KAPOSVÁR

XI. évfolyam. 14. szám.
1955. április 7.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

ROSSZ MATEMATIKUS

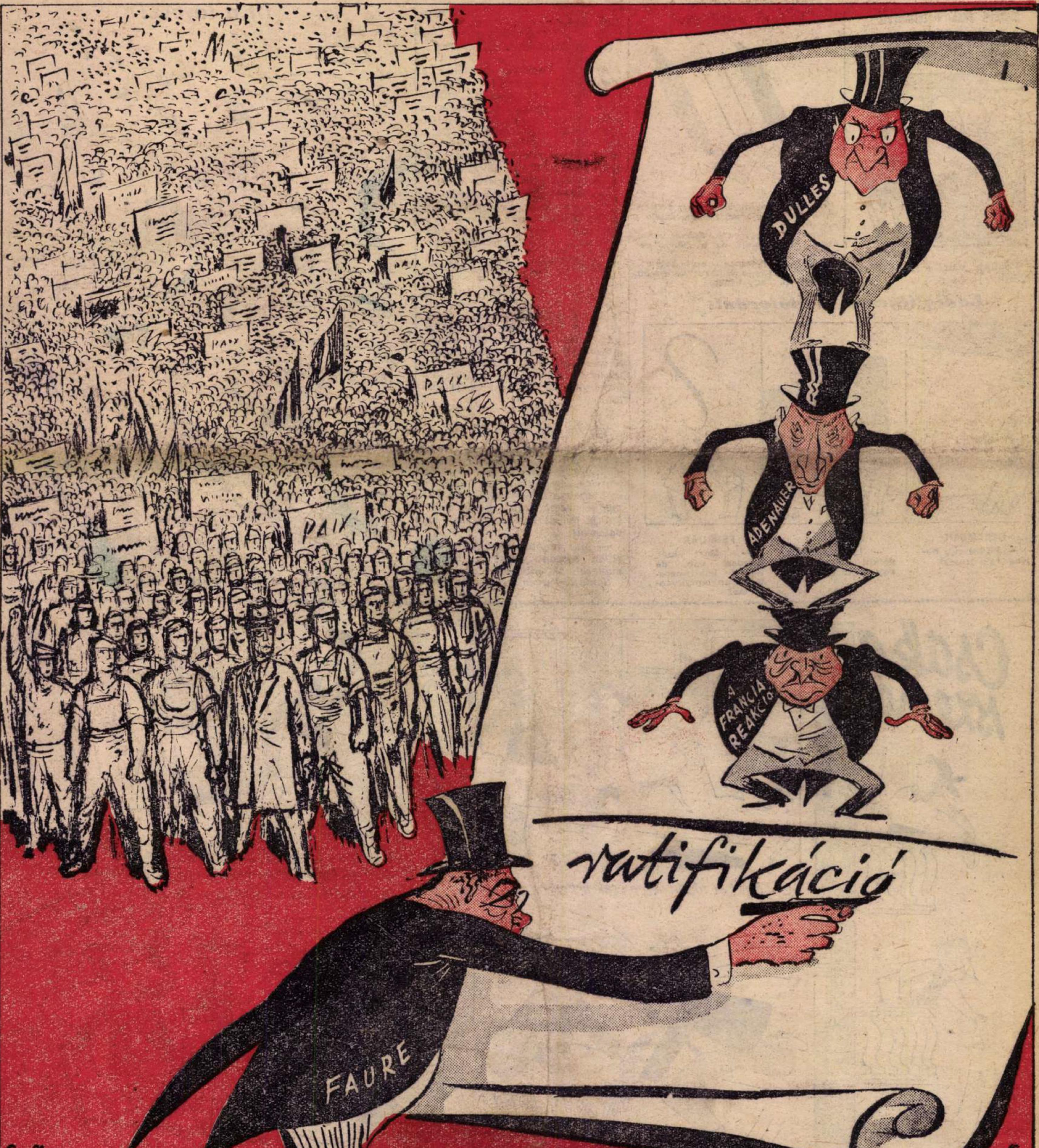
PAIX
PAIX
PAIX
DULLES
ADENAUER
A FRANCIA REAKCIÓ
ratifikáció
FAURE

...aki nem számol a francia néppel

MEGYEI KÖNYVTÁR
KAPOSVÁR

A GHEORGHIU-DEJ HAJÓGYÁRBAN LÁTTUK

Hogy miről beszélnek hajógyári képeink, azt az olvasó látja. Amiről nem beszélnek, azt előljáróban elmondjuk. Nem beszélnek a rendről és a tisztaságról, pedig most már az uralkodik a gyárban, nem beszélnek a nagy versenylendületről, bár az jól segíti a termelést; és a tervteljesítést sem említik, pedig az is dicséretreméltó. Nem ábrázolják azokat a gyönyörű tengerjáró exporthajókat és úszódarukat, amelyek messze földön hirdetik a hajógyáriak jó munkáját. Csak néhány hibát és megfigyelést sorolnak fel rajzaink, de ezekre sem árt felfigyelni!

Ahogy rajzolónk elképzeli...

Tavaly a hajótestek nem készültek el időre, de motor volt bőven. Az idén hajótestben nincs hiány, s a motorellátással van fennakadás.

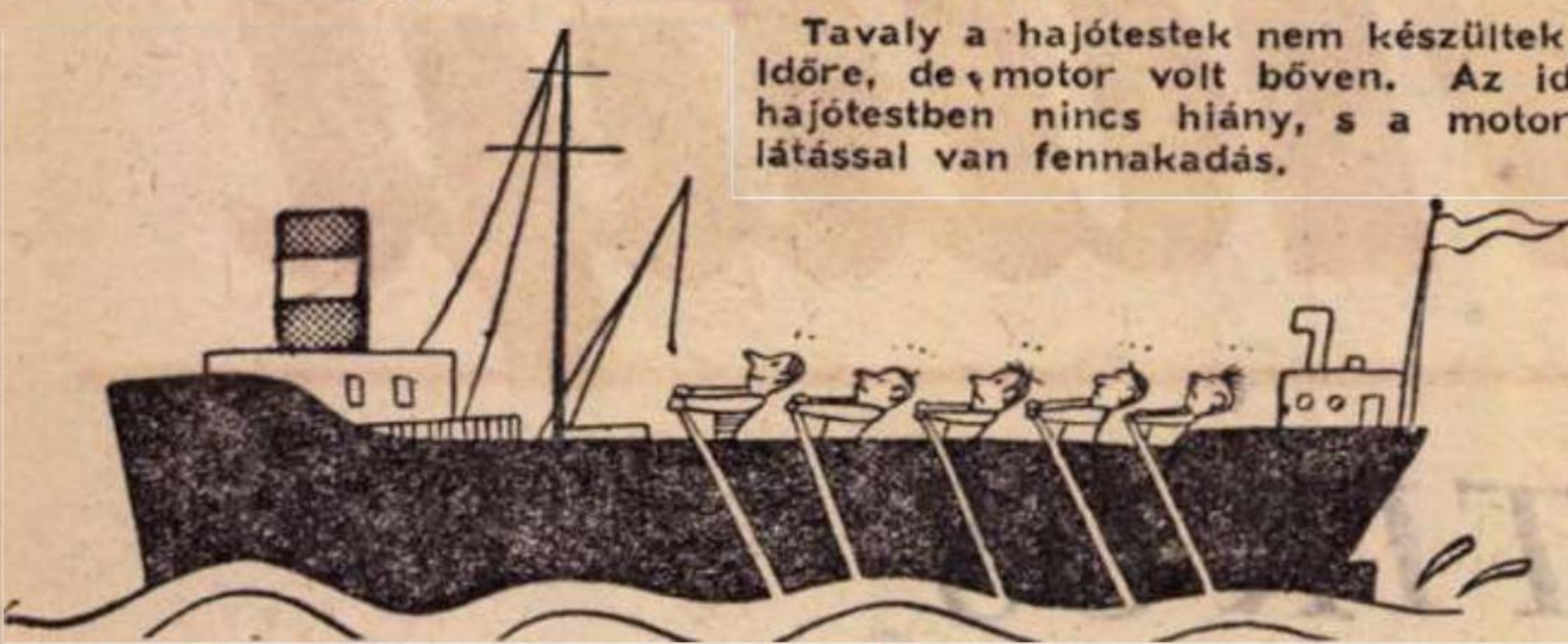

Tengerjáró exporthajó, ... amikor már elkészült.

Minden rosszra felkészült

A hajógyári dolgozók gondatlanságból egymás után törik el az 500 Wattos égőket.

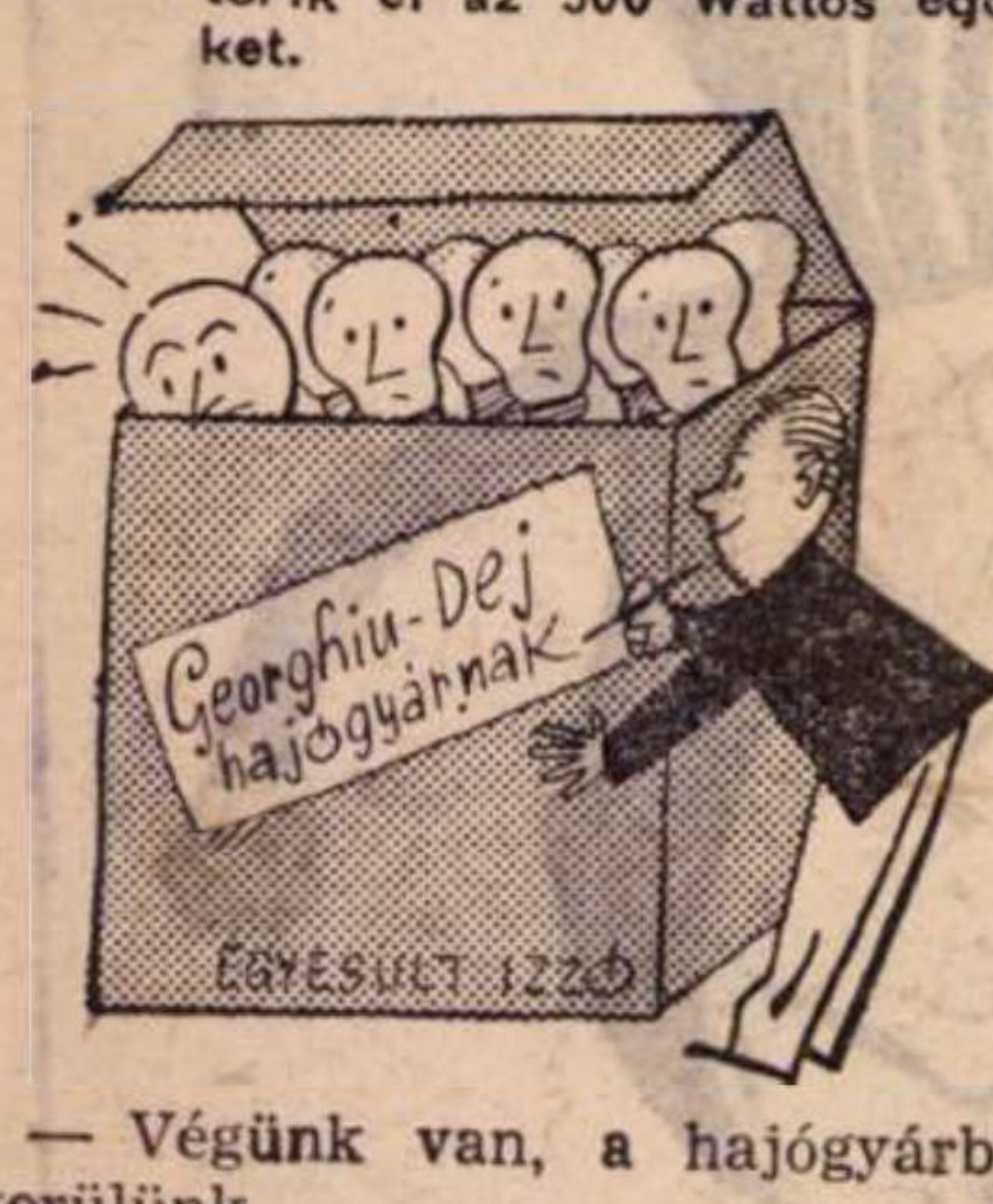

— Végünk van, a hajógyárba kerülünk.

Hajógyári szakkifejezések

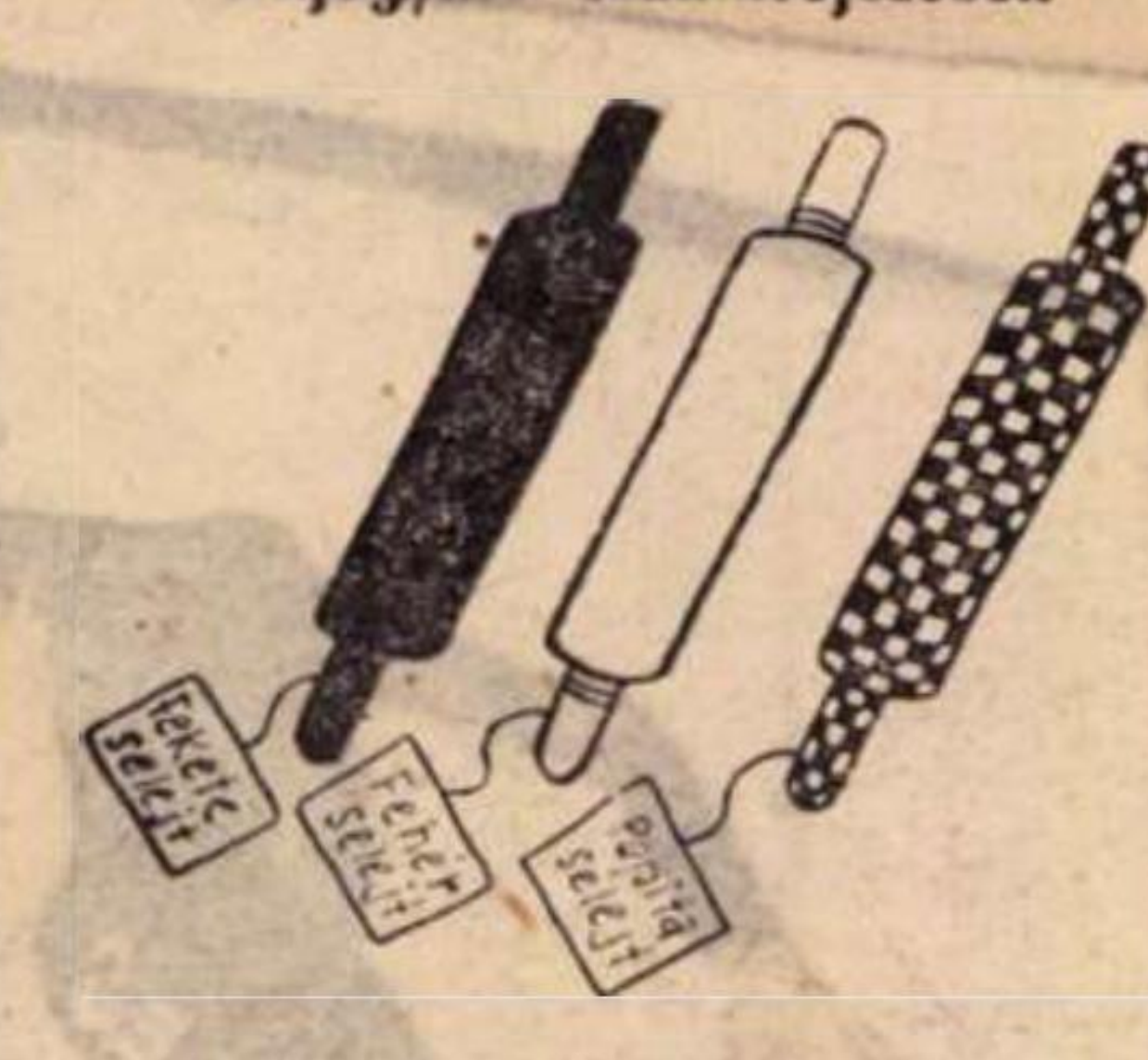

Ha az elkészült öntvényen rögtön látni, hogy selejt, azt „fekete selejt"-nek hívják.

Ha csak a megmunkálásánál venni észre, hogy selejt, az a „fehér selejt".

Még jó, hogy nincs „pepita selejt", amelyről csak a viharos tengeren derülne ki, hogy hibás.

Eddig ilyesmi is előfordult

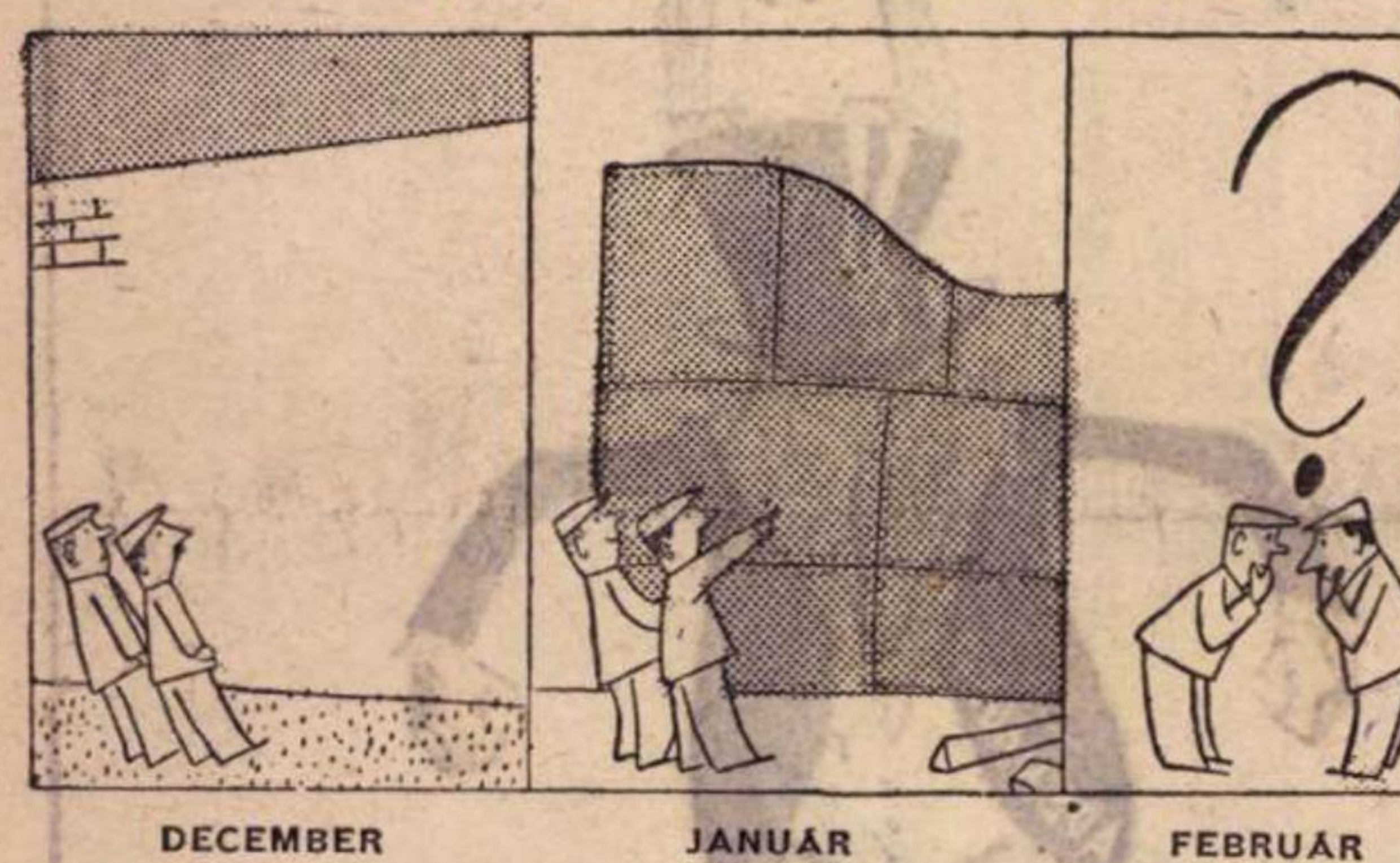

DECEMBER

— Eltűnt egy hajóra való lemez!

JANUÁR

— Lemezkiutalás nélkül készült el egy hajó!

FEBRUÁR

— Most már minden van, de hol a lelkiismeretes anyagnyilvántartás?

Külföldi Szemle

Tisztaság-fél egészség!

Mr. Lewis Strauss bankár és tengernagy, az amerikai atomerőbizottság elnöke cikket írt az „U. S. News and World Report" című amerikai hetilapban és ebben tájékoztatta a közvéleményt: hogyan kell védekezni a hidrogénbomba ellen. Megírta, hogy nem kell félni a rádióaktív részecskéktől, s ha valakire rádióaktív hamu hullana, egyszerűen mossa le magáról. Szappan, törülköző — s a gammasugarak máris hatástalanná válnak. Az amerikai szappangyárak máris készítik a plakátokat: egy rádióaktív felhővé vált emberre mutat a mama és korholja fiacskáját: „Látod, így jár, aki nem mosakszik!"

Új négerellenes szempont

Amióta Angliába özönlenek a munkanélküli jamaikai négerek, megélénkült az angliai „színesellenes" hangulat. A falakon a „Maradjon Britannia fehér!"-jelszó kezdőbetűi láthatók. A „Daily Express" című lapban pedig e nemben teljesen új szempont látott napvilágot. Egy hölgy ugyanis a következő nyilatkozatot tette:

— Nekem nincs különösebb kifogásom a színes ápolónők ellen, de ha beteg lennék, fehér ápolónőt kérnék, mert a fehér szín hozzátartozik a kórház hangulatához.

Meteorológiai tisztesség

A svájci meteorológiai intézetet dicséret illeti, mert megható őszinteséget árult el az időjóslás terén. Az egyik napon a svájci rádió bejelentette, hogy a meteorológiai intézetnek a bizonytalan időjárási tényezőkre való tekintettel sejtelme sincs arról, hogy milyen időjárás várható a következő 24 órában.

Új hazát keres az író

J. A. Cronin, a nálunk is ismert angol író — a „Basler Nachrichten" jelentése szerint — kijelentette, hogy elköltözik Angliából és Svájcban telepedik le. Amikor megkérdezték tőle, hogy miért szánja magát erre a lépésre, így válaszolt:

— Már régóta vágyakozom egy olyan országba, ahol a hegyek magasabbak, mint az adók.

Sokmillió angolnak vannak hasonlóan súlyos anyagi problémái, de úgy látszik, nem jutott eszükbe, hogy Svájcban kellene letelepedniök.

Gyilkosok iskolája

Mint az „Associated Press" jelenti New Yorkból, különös gyilkosokat tartóztattak le a minap. Aniello Caccio és Villard R. Ryder egy brooklyni fűszerest gyilkolt meg. A két embert nemcsak egyszerű cinkosság fűzte össze, hanem pedagógiai szálak is. A fiatal Ryder az idősebb Caccio diákja volt. Caccio ugyanis fiatal gyilkosjelöltek számára iskolát tartott fenn. Az iskolának rendes tanterve volt, Caccio rendszeresen tartott előadásokat a revolver, a tőr használatáról, a holttest eltüntetéséről stb. Voltak szorgalmas diákjai, de voltak lusta rosszcsontok is, akik nem tanultak és arra számítottak, hogy kisúgják őket. Ryder volt a legjobb tanulója. Mindig jelesre felelt, a gyakorlati téren azonban éppen úgy meg-, azaz lebukott, mint tanára. Caccio súlyos pedagógiai balsikere kiábrándítóan hatott növendékeire, különösen hogy az iskolát a tanulóifjúsággal együtt bezárták.

Itt a tavasz!

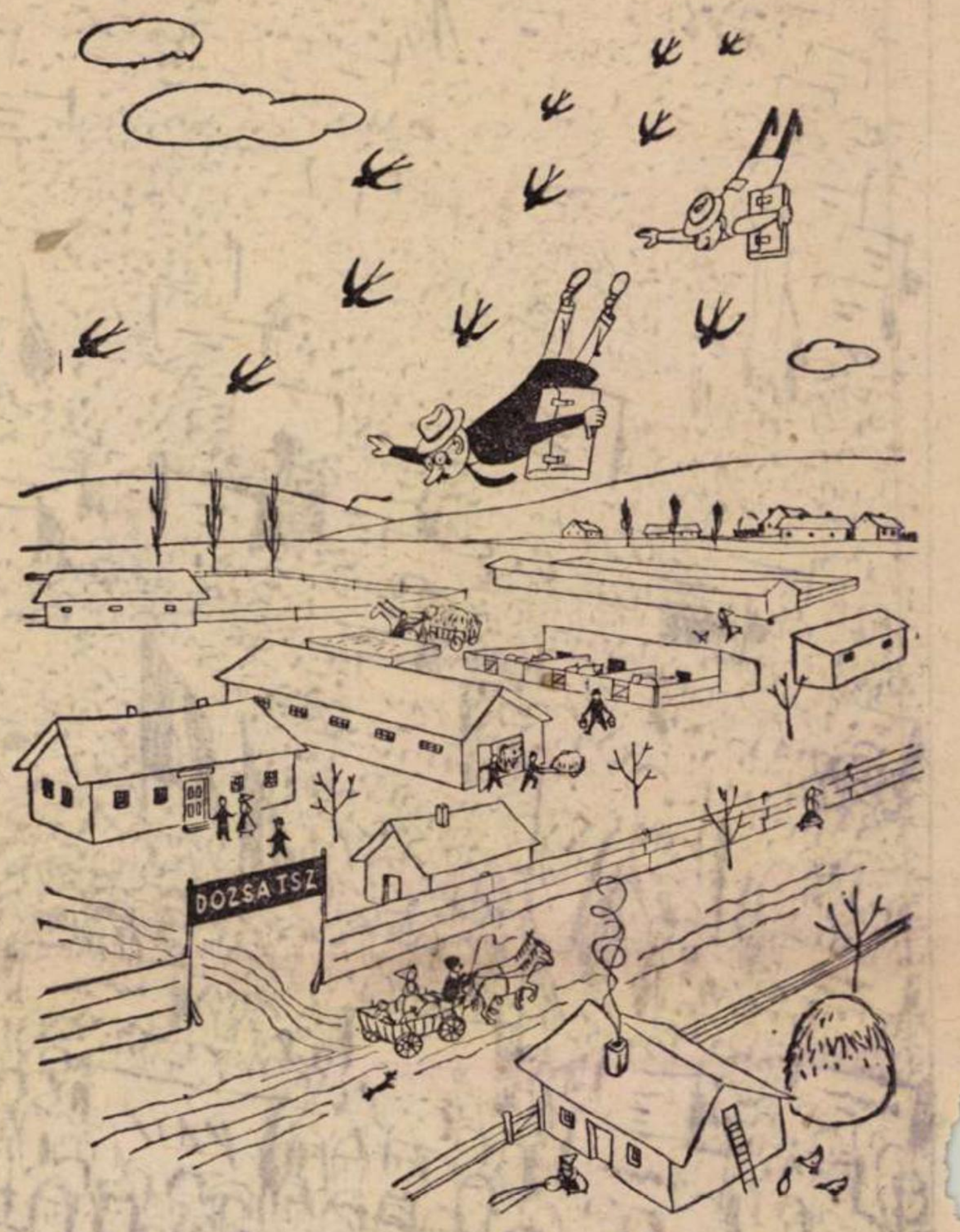

Megjöttek az első fecskék és az első ellenőrök.

Csak a szemét

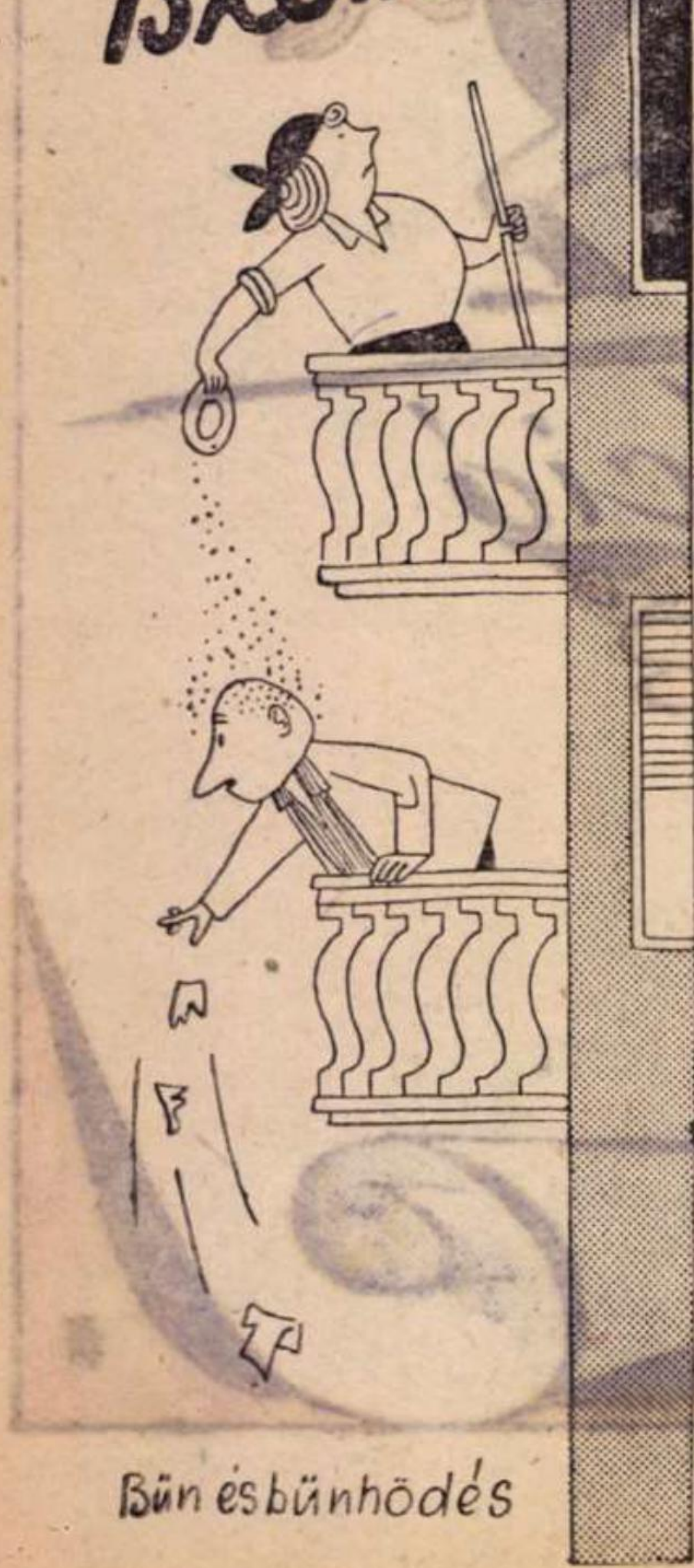

Bűn és bűnhődés

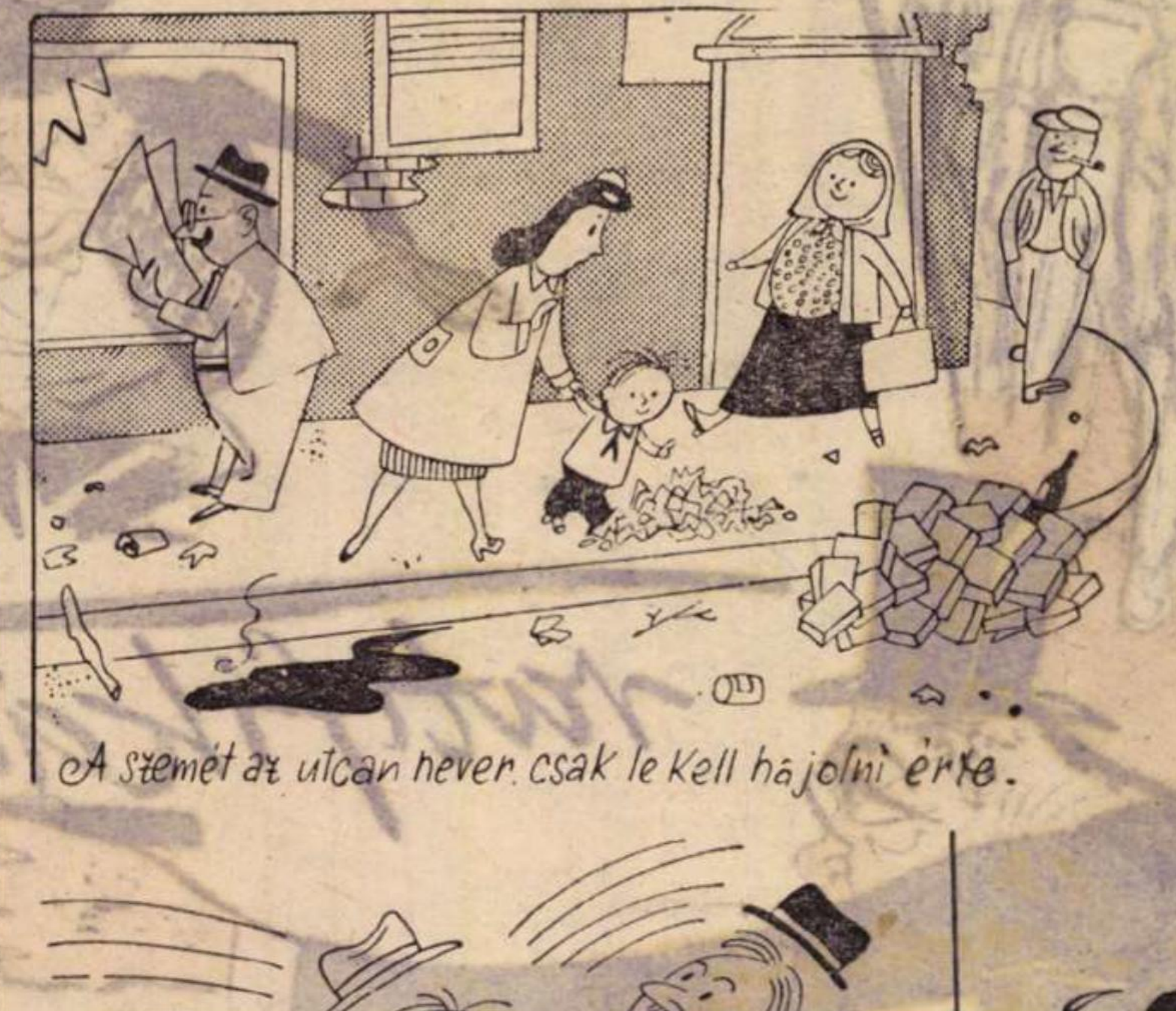

A szemét az utcán hever, csak le kell hajolni érte.

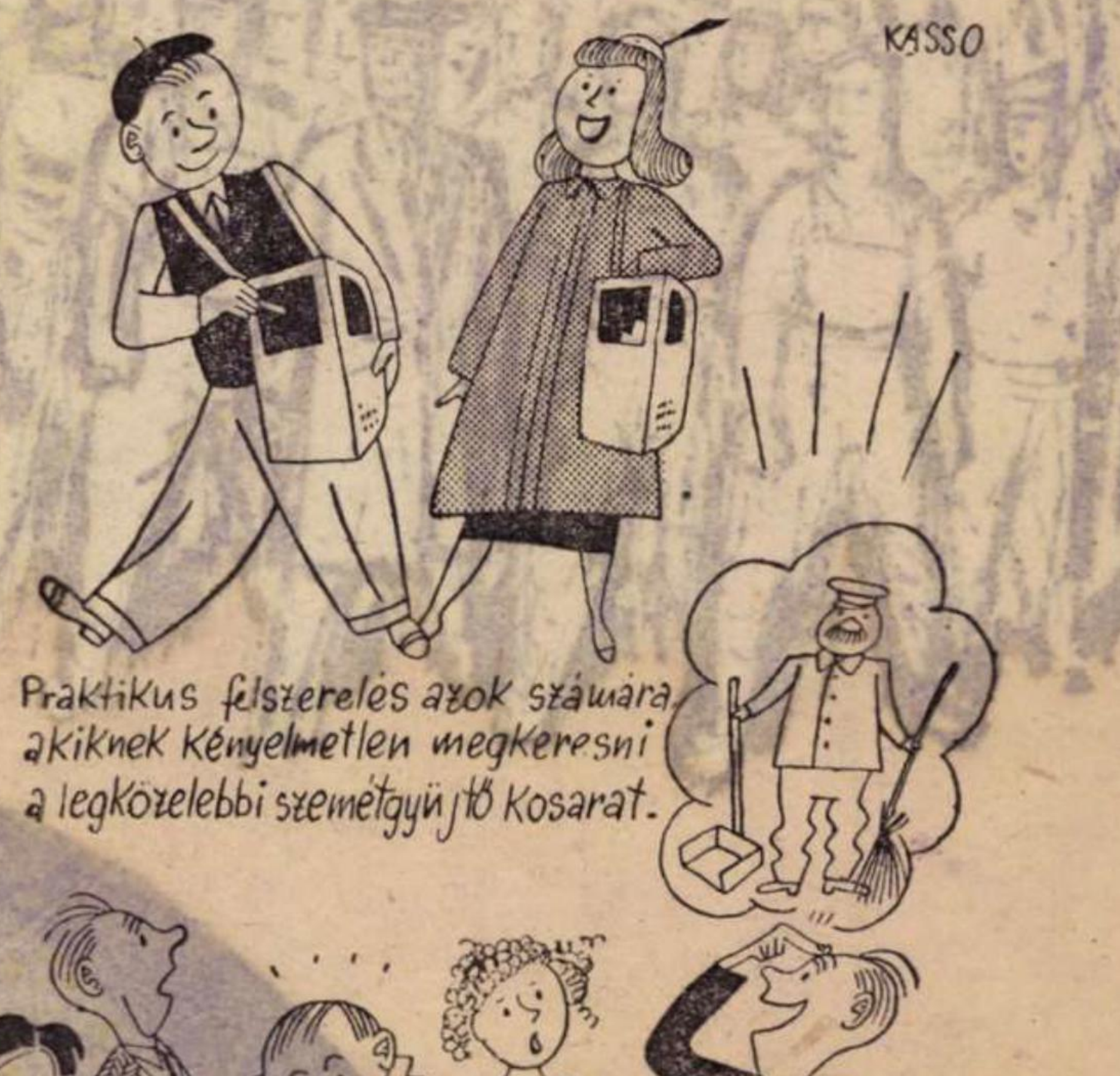

Praktikus felszerelés azok számára, akiknek kényelmetlen megkeresni a legközelebbi szemétgyűjtő kosarat.

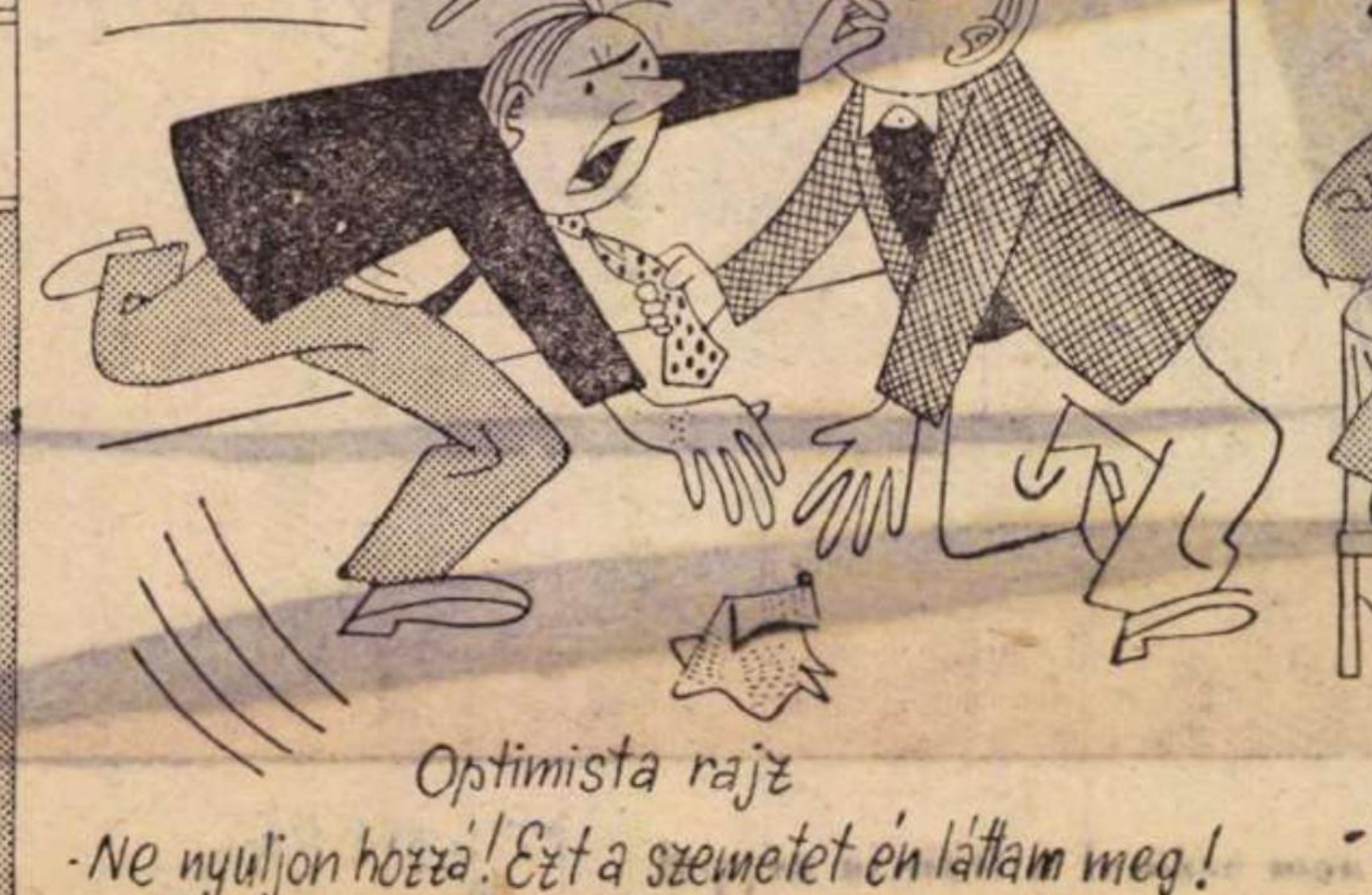

Optimista rajz

-Ne nyuljon hozzá! Ezt a szemetet én láttam meg!

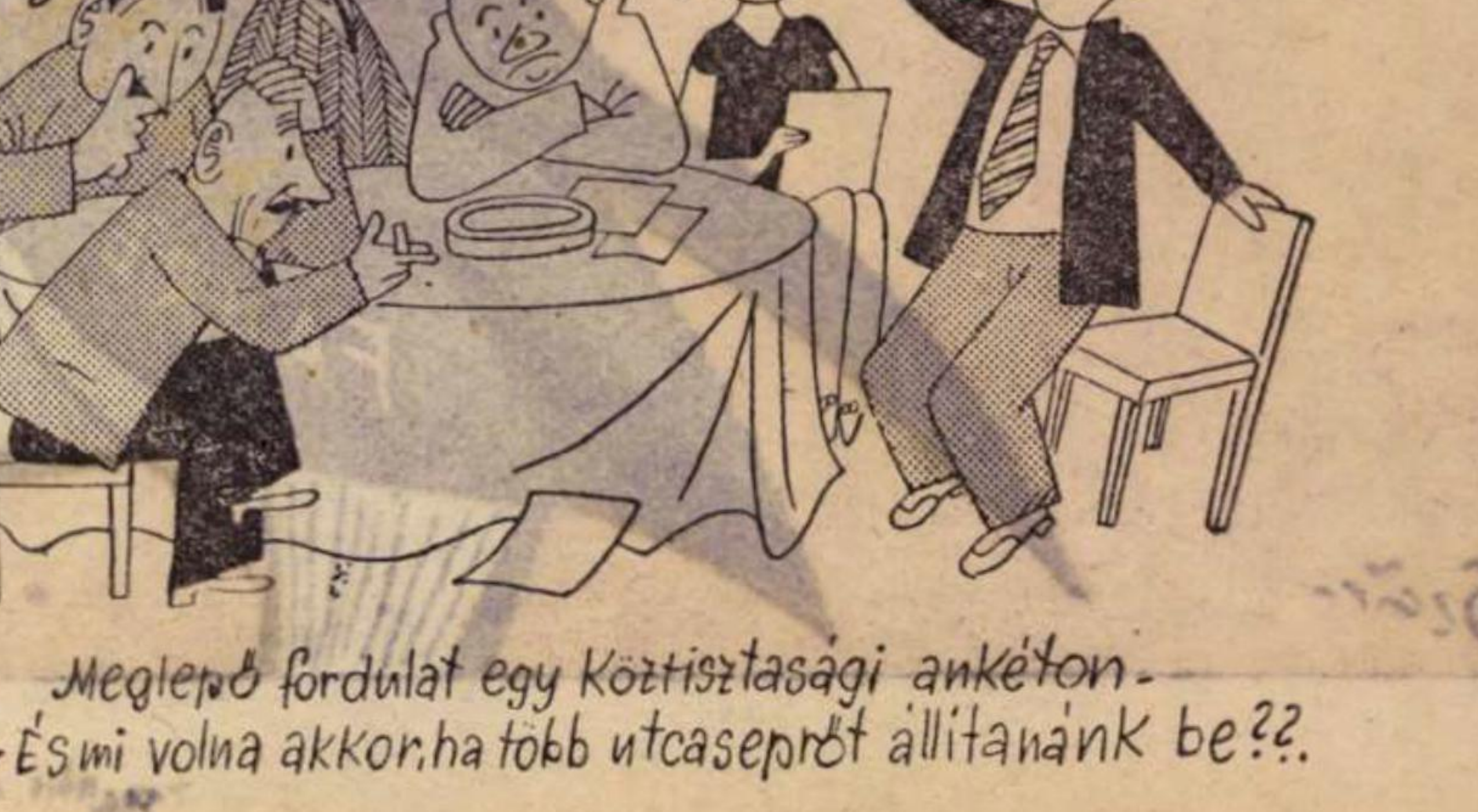

Meglepő fordulat egy Köztisztasági ankéton.

-És mi volna akkor, ha több utcaseprőt állítanánk be??.

A BŐGŐS ESETE A BIKÁVAL

Heves vármegyében Szucs és Bekölce község határában történt ez az eset, leírom úgy, ahogy megtörtént, nem veszek el belőle és nem teszek hozzá semmit.

A szucsi cigányzenekar elment Bekölcére a búcsúba muzsikálni. A mulatság jól sikerült, a zenészek hétfő reggel indultak hazafelé. A két község hat kilométerre van egymástól az országúton. A zenészek kissé kapatosak voltak az éjszakától, toronyirányt indultak neki a szántóföldnek. Szép napsütéses idő volt, a domboldalon tehéncsorda legelészett, köztük a falu komor hatalmas bikája. A zenészek vitatkozva, osztozkodva ballagtak a legelőn keresztül, amikor a csordás feléjük kiáltott:

— Jobb lesz, ha elhúzódtok a csordától, komák, mert a bika hamis!

A banda szótfogadott, de azért nem csináltak nagy kerülőt. Leghátul a nagybőgős kullogott, szép új szerszáma csillogott a napsütésben. A csordás mégegyszer kiáltott, de most már harsányan és vésztjóslóan:

— Szaladjatok, mert megöl a bika benneteket!

A félelmetes bika valóban rosszindulatúan közeledett. Az elmúlt héten — mindenki tudta a két faluban — az egyik csordást alig lehetett kimenteni a megvadult bika alól. A zenészek kiáltozva szaladni kezdtek, csak a bőgős maradt hátra, hátán volt a nagybőgő, nem bírt úgy szaladni, mint a többi.

— Hajítsd el a bőgőt! — ordított vissza a prímás, mert látta, hogy a bika már igen közel van a szerencsétlen emberhez.

Dehát nem könnyű dolog egy ilyen szép új bőgőt csak úgy elhajítani ... Ez a megvadult állat biztosan agyontiporná. A bőgős tehát jobban szedte a lábát, de nem sokáig bírta szuflával, s amikor futtában hátranézett, elszörnyedve látta, hogy a megvadult bika már csak néhány méternyire van tőle. A félelem kétségbeesett ötletet súgott a zenésznek, aki hirtelen megfordult, megállt és elkezdett iszonyatosan bőgőzni. Erre csoda történt. A bika megtorpant, fejét a földnek szegezte és fújta a port. Nem lehetett tudni, azért-e, mert tetszett neki a muzsika, vagy pedig azért, mert ilyent még nem hallott. A bőgős pedig — látva a jó hatást — csak húzta, húzta a bikának ...

A nap már ekkor elég magasan járt. A bőgősről az ijedtségtől is, meg a melegtől is csak úgy szakadt a víz. De a bőgőzést nem lehetett abbahagyni, mert ahogy fáradtságában lassitani kezdett, a bika leszegte a fejét és megindult felé. Erre a bőgős még jobban rángatta a vonóját, sőt ijedtében időnként támadásba is ment át, mert azt tapasztalta, hogy amint közelebb muzsikálja magát a bikához, az fújtatva, prüszkölve bár, de hátrálni kezd.

Nem akarok túlozni, de a bőgős jó két és fél órán keresztül muzsikált a mező közepén a bikának. A vége az lett, hogy az állatot ott a helyszinen agyonlőtték, mert nem lehetett másképp megmenteni a bőgőst.

Amikor a megmenekült zenész már kissé lecsillapodott, csak ennyit mondott:

— Hallod mán, ez érdekes vót! Eccer se gyantáztam közbe, mégis fogott a vonó ...

Beküldte: Varga József, Ózd.

Elekes Attila:

Sirató

Ágyam, ringató, tejes ízű bölcsőm,
Mesékre nyíló színes ablakom,
Ábrándvirágok szép, tarka kertjén,
Rózsalugassal díszített halom!

Ágyam, lelkemnek pihés, puha fészke,
Hol a gondoknak megpihenni jó;
Könnyek esője, a sors vihara
Elől oltalmat nyújtó házikó!

Ágyam, szárnyaló, fehértollú sirály
Bolondos tervek messzi, kék egén;
A gondolattal szálló ürhajóm,
Ágyam, gondolám álmok tengerén!

Ágyam, te kedves, te szép, te jó, te hű,
És így tovább ... mit költő szíve költ!
Ágyam, prózában: össz ingatlanom:
Ágyam az éjjel rengve összedőlt.

Állok fölötte talpig néma gyászban,
Mardossa lelkem karvalyként a kín,
És tudom már, hogy mit érezhetett
Jó Máriusz Karthágó romjain!

Ha pipát látok

Ha apró-cseprő gondjaim között
(csak másnak apró, kis dolgok azok;
nekem fontosak, rettentő nagyok),
egy-egy mérges úr belémütközött,
idézett, feddett, vagy kihallgatott,
főbenjáró ügyekben ítélve
rajtam, idegesen dobva félre,
félénk érveket, magyarázatot,
csak álltam s csöndben gondoltam arra,
hogy gyomorsaván e fanyar úrnak
függ, hogy maradok, vagy kirúgnak,
s életem további kis darabja.
Hogy a reggeli sok volt, vagy kevés,
aludt-e, eltört a lámpabúra,
vagy hogy rohanna a randevúra —
ez most fölöttem a gondviselés.
De ha egy ilyen alkalmi nagyúr
kezében — míg én sapkám forgatom,
és várom, mikor tapos már agyon —
lassan fodrozó, kicsi pipa gyúl,
akkor lázadó keservem lehűl,
mert tudom, sorsom jó kezekbe' van.
Ha morog is és kérges marka van,
a szíve tiszta, s béke van belül.

Két tüzijáték

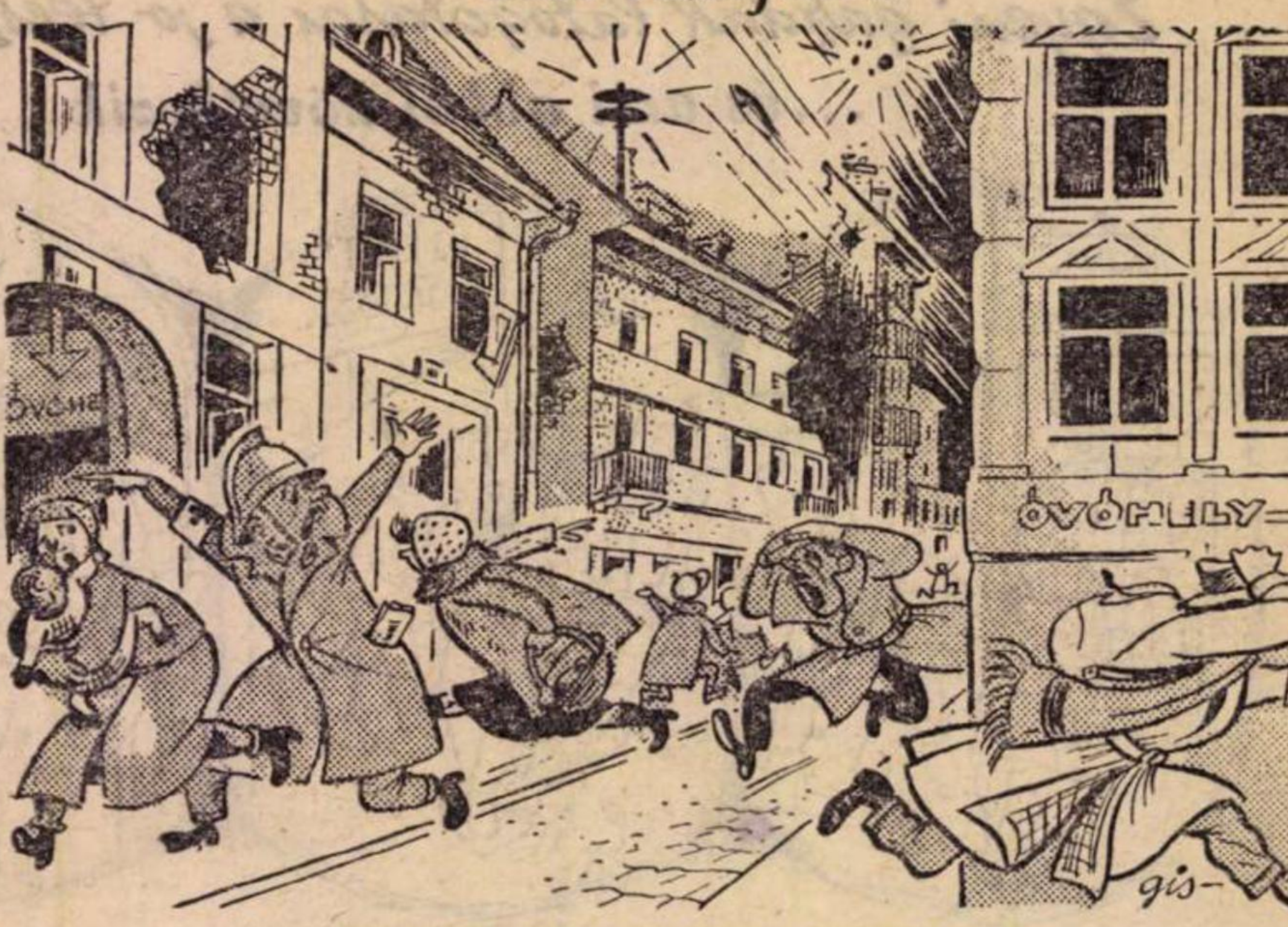

1945-BEN, FELSZABADULÁSUNK ELŐTT
— Kezdődik emberek! Mindenki a pincébe!...

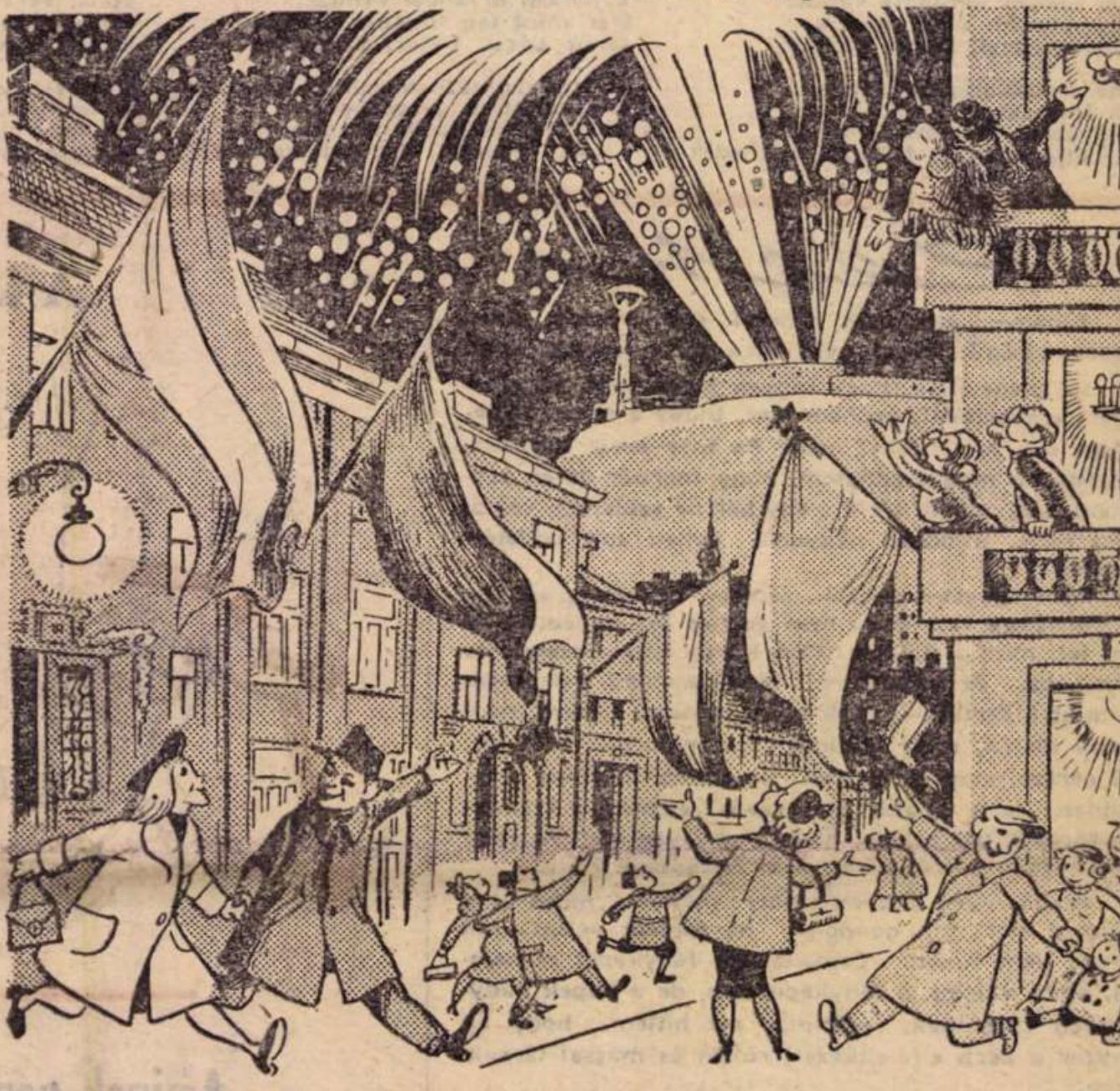

1955-BEN, TÍZ ÉVVEL FELSZABADULÁSUNK UTÁN
— Kezdődik emberek! Mindenki az erkélyre!...

Interjú a felszabadulási müszak után

(Kép a közeljövőből)

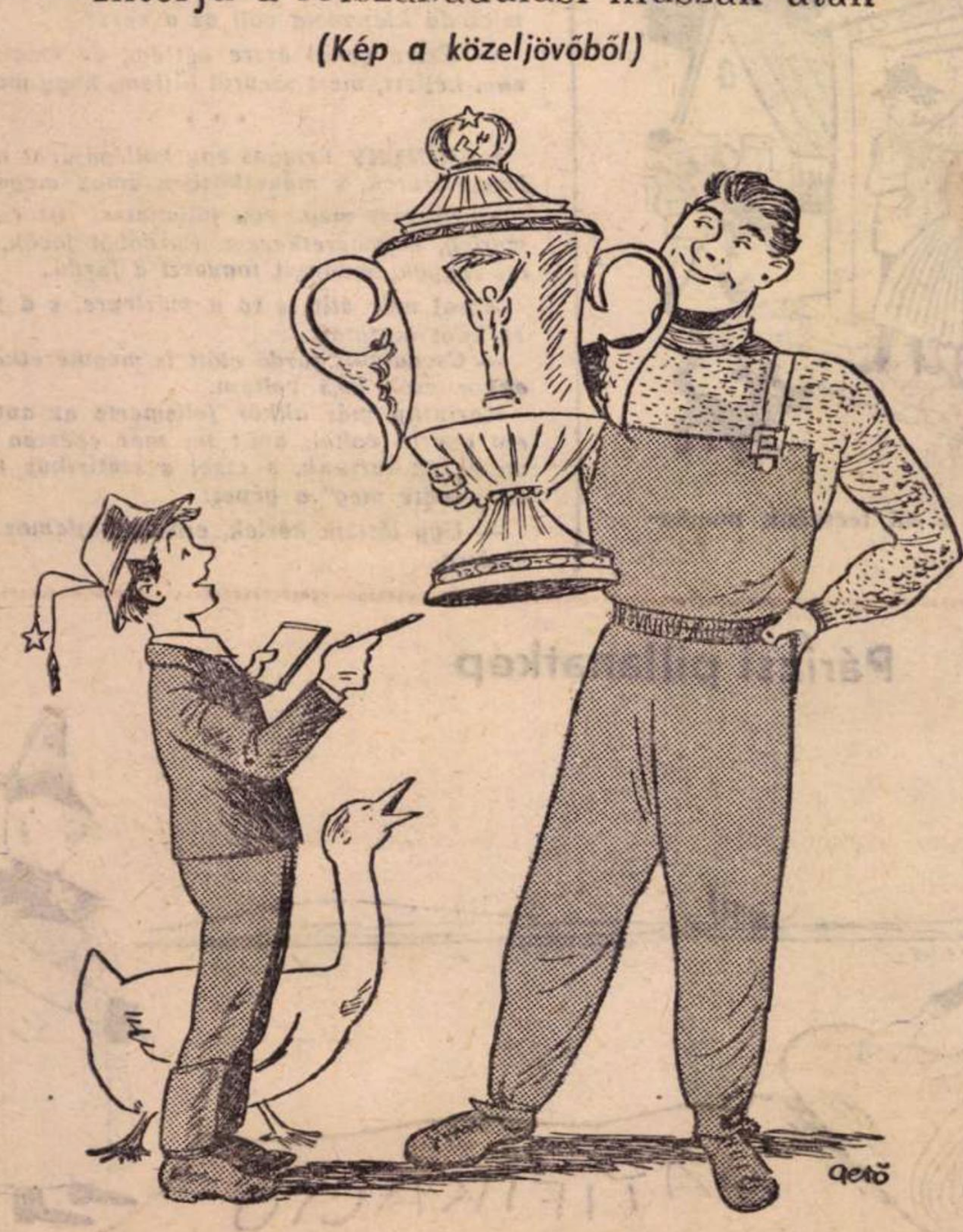

— Most, hogy ilyen szép magas százalékkal megnyerted a felszabadulási serleget, mi a legközelebbi terved?

— Még szebb és még magasabb százalék ...

Büszke apa a Duna partján

(Szín: A Dunapart azon az áprilisi napon, amikor mindenki azzal kezdi a beszélgetést, hogy „no, úgye mégis megjött a tavasz!" BÜSZKE APA gyerekkocsit tol, benne sütkérezik egy angyali bébi. Szembe jön az AGGLEGÉNY, régen látott jóbarát.)

BÜSZKE APA *(ujjongva):* Elemér! Ezeréve ... !

AGGLEGÉNY *(örömmel):* Szervusz öregem! *(Kedvesen):* Hát te mit tologatsz itt a napsütésben?

BÜSZKE APA: Ezt nézd meg öregem! Nem azért mondom, mert az én gyerekem ...

AGGLEGÉNY *(a kocsihoz hajol, ahol egy fehér flanelbe bugyolált angyalka gügyög. Erre elhatározza, hogy ő is gügyögni fog):* Jaj, de édes ... ügyülü, bügyülü ...

BÜSZKE APA *(sértődötten):* Édes? Ennyi az egész?

AGGLEGÉNY: Életemben nem láttam ilyen tündéri kislányt!

BÜSZKE APA *(magánkívül):* Ez kislány?? Ez a vasgyúró? *(A kocsiba):* Hallod Gyurikám, hallod te nagylegény, ez a csúnya bácsi azt mondta neked, hogy lány vagy!

AGGLEGÉNY *(zavarban):* Izé .. mert olyan hamvas az arcocskája ... *(Ő is a kocsihoz hajol):* Putyuputy ... hogy hívnak kisfiam? *(Az apához):* Miért nem válaszol?

BÜSZKE APA: Mondd, te hülye vagy?! Egy tízhónapos lurkónak adsz fel kérdéseket?!

AGGLEGÉNY: Még nem beszél?

BÜSZKE APA: Hogy a csudába beszélne ebben a korban! Pedig mondhatom neked, zseniális kölyök, nem azért mondom, mert az én gyerekem ...

AGGLEGÉNY *(most egyszerre akar mindent jóvátenni):* És mennyire hasonlít rád?! Ez igazán tiszta apja!

BÜSZKE APA *(dühösen):* Mondd, Elemér, te ugratsz engem? Rám hasonlít ez az eszményi szép gyerek? Rám, aki jól emlékszel, a legcsúnyább fiú voltam az iskolában, rám, akit „elfuserált gorillának" csufoltatok? Rám, aki kimondott csúnya férfi vagyok?! Nem mondom, a szellemi képességeit tőlem örökölte, de így külsőre tiszta anyja. Gyönyörű asszony a feleségem, olyan, mint Gyurika, csak nőben!

AGGLEGÉNY *(még nem adja fel a harcot, lecsatolja a karjáról az óráját és a kisbaba felé nyújtja. Az üveg szikrázva csillog a tavaszi verőfényben):* Gyurika, Gyurika ... itt repül a kis madárka ... *(A gyerek fülecskéjéhez illeszti.)*

BÜSZKE APA *(bosszusan):* Mondd, hülyeségekre tanítod a gyereket? Azt mondod egy karórára, hogy madárka? Igy akarod az értelmét fokozni? *(A kocsi felé):* Gyurika, ne higyjél a csúnya Elemér bácsinak! Ez nem madárka, hanem egy svájci gyártmányú tizennégy köves Doxa óra, amely mutatja az időt ... Tessék, fogd meg, látod, nem madárka ...

GYURIKA *(megfogja az órát, majd egy leendő diszkoszdobó lendületével a földhöz vágja. Az üveg ezer darabra törik.)*

BÜSZKE APA: Na látod Gyurika, a bácsi félre akar vezetni ... Ugye, hogy nem madárka ... Hiszen repülni sem tud!

Stella Adorján

Egyéni gazdák látogatásai a jó téeszekben

…és ami abból következik

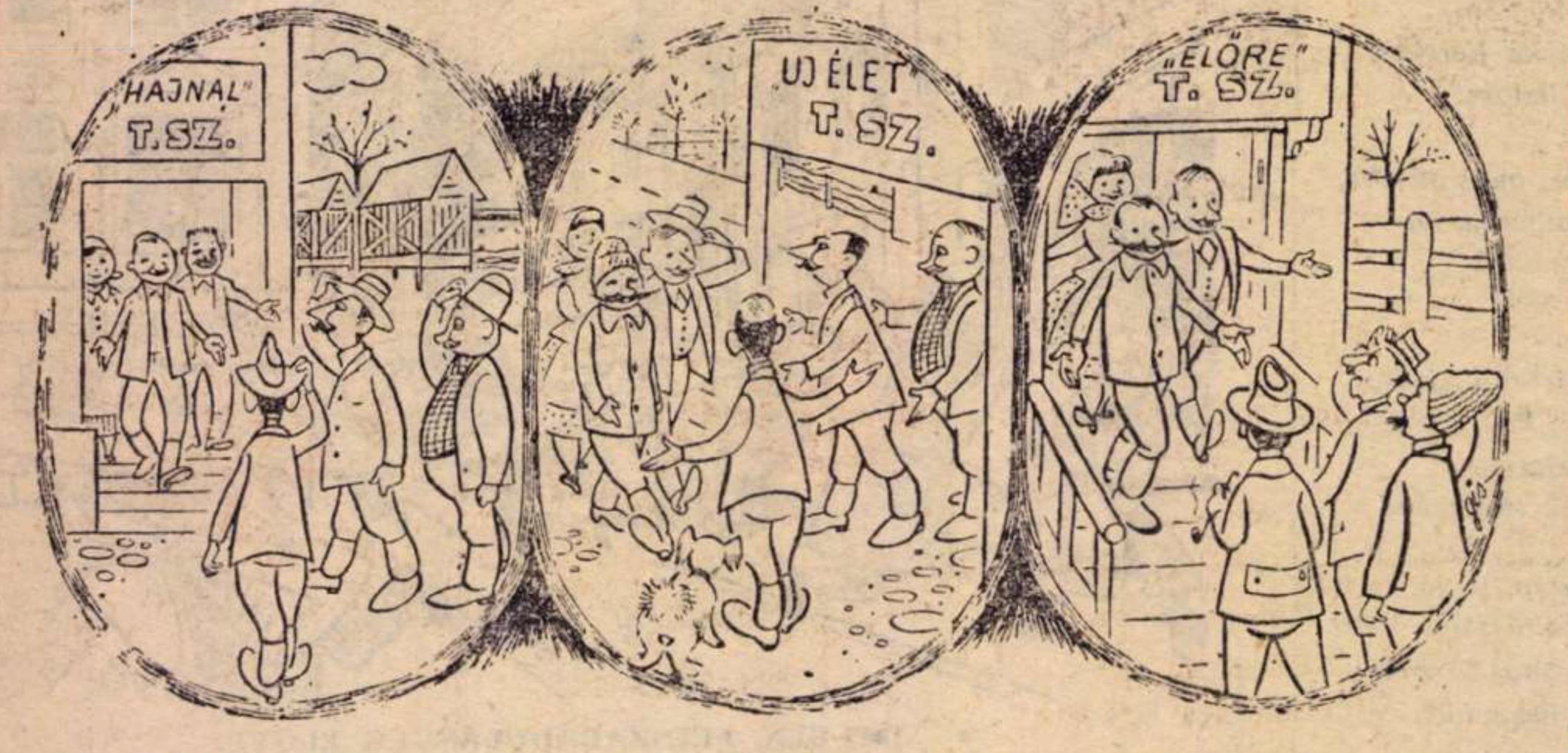
„HAJNAL" T. SZ.
UJ ÉLET T. SZ.
„ELŐRE" T. SZ.

A téeszt meglátogatja
Itt három kiváncsi vándor.
Bemutatjuk őket: nevük
János bácsi, Péter, Sándor.

Az állatállományt nézik,
A termést, a jövedelmet,
Egymást bökdösik oldalba:
„Látja komám? Mit szól kelmed?"

Julis, Ferenc, Ambrus nevű
E három kiváncsi vándor,
Már mint tag fogadja őket
János bácsi, Péter, Sándor.

Julisék is néznek mindent,
A termést, a jövedelmet,
Egymást bökdösik oldalba:
„Látja komám? Mit szól kelmed?"

Ez itt megint egy új téesz,
Julis, Ferenc, Ambrus boldog,
Hogy hozzájuk jött szétnézni
Balázs, Bertalan és Bodog.

Balázsék is néznek mindent,
A termést, a jövedelmet,
Egymást bökdösik oldalba:
„Látja komám? Mit szól kelmed?"

Női dolgok XVIII.

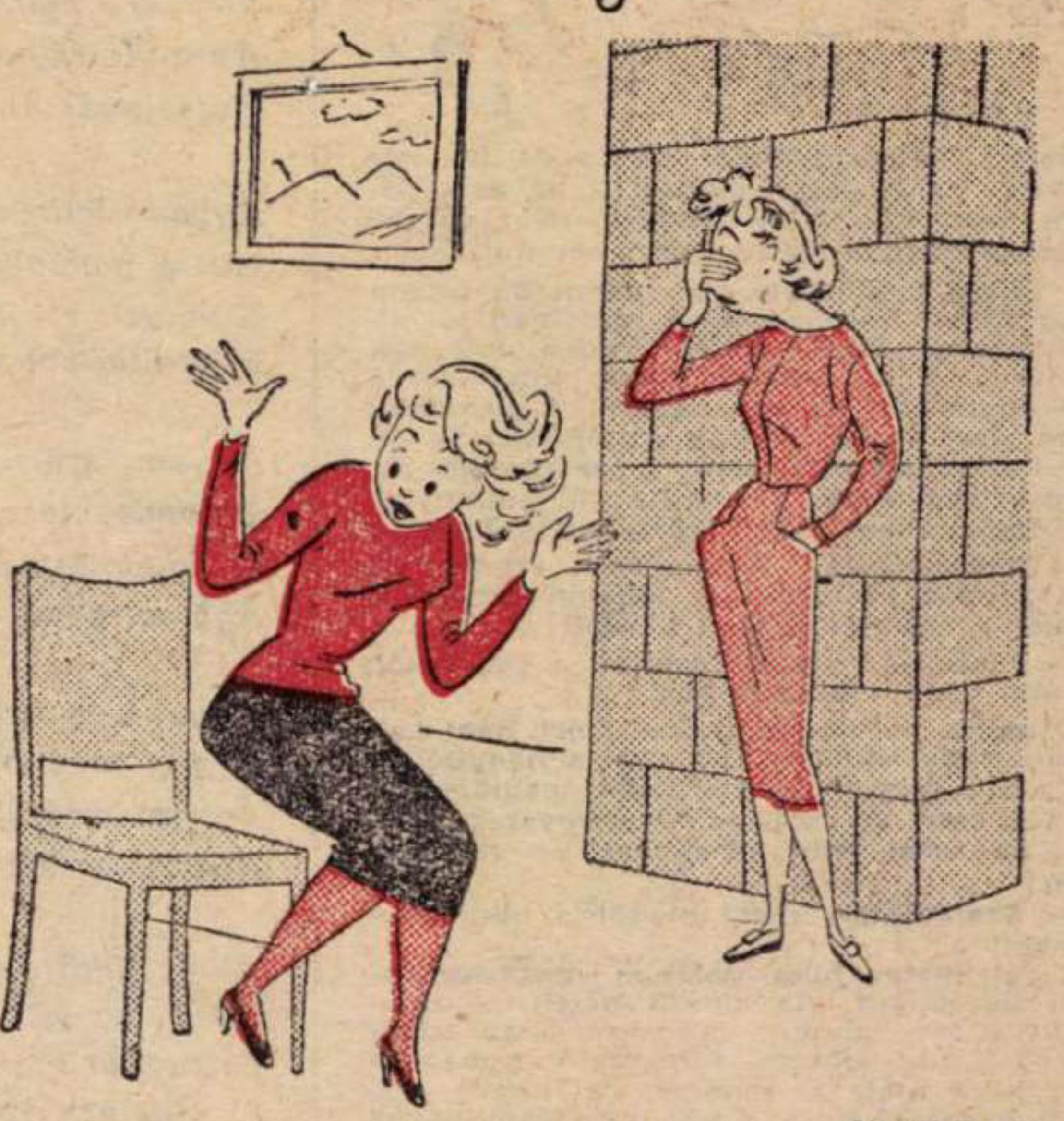

— Szentisten, most akadt be… (Vasvári Anna rajza)

Pech

Barátom, akit nem ismerek személyesen, bizalmasan belémkarolt a nyilt utca során és így szólt:

— Érthetetlen, hogy milyen monumentális, hihetetlen, emberfeletti pechem van. Üldöz a pech, születésem óta. ha érdekel, mert ha már erről beszélsz, bizalmasan megmondhatom, hogy február 29-én születtem, ami annyit jelent, hogy bár ne születtem volna, mert csak minden negyedik évben volt születésnapom,

Mint egyetlen gyerek, szüleim kedvence voltam, de pechemre testvérem nem volt és így egyedül nőttem fel, mint a Balaton. Elég korán lettem szerelmes Bözsikébe, de vesztemre. Mert jelenlegi feleségem — mint kiderült —, csak azért mondott nekem igent annak idején, mert feltűnően hasonlitottam valakire, aki persze, nem én voltam és amikor megjött valahonnan az a valaki, feleségem állandóan szemrehányásokat tett nekem, hogy nem olyan vagyok, mint az a másik, akiről eddig nem is tudtam. Pech!

Hiába, ilyen peches ember, mint én, nincs is a világon! Mert mit gondolsz, mi történt velem múlt héten? Nem tudod. Csináltattam fényképet magamról, nincs valami jó fényképarcom, de a képek nagyszerűen sikerültek, már-már azt hittem, hogy ez egyszer a pech elfelejtkezett rólam és mással társult össze.

Nomármost. Van egy kis vityillóm Pomázon, mert ott lakom, be is biztositottam, bár nem ér semmit, de egy barátomnak akartám szivességet tenni, meg kötelező is volt a biztositás, hát mondom, hazaviszem lelkesen a fényképeket, mind egy szálig ki is voltak fizetve és mit tagadjam, gyönyörködtem bennük, Az egész lelkem benne volt azokban a képekben. Egyszóval szépek voltak és feleségem éppen belekezdett a vacsora főzésébe, amikoris hirtelen azt mondta, hogy gyerünk be Pestre, minden órában indul egy vonat, mert meg akarja nézni a „13. számú ügynököt", ami egy szovjet film és már sokat hallott róla. Mondom, jó, majd megnézzük holnap, de ő, hogy nem holnap, hanem most és akkor majd mozi után fogunk vacsorázni Pesten. Vitatkoztam vele, remek érvekkel erősitettem igazamat és főleg arra mutattam rá, hogy a már megkezdett vacsorát nem szabad egy bizonytalanért otthagyni. Feleségem igazat adott nekem, úgy, hogy azonnal indulnunk kellett, mert már csak tiz percünk volt a vonat indulásáig. Pesten aztán nekilendültünk a mozinak. Közben kitört a vihar, amiről biztosan már te is hallottál, elég nagy vihar volt, de mi csak néztük a filmet a moziban, ami nagyon izgalmas volt, aztán megvacsoráztunk Pesten és indultunk hazafelé. Megérkeztünk Pomázra, keressük a kis vityillónkat, hát a házunk nem volt sehol. Azt hittem megőrülök, nem hittem el, hogy igaz, elvégre akármilyen vacak kis ház, nem bűvész az, hogy eltűnjön egyszerre a semmibe, hát hamarosan kiderült, hogy amig mi élveztük a filmet, Pomázon is volt vihar, villámlott és egy ilyen villám belecsapott a kis házunkba, felgyújtotta és porig leegett.

A feleségem igyekezett vigasztalni, hogy így a biztositás, úgy a biztositás, hogy a kár megtérül, de én oda se figyeltem, csak arra gondoltam, hogy nálam pechesebb ember nincs is a földön, de ne is legyen, mert lám a híres fényképeimet nyugodtan magammal vihettem volna Pestre, a moziba, de nem, nekem ott kellett hagynom őket Pomázon, mind a hatot, hogy elpusztuljanak, holott tudom jól, nem vagyok gyerek, hogy ilyen jó fényképeim nem lesznek soha többé.

De ez még semmi. Most figyelj jól, mert ilyen aztán igazán nem volt mióta a világ, világ!

Ebben a pillanatban, hirtelen teljesen meguntam ismeretlen barátomat, pechével együtt. Artikulátlan hangokat hallattam és jeleztem, hogy süketnéma vagyok. Dühösen és csalódottan otthagyott. Boldog voltam, mert már hallottam lelki füleimmel, ahogy elmondja valakinek: „Képzeld, végre akadt egy megértő lélek, akinek elmondhattam, milyen peches vagyok. Ez a nyomorúlt, látszólag meghallgatott és kiderült róla, hogy süketnéma. Ez aztán pech, igaz?"

Királyhegyi Pál

A kis óvatos

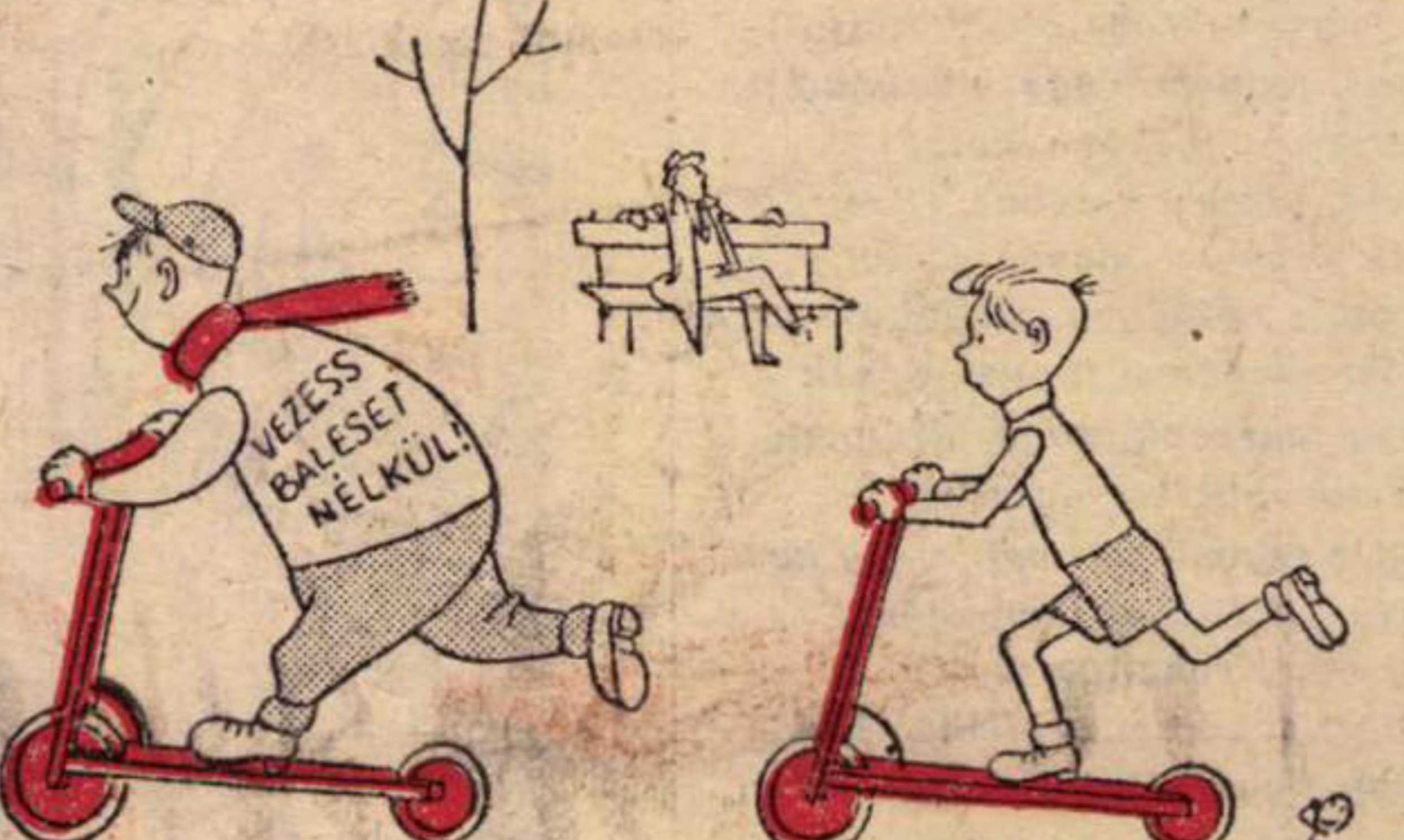
VEZESS BALESET NÉLKÜL!

Aminek nem szabadna lennie

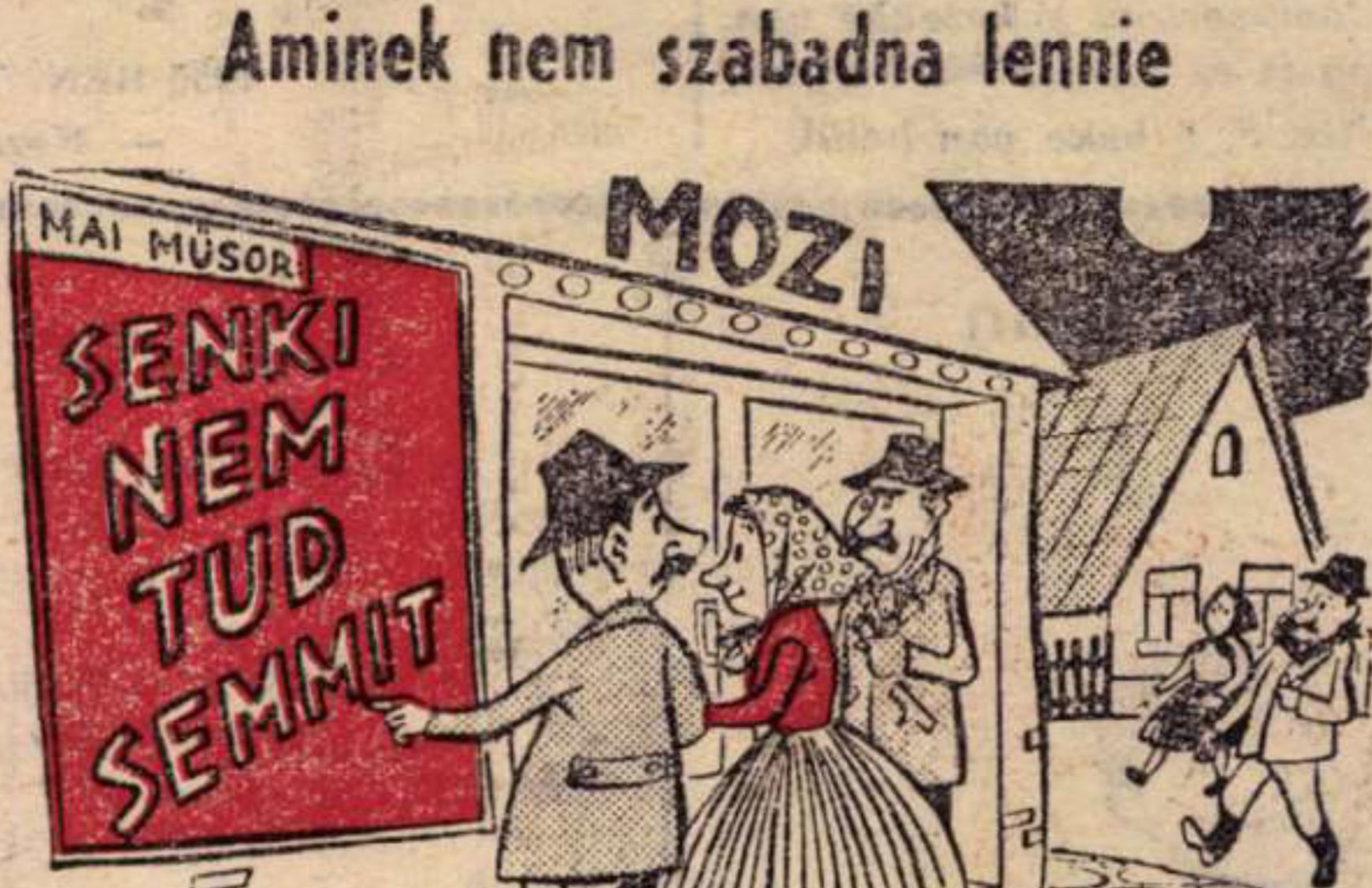

— Nézzétek már, ez biztosan a mi téeszünk munkaversenyéről szól.

A humor könyvéből

BRÓDY Sándor a békebeli bohém írók közé tartozott, későn kelt és későn feküdt. Egyszer egy festő ismerőse fontos kiállítási dolgát akarta vele megbeszélni, s megállapodtak, hogy másnap délelőtt 11-kor a művészklubban találkoznak. Bródy, mint afféle könnyelmű bohém lélek, persze szépen megfeledkezett a találkozóról, s úgy tiz óra tájt nyugodt lélekkel a Rudas-fürdőbe ment.

A medencéhez érve, az első, akit megpillant, a festő. Bródy egy másodperc alatt leküzdte zavarát, odasietett a festőhöz és büszkén mondta:

— Mit szólsz hozzá, milyen kivételesen pontos vagyok?

* * *

MÓRA Ferenc, az aranyhumorú író egyetemista korában költőnek indult. Számos lírai verse jelent meg a szegedi lapokban, amikor megtörtént vele az az infámia, hogy egy ismeretlen titkos poéta, aki szorgalmasan, de annál eredménytelenebbül küldözgette be verseit a Szegedi Napló szerkesztőségének, vakmerően Móra neve alatt küldte be legújabb zöngeményét, ami csakugyan meg is jelent a lap vasárnapi számában. A legnagyobb meglepetéssel persze éppen Móra olvasta.

Azonnal felkereste a szerkesztőt, hogy tisztázza vele az ügyet.

— Dehát az ég szerelmére — vetette fel a kérdést Móra — nem vette észre szerkesztő úr, hogy micsoda klapancia volt az a vers?

— Észre venni észre vettem, de mégis közölnöm kellett, mert szentül hittem, hogy maga írta.

* * *

KARINTHY Frigyes egy kollégájával haladt a Nagykörúton, s menetközben amaz megállította.

— Bocsáss meg egy pillanatra, itt egy utcai mérleg, megméretkezem. Fürdőből jövök, kiváncsi vagyok, mennyit fogyaszt a fürdő..

Azzal már állt is rá a mérlegre, s a jelzőkar 71 kilót mutatott.

— Csodálatos, fürdő előtt is megméretkeztem, s akkor csak 69,5 voltam.

Karinthy már akkor felismerte az automata-elv gyarló voltál, amit mi már egészen természetesnek tartunk, s ezzel a szatirikus válaszával „védte meg" a gépet:

— Ugy látszik kérlek, erősen hajlamos vagy a hízásra.

Párizsi pillanatkép

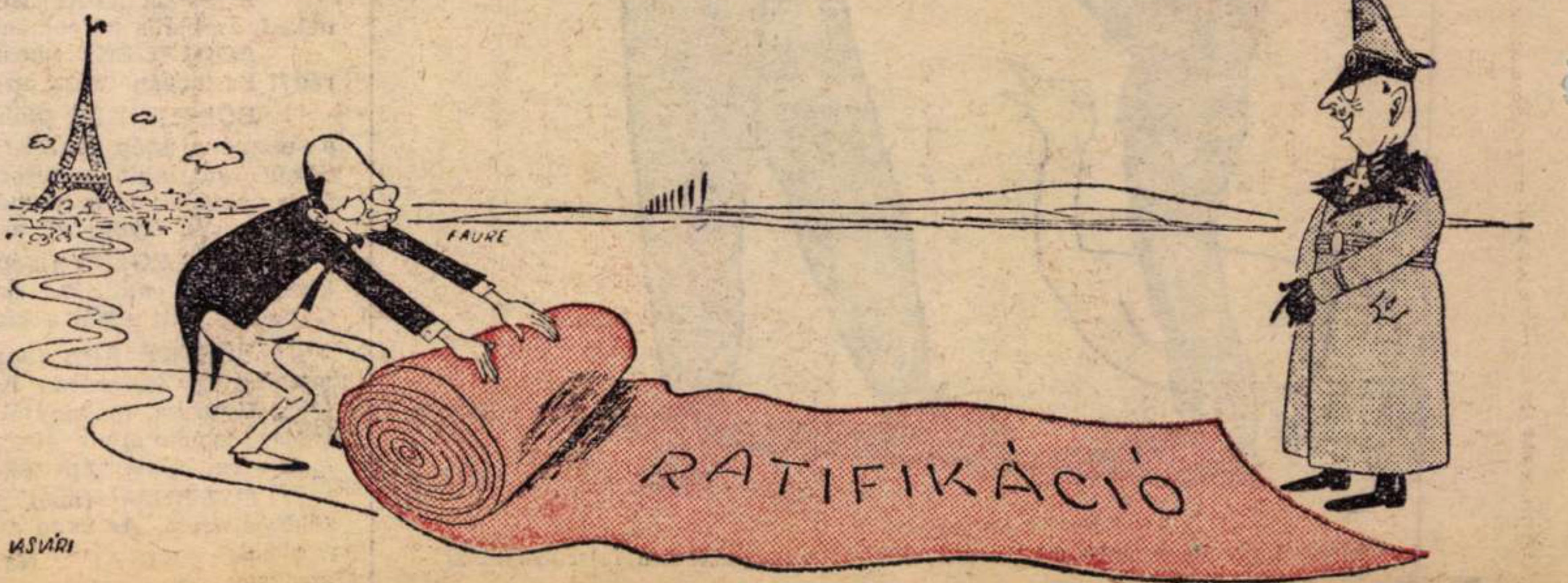

Faure: Ezen méltóztassék, ezen nagyon kényelmes.

Meséltek...

(Az Állami Népi Együttes nyugateurópai útjának élményeiből.)

Sándor Károly rajzos riportja.

VÁRADI GYULA ÉS LÉKA GÉZA,

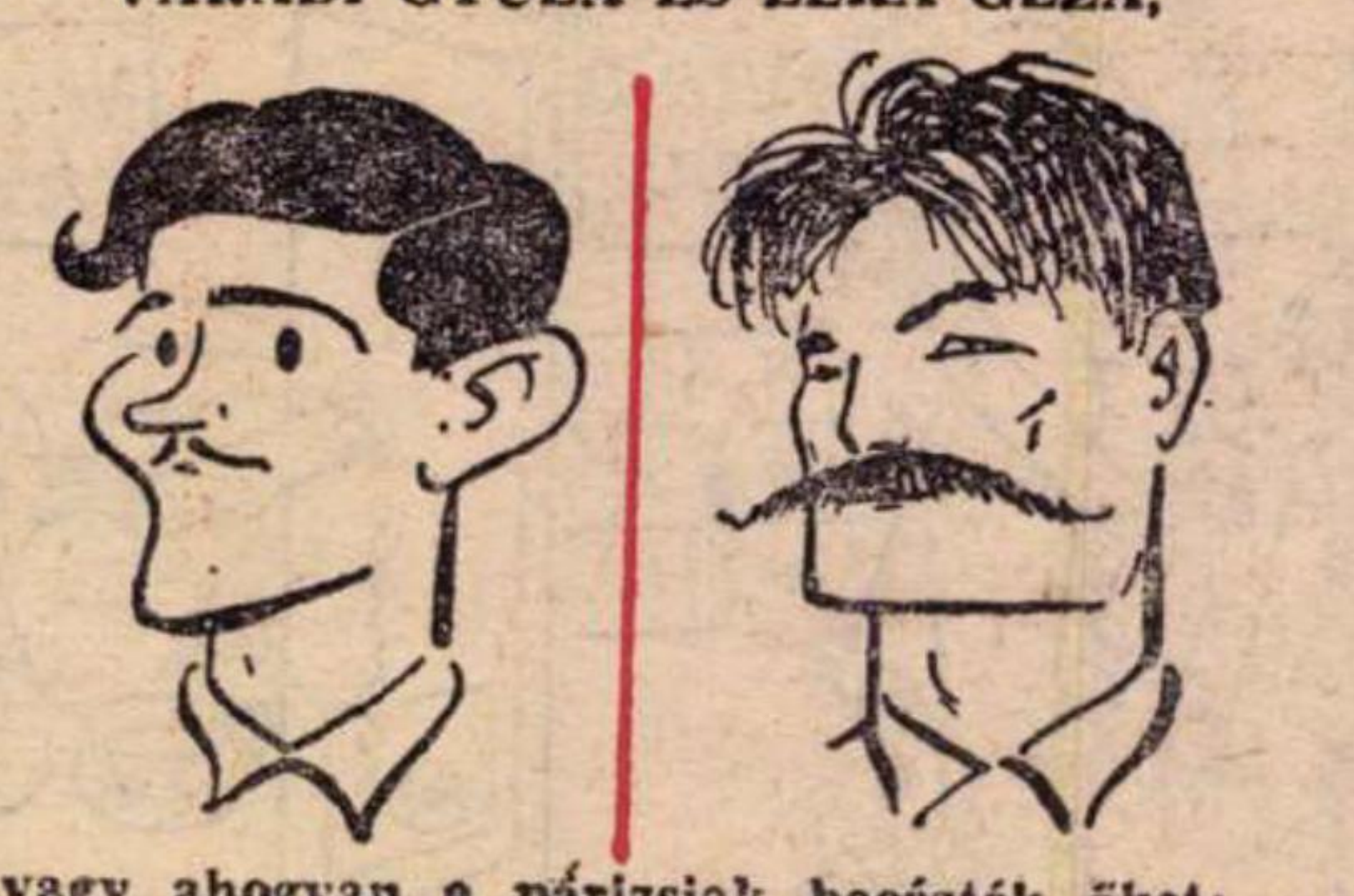

vagy ahogyan a párizsiak becézték őket:

Monsieur Petit Moustache (Kis Bajusz úr)

Monsieur Grand Moustache (Nagy Bajusz úr)

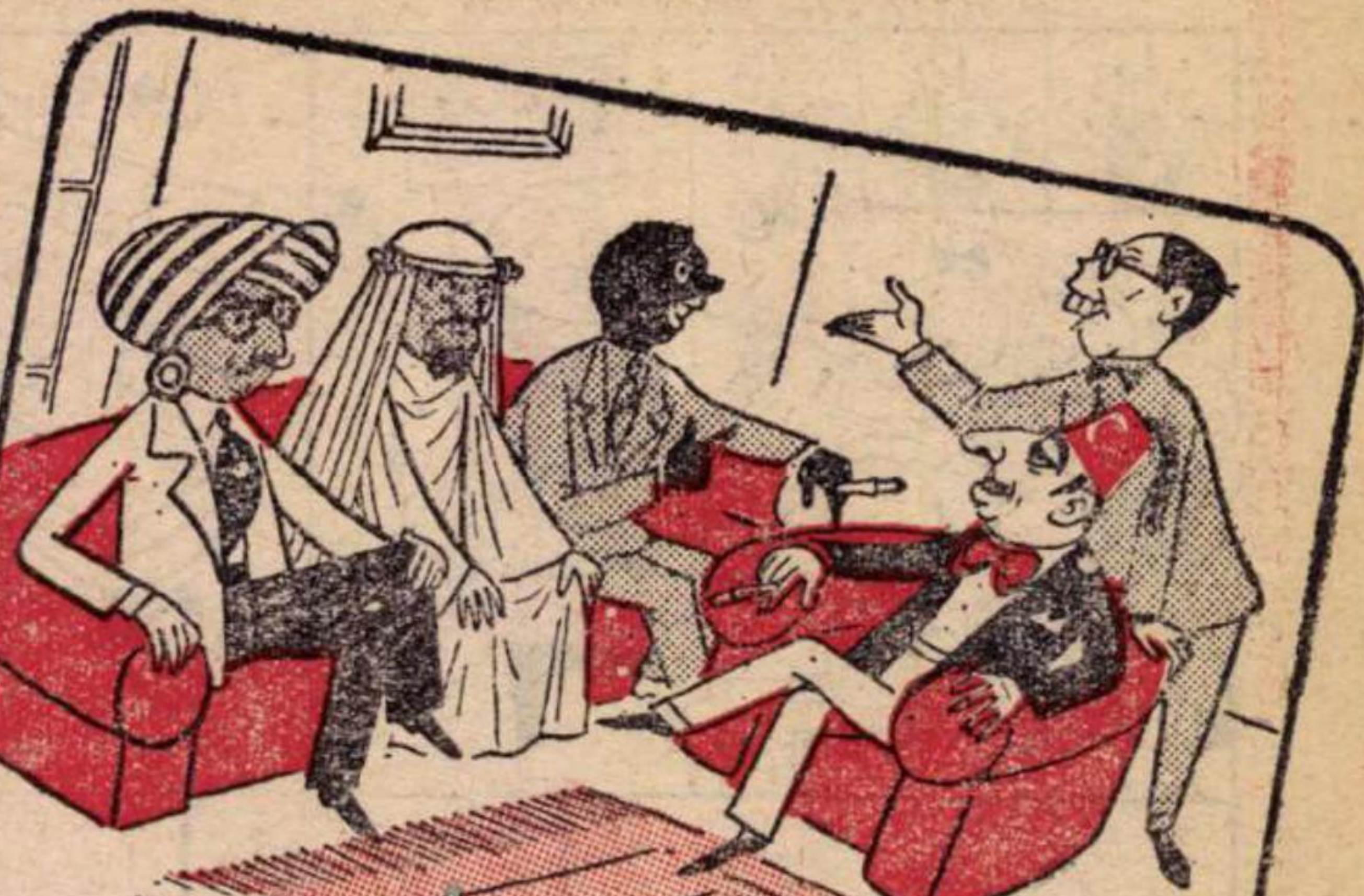

IMPRESSZÁRIÓK A HOTELHALLBAN

— Maguknál is olyan nagy az érdeklődés az együttes iránt?

— Mindnyájunknál. Érthető, kérem! Olyan egzotikus...

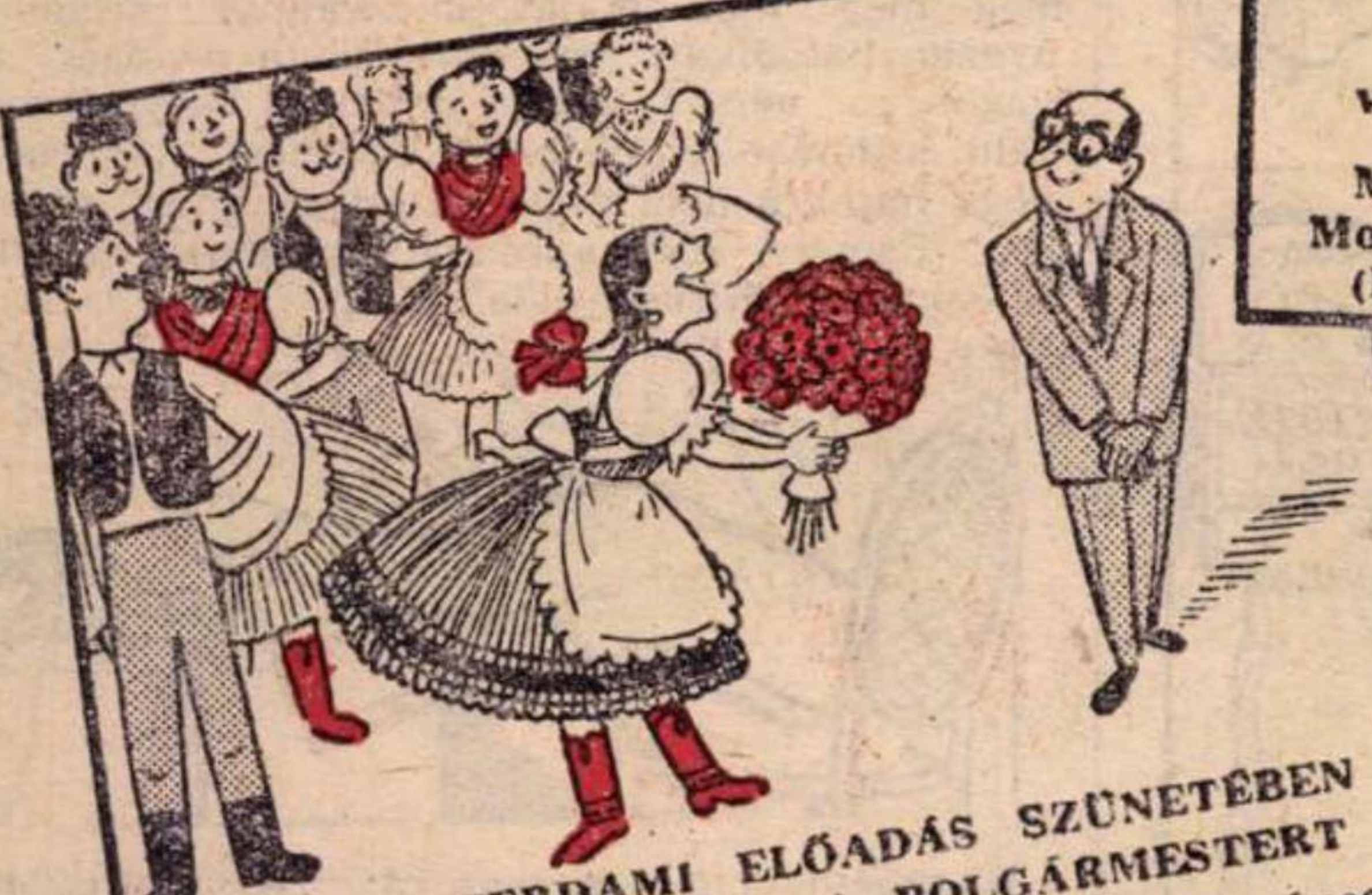

AZ AMSZTERDAMI ELŐADÁS SZÜNETÉBEN FELKÖSZÖNTÖTTÉK A POLGÁRMESTERT

A polgármester nem tudott magyarul, a táncosnő nem tudott hollandusul, de azért nagyszerűen megértették egymást — virágnyelven...

MÉG EGY ELSZÓLÁS

(Ez a cipőboltban történt)

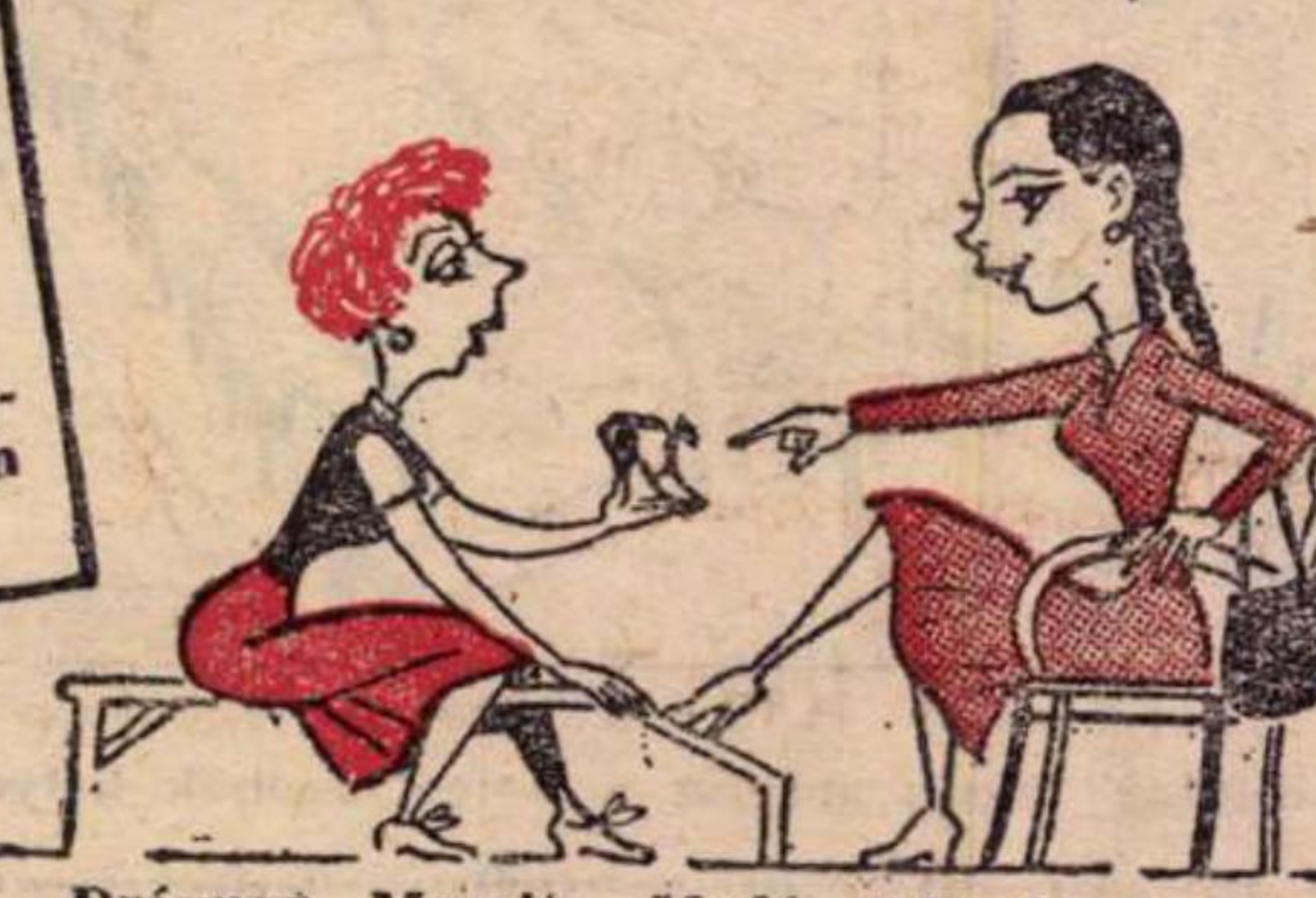

Drávucz Margit: Madám! Ez kicsi. Nincs ebből egy grandja?...

BAJOK VOLTAK A KOSZTTAL

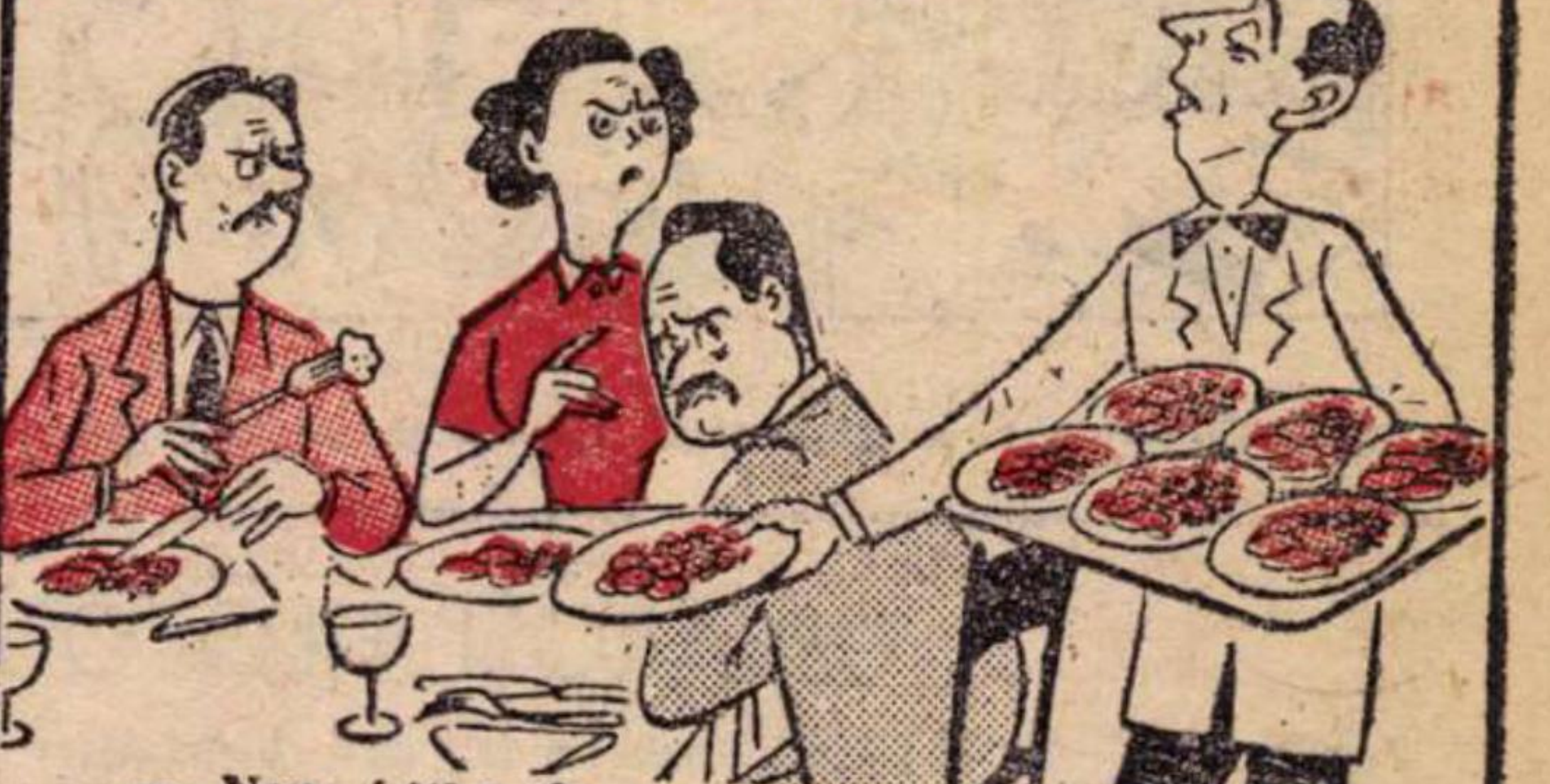

— Nem ízlik? Én tudok kérem egy helyet, ahol kitűnő francia konyhát találnak, de az egy kicsit messze van.

— Nem baj! Hol van?

— Budapesten, kérem, a Gundelnál.

EGY ÖTLETES TÁNCOS NYELVTUDÁS NÉLKÜL SEM JÖN ZAVARBA

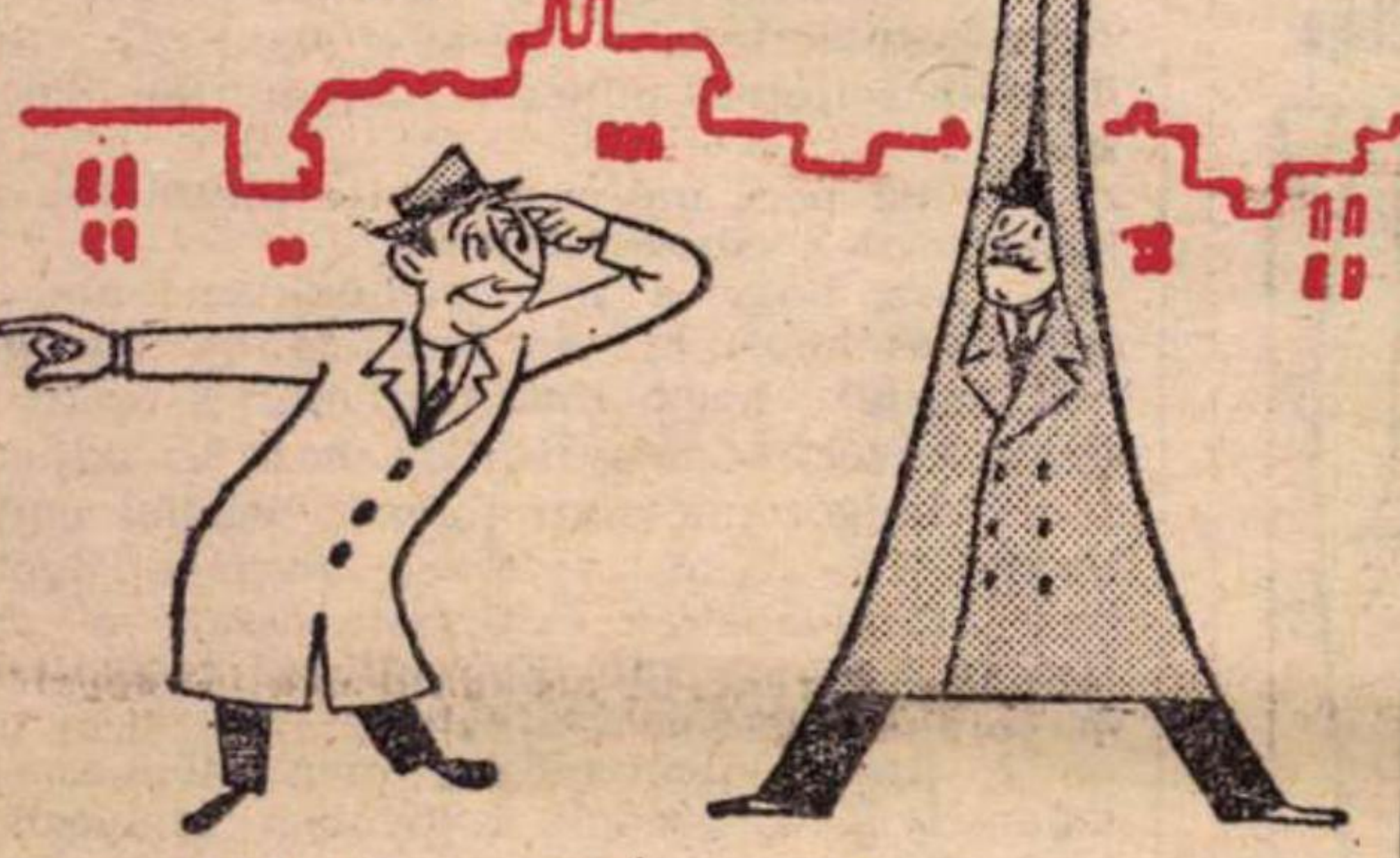

— Ahá, értem, kérem, az Eiffel-tornyot keresi Erre van...

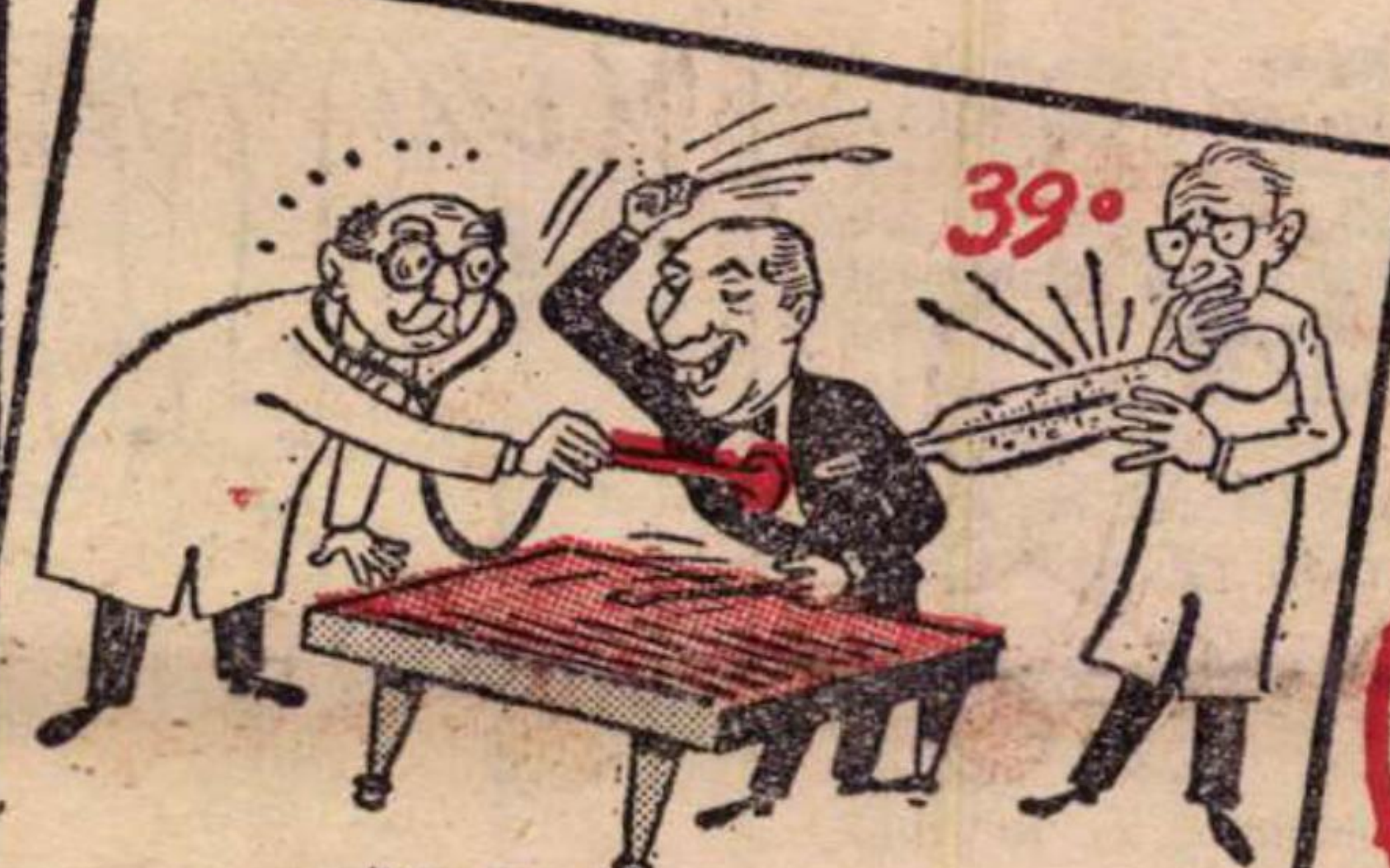

(Kovács Kálmán, a kitűnő cimbalmos Amszterdamban betegen, magas lázzal lépett fel.)

— Ezek a magyarok egy lépést sem tesznek fokos nélkül! A cimbalmosnak még a láza is 39 fokos...

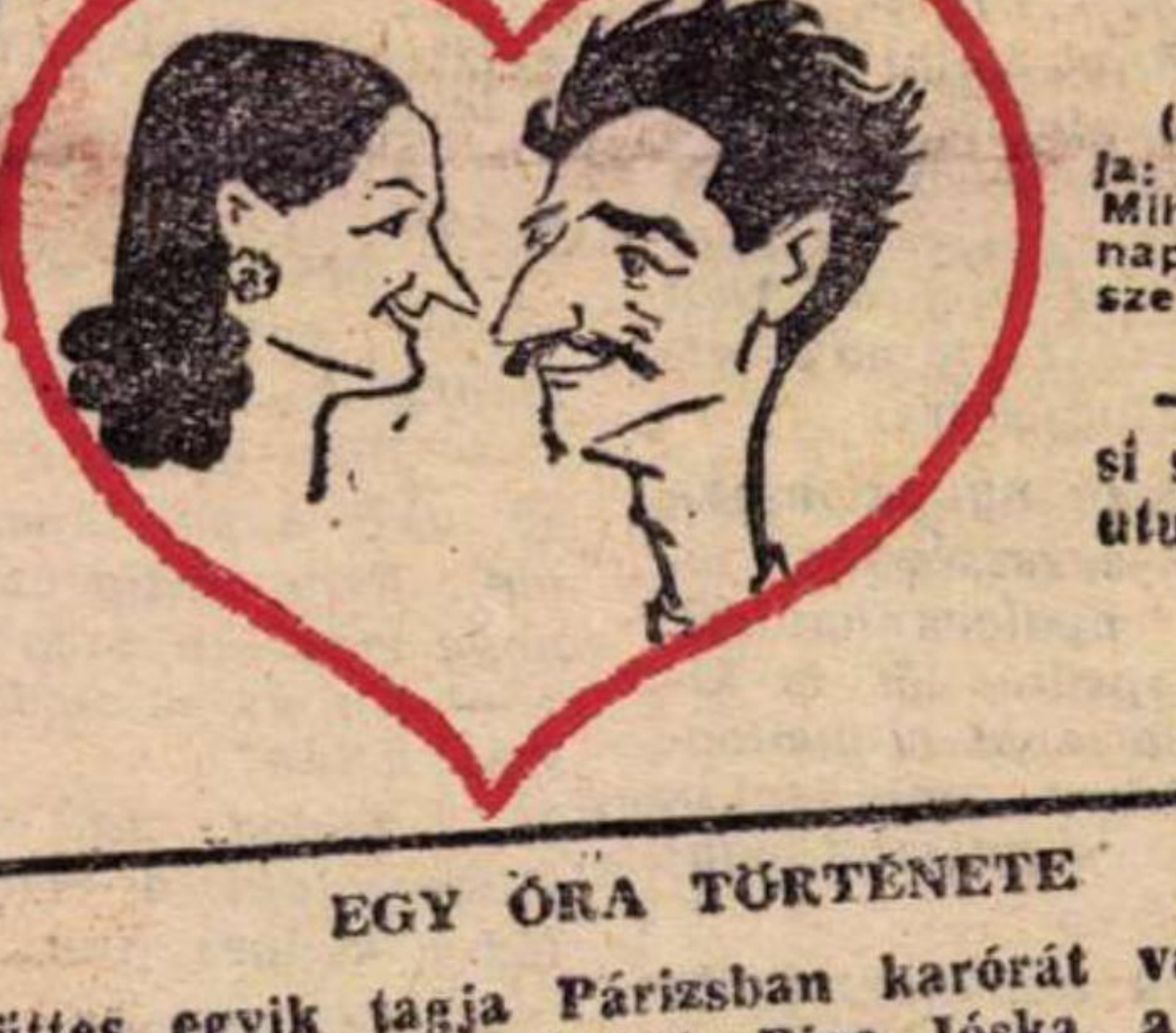

(Az együttes két tagja: Molnár Ida és Papp Mihály a turné előtt egy nappal házasodtak össze.)

— Te Miska! Óriási sikere van a nászutunknak!...

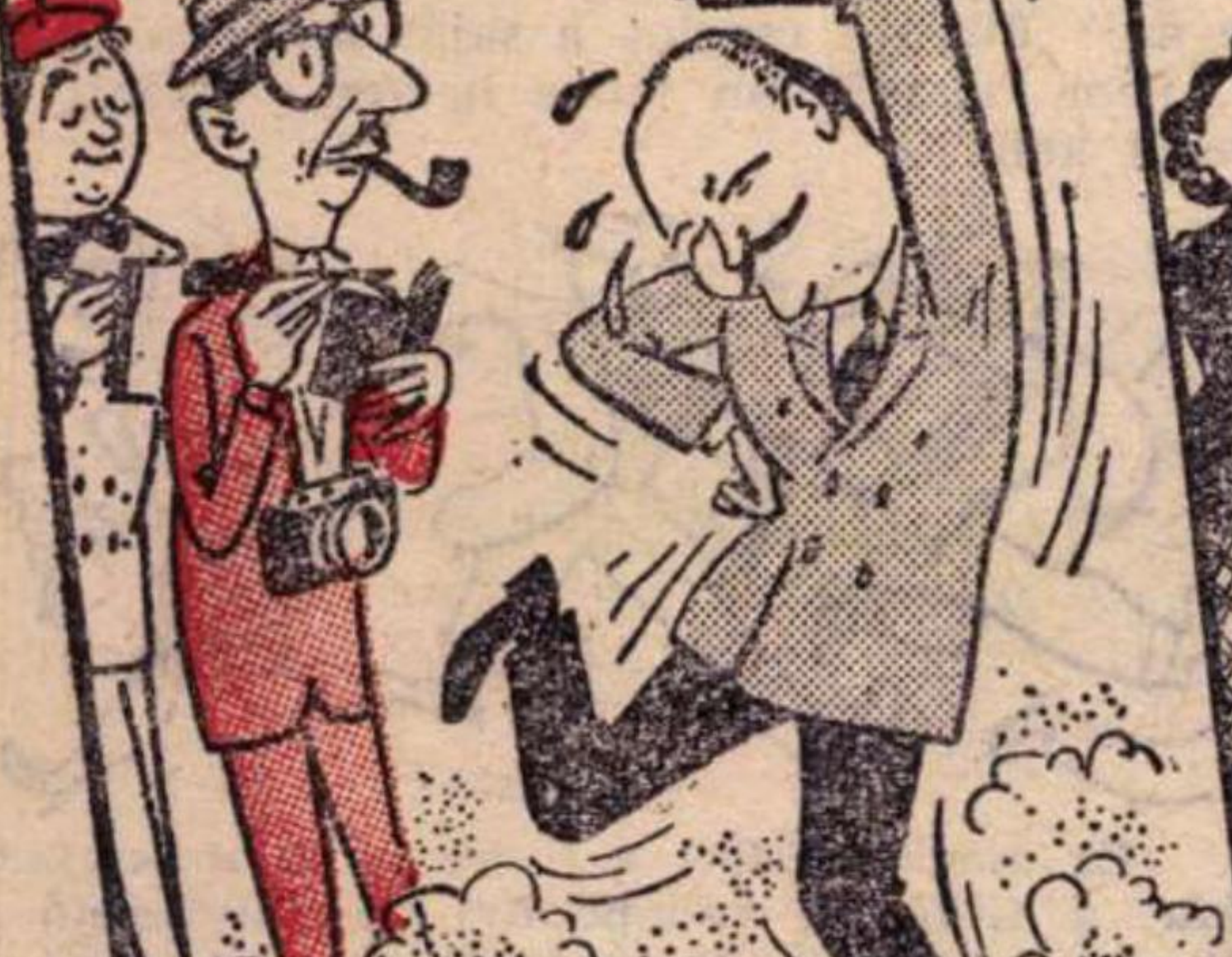

A temperamentumos Rábai Miklós ilyen szemléletesen magyarázta az újságíróknak a magyar táncot. Nyilatkozata, mint látható, nagy port vert fel...

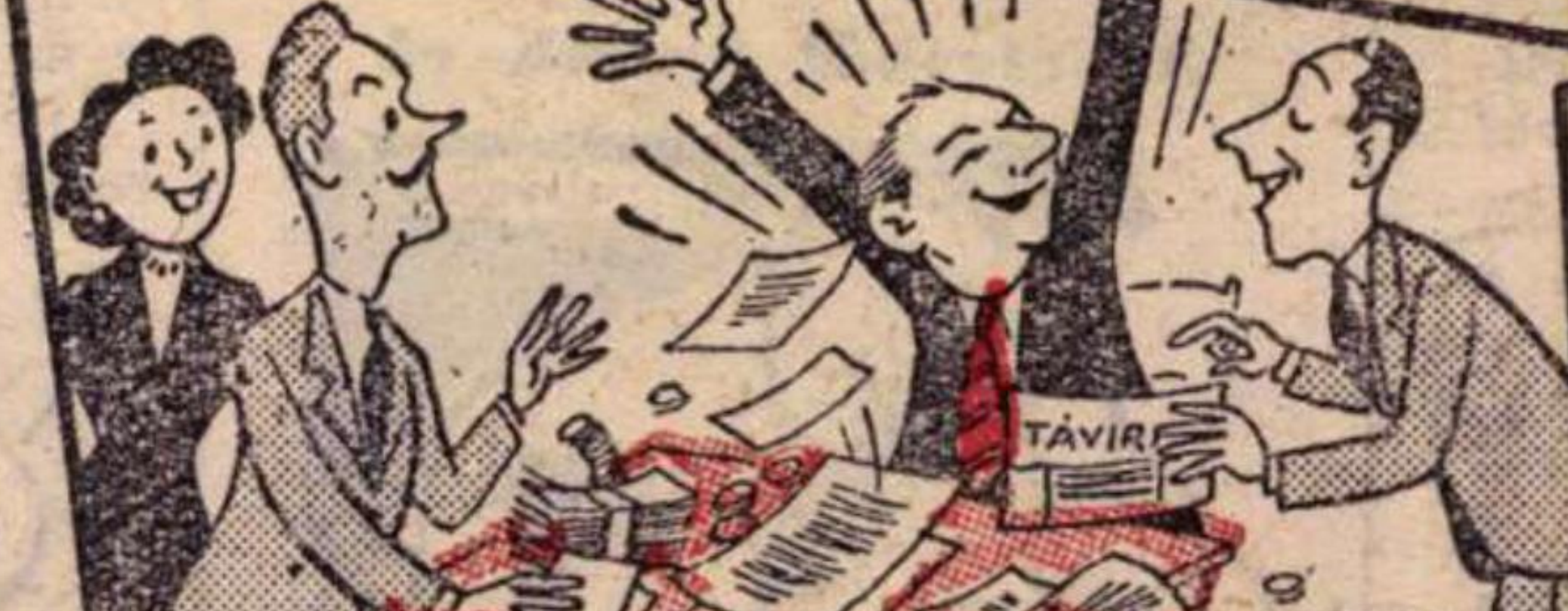

(Böröndi Imre, az együttes gazdasági felelőse gázsifizetés közben tudta meg, hogy odahaza kisfia született.)

— Hurrá, gyerekek, fiam született!

— Dupla gázsit kapunk, Imre?

— Miért? Nem ikrek!...

EGY ÓRA TÖRTÉNETE

Az együttes egyik tagja Párizsban karórát vásárolt. Az óra rövidesen felmondta a szolgálatot. Bige Jóska, a társaság óraszakértője megpróbálta megjavítani, de:

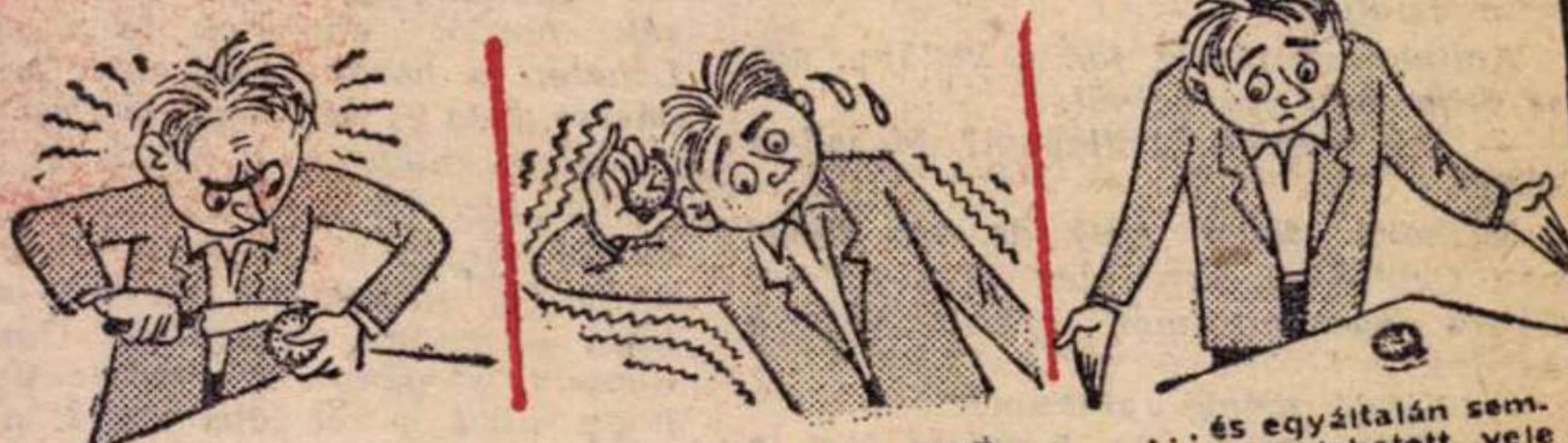

A tokot nem lehetett kinyitni, mert vízmentes...

...rázással nem lehetett megindítani, mert rázásmentes...

...és egyáltalán semmit sem lehetett vele csinálni, mert ha egy örökjáró óra megáll, az megáll örökre...

AZ AUTOGRAM BECSÉRTÉKE

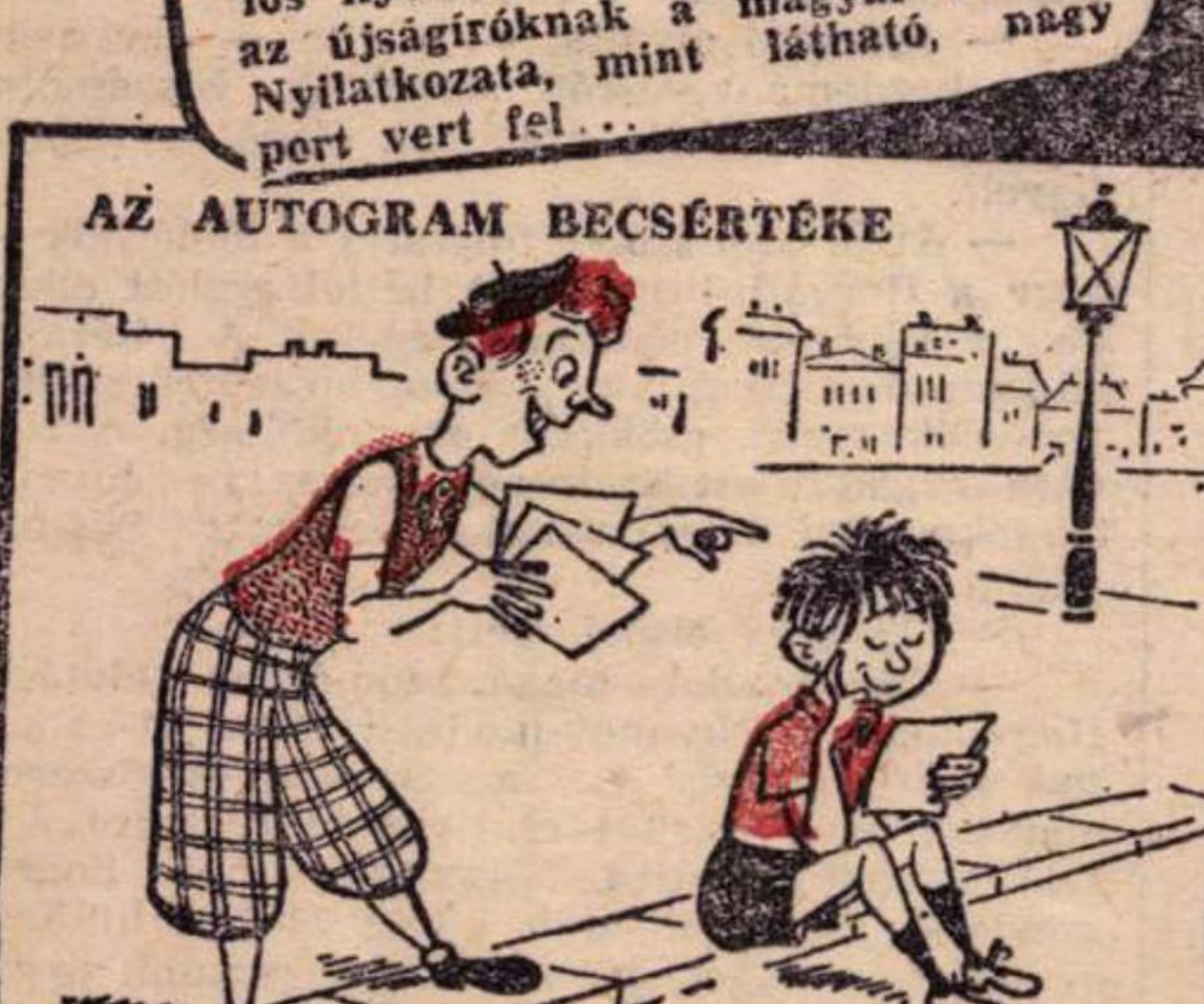

— Na, Pierre, adsz három bajusztalan autogramjáért egy bajuszosat?

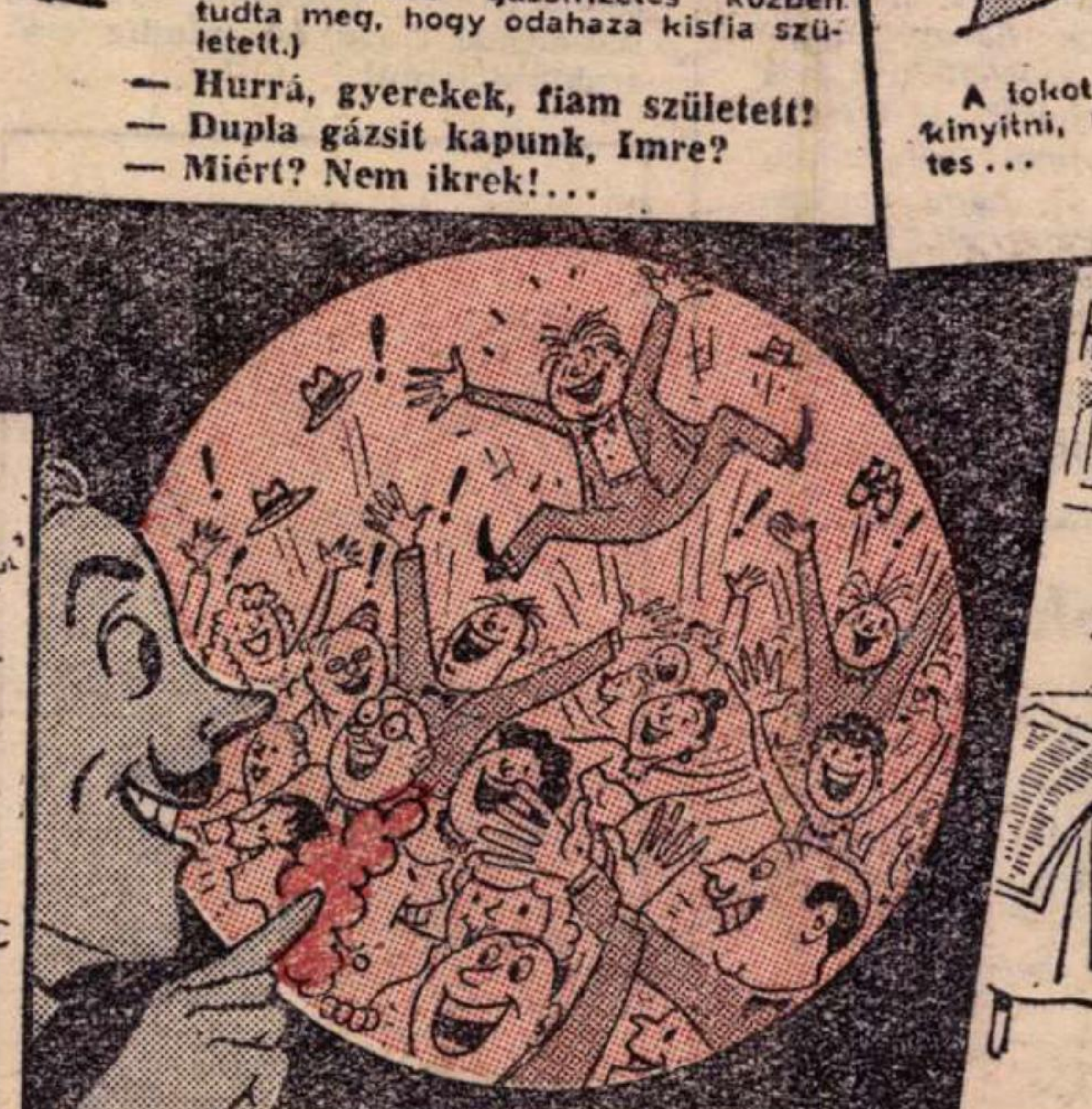

PILLANTÁS A KÖZÖNSÉGRE A FÜGGÖNY-NYILÁSON ÁT

— Nem hiába mondták, hogy a holland közönség kissé hűvös vérmérsékletű...

AZ EGYÜTTES SIKEREIRŐL ÍRT KRITIKÁKAT OLVASSA PESTI HÁZASPÁR

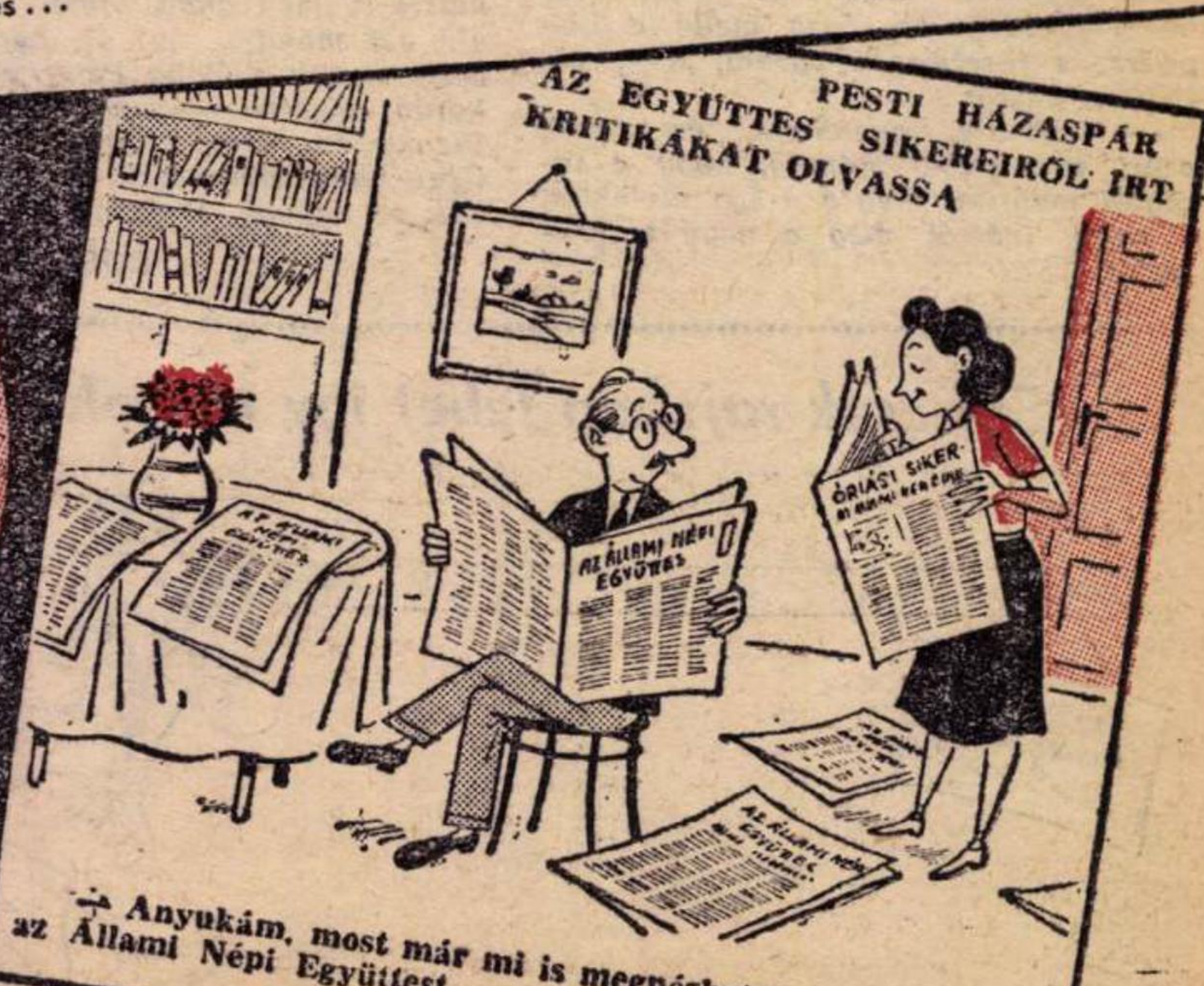

— Anyukám, most már mi is megnézhetnénk egyszer ezt az Állami Népi Együttest...

A Könyvterjesztő Vállalat óvodájában

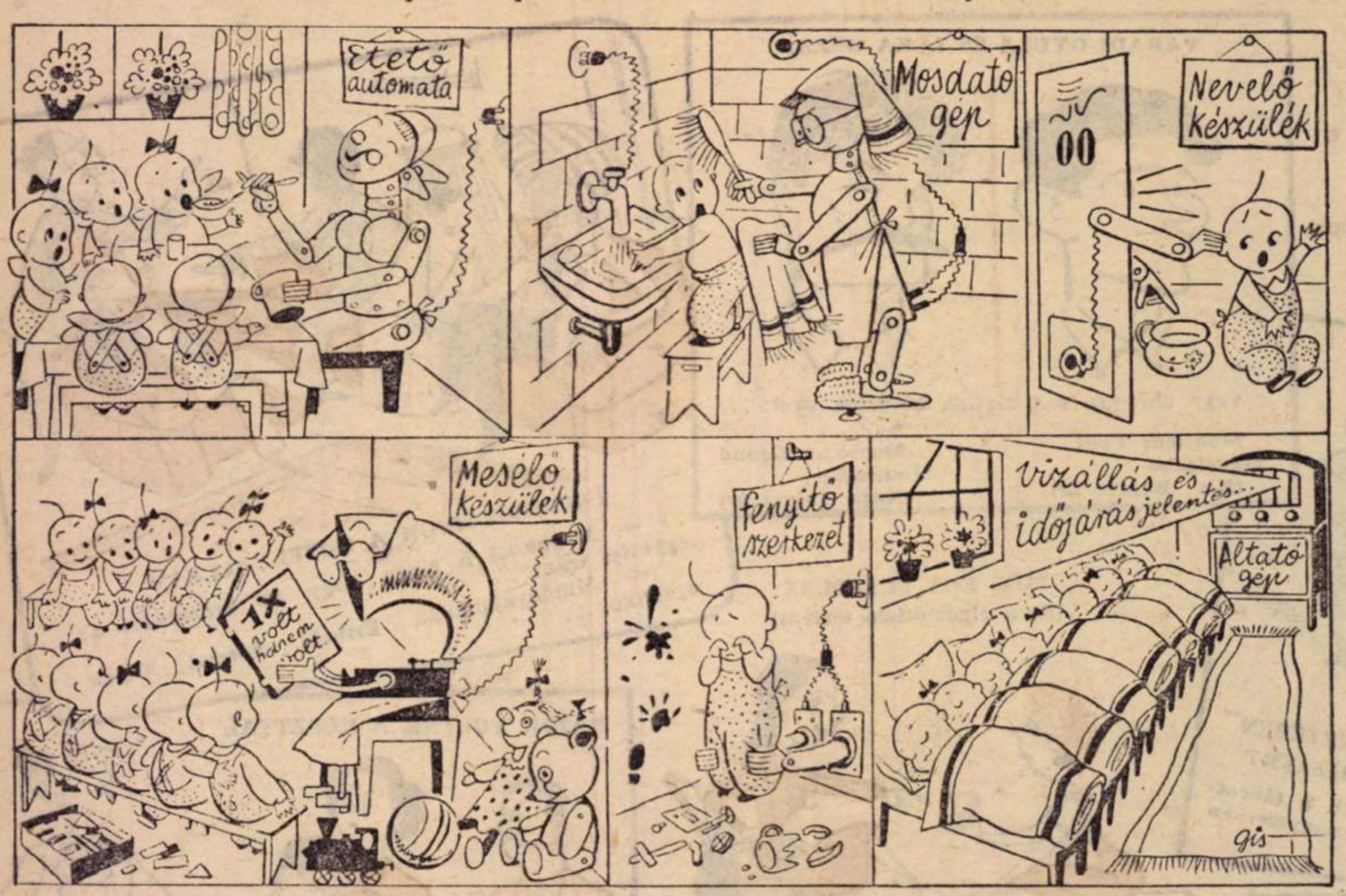

A legifijabbak ezt a gépesítési tervet nyujtották be, mert „állítólag" nincs státusz a beteg óvónők helyettesítésére.

UJVÁROSI FILOZÓFIA

Tavaszodik. Az orgonabokrok már vagy két hete virágbaborultak. A méhkasok zümmögő társadalma már szorgalmasan dolgozik. A békák álmos szemmel másznak elő a falrepedésekből, kövek alól és hunyorogva húzódnak oda, ahol egy kicsit megszorul a hétágra ragyogó nap melege.

Az Újváros szorgalmas népsége már künn sürög a nyomáson vagy a szőlőkben. Már úgy gondolom, hogy a munkabírók. A betegje, öregje pedig apró, meggondolt lépésekkel csoszog el a fal mellett és kiül az utcára. Ahol van, padra vagy faderékra, mind a kettő híján csak egy gyalogszékre.

Sabra bácsi már régen nyugalomban van. De azért kitűnő egészségben, jókedvvel tapossa a nyolcvanhatodik esztendőt. Hát a napsütés őt is kicsalta a kispadra. Botjával a gyalogjárót piszkálja, s közben mindenkit, aki elhalad mellette, megtisztel egy-két szóval.

Türei Marika karján vizeskanna. Az öreg el nem engedné azt a felesleges kérdést:

— Kútra mégy, virágom? Tán megszomjaztatok?

Amikor visszafelé jön a kislány, azt se állja meg szó nélkül.

— No, megtelt, csillagom? Maradt-e még?

Miskolci sógor (haj, de sok sógor van Cegléden) kapát lenget a vállán, Sabra bácsinál már készen van a kérdés.

— Kifelé mégy, Janikám?

Amikor pedig este hazafelé tart a sógor, már kéznél a tudakolás.

— Hazafelé, koma? Kitelt mára?

Az időmből nagyon is futja, hát odaereszkedek az öreg mellé a kispadra, s türelmesen várom, hogy elindítsa a szót.

— Hallod-e, gyerekem, én csak azért sóhajtozok mindig, hogy a teremtő mentsen meg a drága ételektől, a nagy ivástól meg a nagy szerencsétől.

Ez bizonyosan valami huncutság lesz, amivel az öreg sosem takarékoskodik, ezért nem is szólok rá egy szót se. Éppen eleget lóvá tett már. Csak nézek magam elé, néha úgy félszemről rákacsintok Sabra bácsira. Az öreg persze várja a kérdést, de amikor látja, hogy hasztalan, rámnéz ravaszul, felhúzza majd a sapkája alá azt a sátoros szemöldökit, csap egyet botjával a levegőbe.

— Nem tudakolod, hogy miként vág a szó?

— Micsoda drága ételre gondol maga, bátyám? Akitől a teremtő mentse meg magát...

— Hát hallod-e, a legdrágább étel az, akit a patikában kevernek, kavarnak. Arra pedig csak azt mondhatom, hogy mentsen meg tőle a teremtő.

— No és micsoda nagy ivásról beszélt aztán?

— Tudod, ki iszik legnagyobbat? Bizony, aki a vizbefullad! Hát hallod-e, kedves fiam, én ebből se kérek!

— És micsoda nagy szerencse az, amitől magát már előre kirázza a harmadnapos hideg?

— Idehallgass, koma! A Bába Péterék hordót engedtek le a pincébe. Lehetett a hordó vagy nyolc hektó. A nászát hitta el segítségre a Péter. Nem csodálom, hogy a borfejtésben mindketten egy kicsit becsiccsantottak. A nászuram fogta a kötelet, Péter meg a hordót igazgatta. Az lett a vége, hogy az edény megszaladt. Úgy megnyomta szegény Pétert, de úgy ám, hogy mind a két lába eltört, a hordó csinja benyomta vagy három oldalbordáját, a fogai kimozgósodtak, a feje is beszakadt a vakszeme táján. Osztán hallod-e, még akad olyan tökéletlen, aki azt mondja, haj de nagy szerencséje ennek a Bába Péternek, hogy a hordó rögtön agyon nem nyomta. Bizony én nem nagyon áhitozom az ilyen nagy szerencsét. De ugyan másnak se nagyon kívánom!

ROSSI KÁROLY

Ezt csak rajzban lehet így megoldani

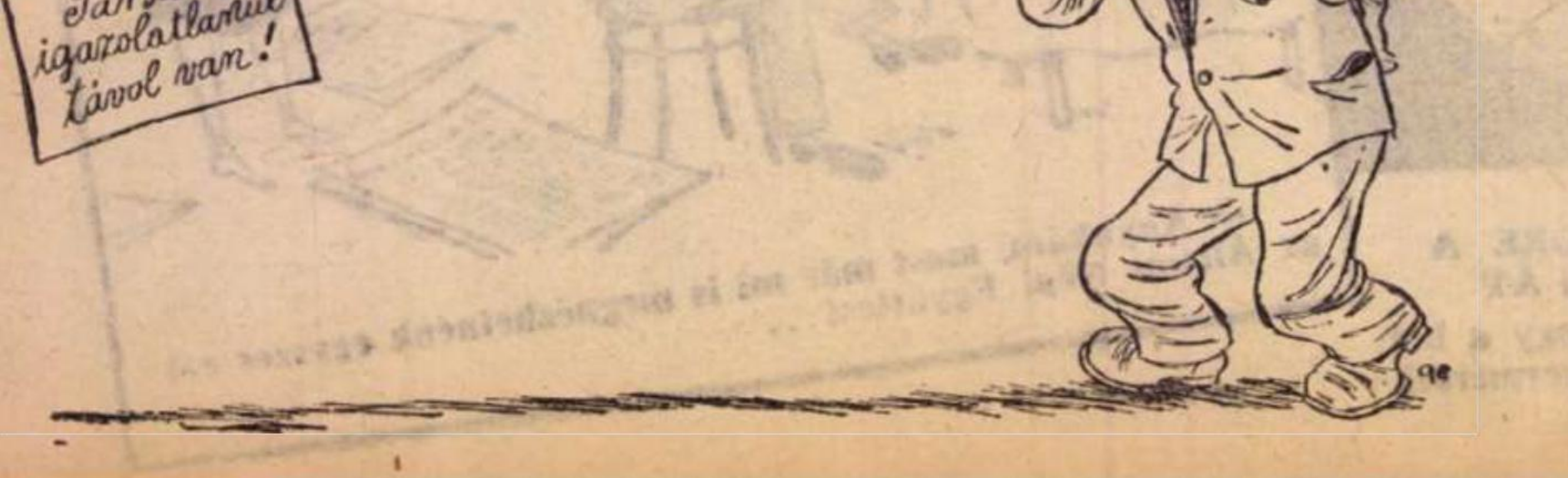
Társam igazolatlanul távol van!

A szívspecialista tavaszi sétája

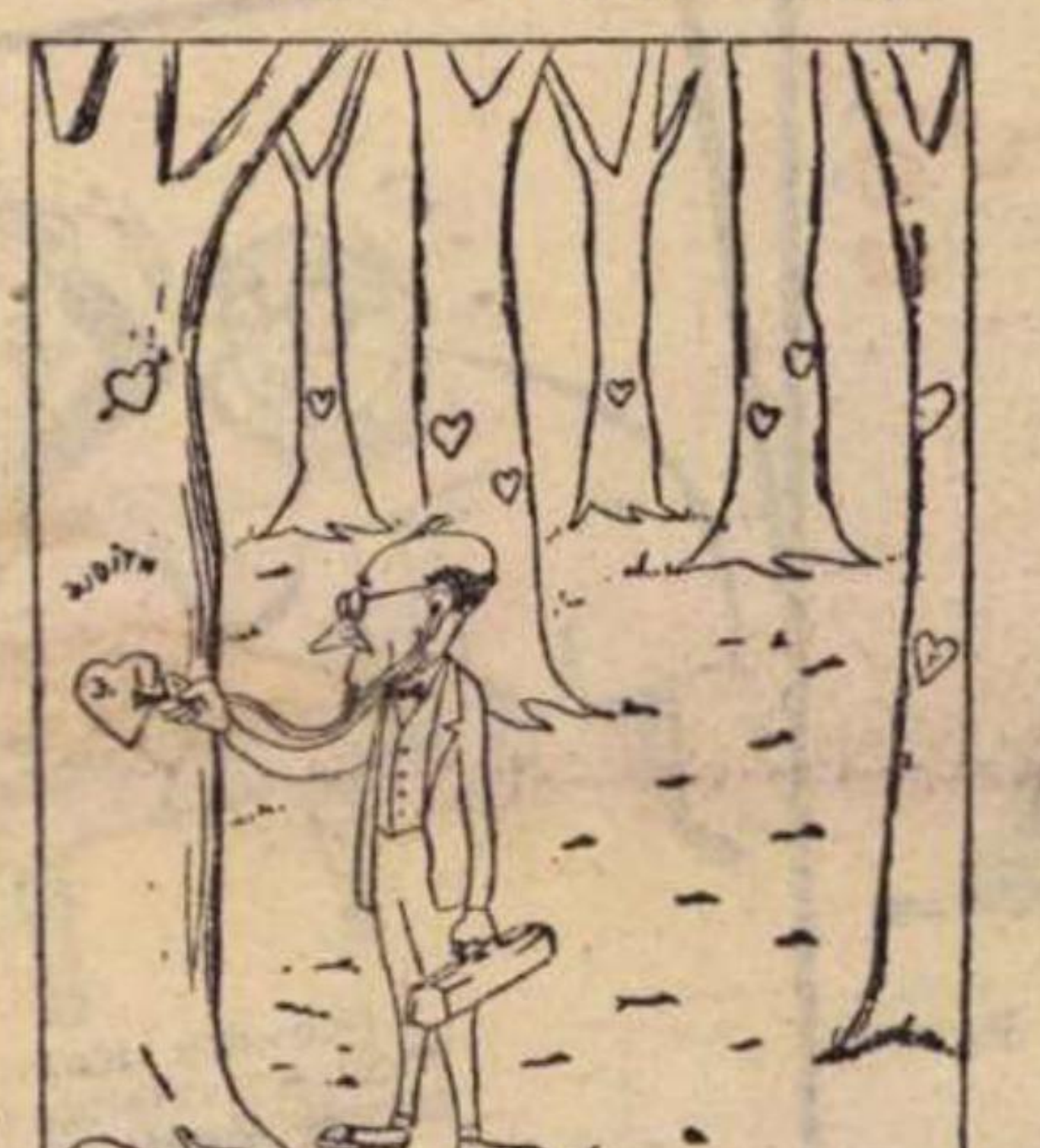

Az életből lestük el

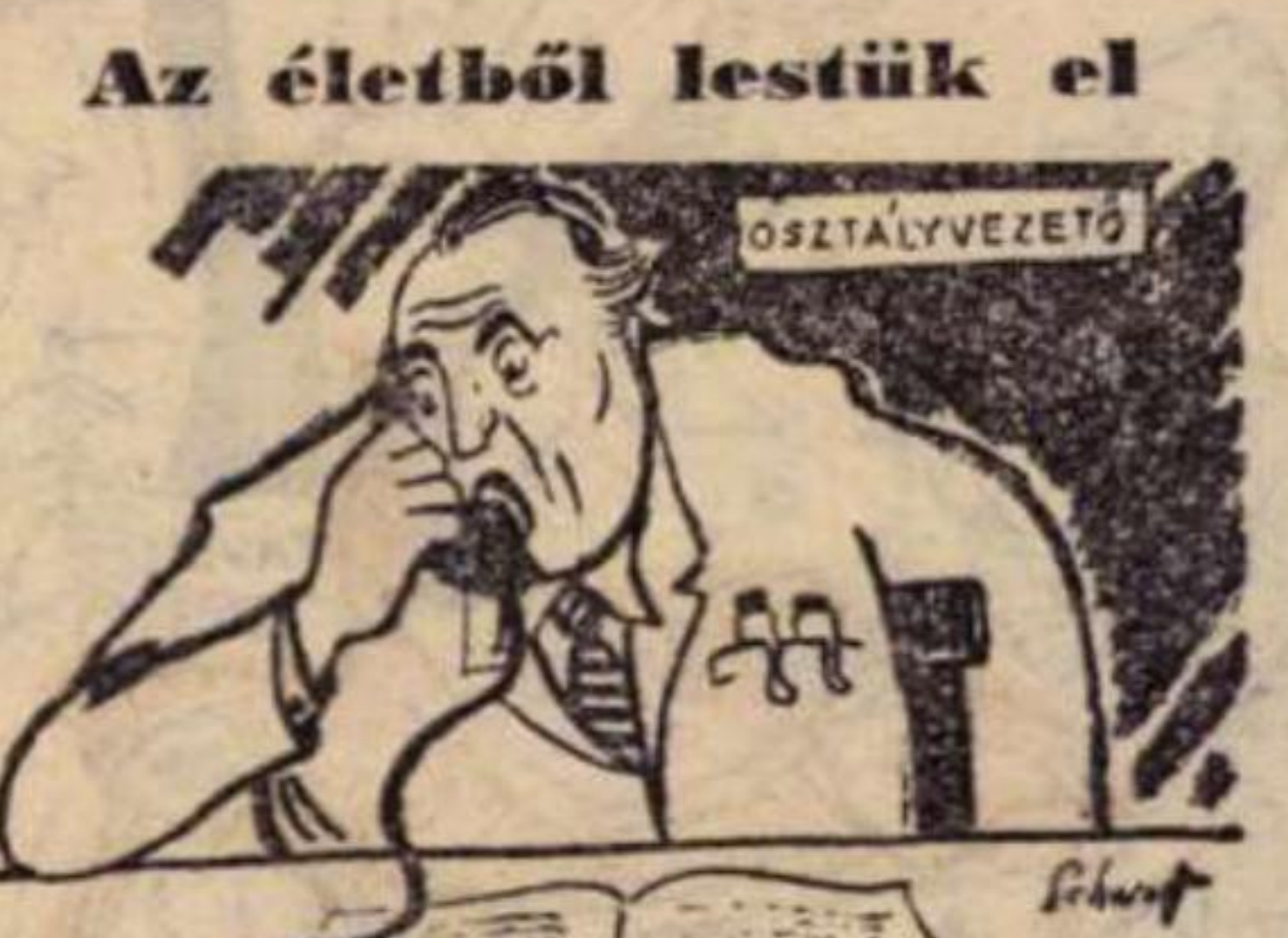

— No, teljesítették már a felajánlásomat? Gyerünk, gyerünk, tudhatják, hogy én mindig első szoktam lenni!

TT OO
TELITALÁLAT!
minden héten nyerhet!

A nagy csatlakozó

Furcsa szekta tagjai a csatlakozók. Némelyikük már odáig jutott, hogy amikor felesége beszól érte este a konyhából, hogy „Apa, kész a vacsora, gyere enni!" — felugrik a karosszékből és harsányan kiáltja vissza: „Csatlakozom a kezdeményezéshez! Megyek!"

★

Szikla Kázmér, a Tücsökpusztai I-es számú Téglagyár igazgatója révedezve nézegette az íróasztalán heverő újságokat. Hej, régi szép idők! Elsején csatlakozott a „kevesebb törött téglát!"-mozgalomhoz, harmadikán az olajtakarékossági mozgalomhoz, negyedikén a „takaríts meg még több olajat!"-mozgalmat kezdeményezte, hatodikán versenyre hívta az egész országot „a versenytáblák hibátlan helyesírással való kitöltése érdekében" és most... most... négy nap óta nem csatlakozott senkihez, semmihez! Egészen elszomorodva lapozgatta a Tücsökpusztai Híradó oldalait...

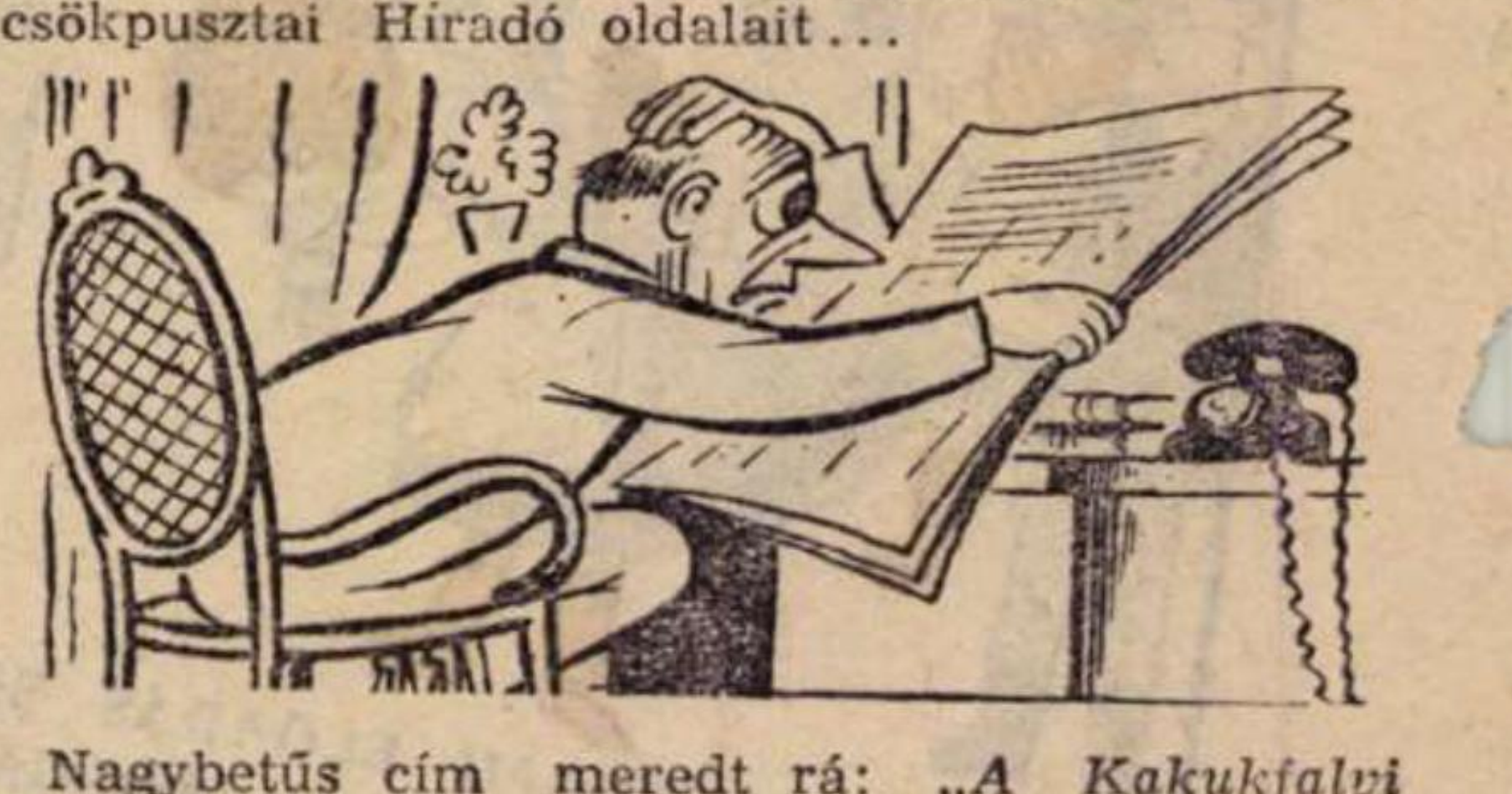

Nagybetűs cím meredt rá: *„A Kakukfalvi Textilművek dolgozói versenyre hívják az ország valamennyi textilmunkását. Vállalják, hogy egyetlen csévét, kopszot nem dobnak a földre, nem taposnak szét".* Szikla Kázmért azonnyomban kiverte a hideg veríték. Rettenetes. Pont ilyesmit kellett ezeknek kezdeményezni. Hát hogyan tud egy téglagyár csatlakozni ehhez? Hiszen, ha jól meggondolja, csévét, kopszot csak filmen látott eddig...

De valamit muszáj tenni. Elvégre nem maradhatnak le a tücsökpusztaiak! Ő, Szikla Kázmér felfigyel minden helyes kezdeményezésre...

És tíz perc múlva elkezdte diktálni a szerkesztőségnek címzett levelet:

„Igaz, hogy a mi üzemünkben nincsenek csévék és kopszok, de hazafias kötelességünknek tartjuk, hogy csatlakozzunk a Kakukfalvi Textilművek versenyfelhívásához. Vállaljuk:

1. Dolgozóink nem fognak belépni egyetlen textilgyárba sem, s ezzel megakadályozzuk, hogy ott eldobálják és összetapossák a csévéket és a kopszokat. Előrelátható megtakarítás: évi 13 532 forint és 28 fillér.

2. Amennyiben mégis megtörténne, hogy valamelyik dolgozónk a jövőben eltávozik tőlünk és a textiliparban keres munkát, az már most fogadja, hogy a legnagyobb mértékben vigyázni fog az ország, a nép vagyonára, nem dobálja szét, nem tapossa össze a csévéket és kopszokat. Előrelátható megtakarítás: évi 9437 forint és 96 fillér..."

Eddig minden simán ment. Szikla áhitattal gondolta át a tollbamondott sorokat, de folytatni nem tudta. Merthát ki legyen a kezdeményező? Elvégre megint a saját nevében... Hm ... nem, az mégsem lenne helyes. Valakit keresni kell...

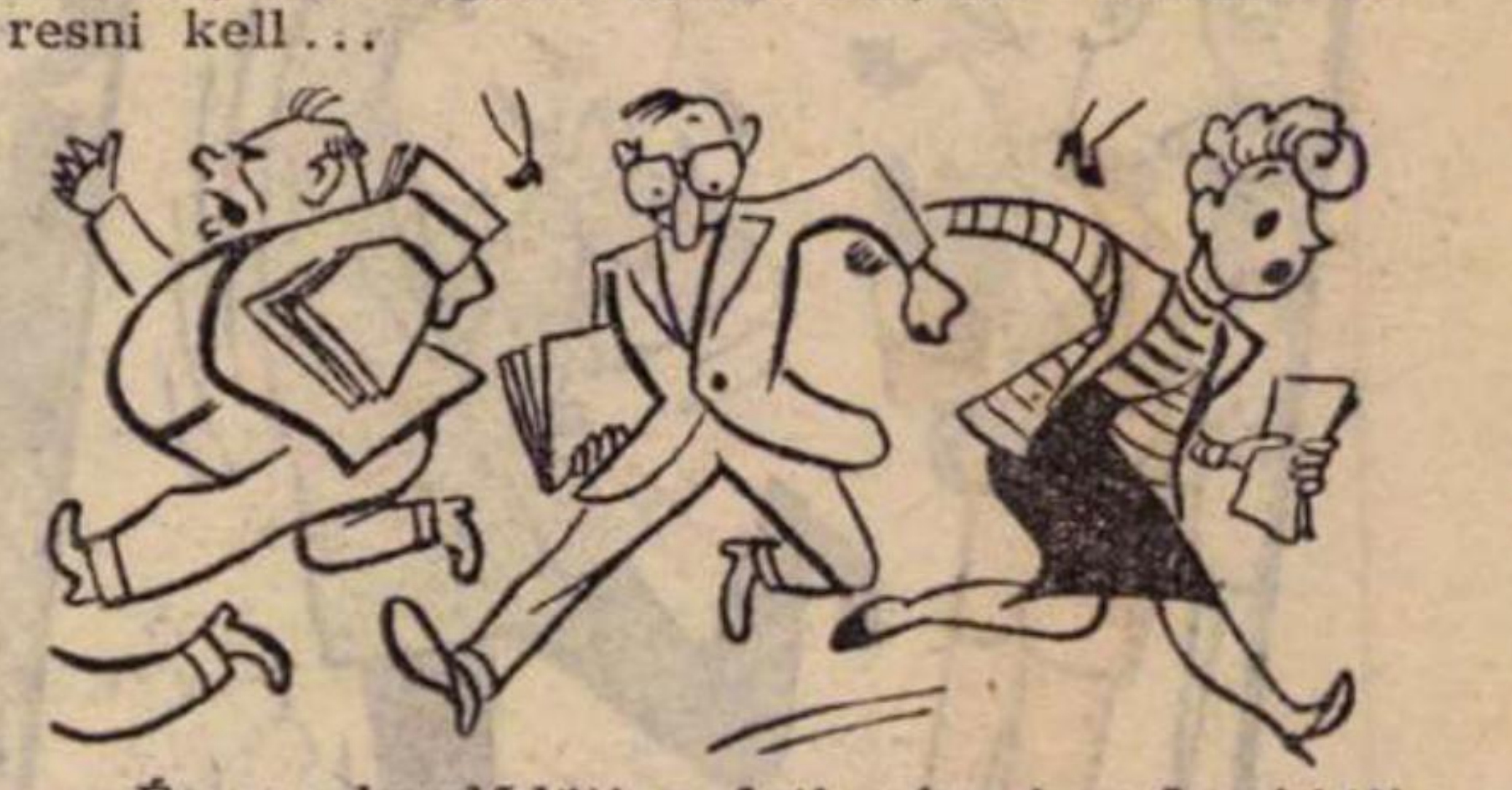

És megkezdődött a futkosás. A műszaki titkár, a titkárnő, valamennyi osztályvezető rohant le a gyárba. Negyedóránkint adták a helyzetjelentést. Nem akart menni a dolog, nem találtak megfelelő embert. A gyár valamennyi dolgozója legalább egyszer már aláírt valamilyen kezdeményezést, vagy csatlakozott valamihez. Már-már reménytelennek látszott a helyzet, amikor belépett a főmérnök.

— Igazgató elvtárs, — kezdte — egy nagyszerű kezdeményezésről szeretnék beszámolni.

Szikla felcsillanó szemmel, éledő reménnyel figyelt.

— Arról van szó — folytatta a főmérnök —, hogy a Horváth-brigád két héttel ezelőtt elkezdett a Duvanov-módszerrel égetni. A kísérletek nagyszerűen beváltak, komolyan emelkedett a termelékenység, csökkent az önköltség. A Horváth-brigád most szeretné versenyre hívni a Tücsökpusztai II-es számú Téglagyár Sós-brigádját...

Szikla arca elsötétedett:

— Mit gondol maga, főmérnök elvtárs?! Hogy-hogy a Duvanov-módszer és a II-es számú gyár? Először is: a Duvanov-módszerhez már két évvel ezelőtt csatlakoztunk, most nem csatlakozhatunk újra. Másodszor: hát hogyan gondolja, hogy mi, akik eddig 38-szor kihívtuk az egész országot, 111-szer csatlakoztunk országos mozgalmakhoz, most csak úgy egyszerűen a II-es gyár valamelyik brigádját hívjuk ki versenyre!? Nem, főmérnök elvtárs, nem! A Horváth-brigád... — hirtelen elhallgatott, vonásai kisimultak, arca felragyogott — a Horváth-brigád a Kakukfalvi Textilművek versenyfelhívásához fog csatlakozni! Éljen a Horváth-brigád!

Gál Pál

Kultúrfront

A művészeti kitüntetések után ...

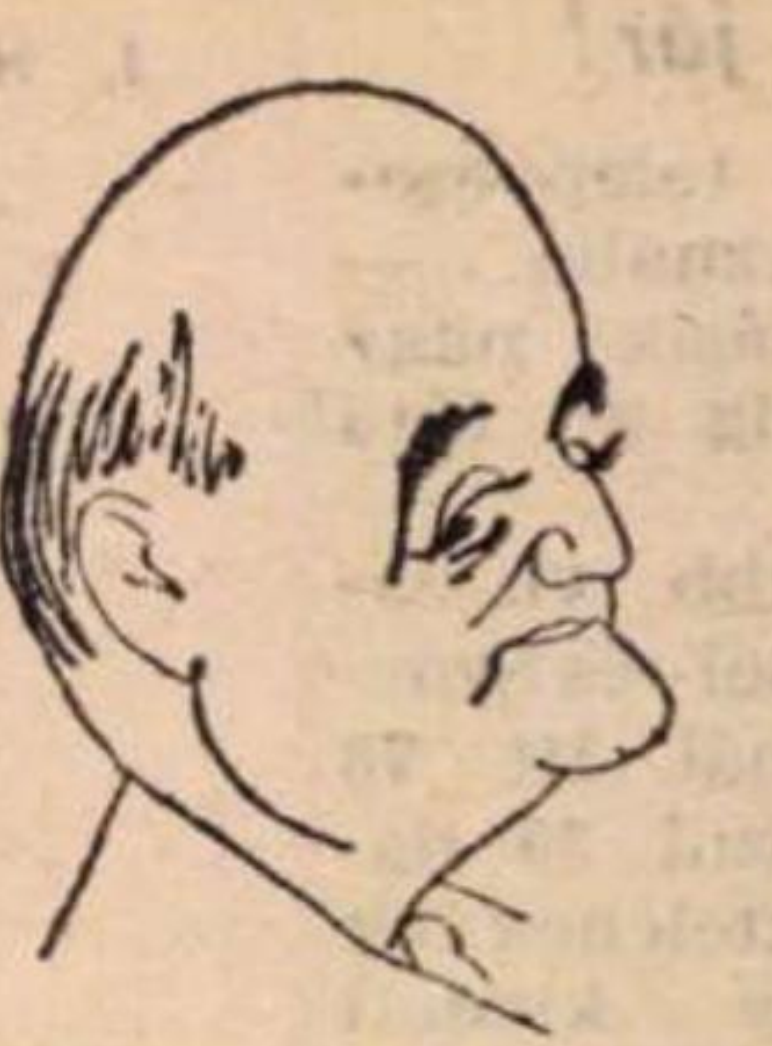

Kadosa Pál, a „Fúvós kvintett"-ért kapott Erkel-díjat

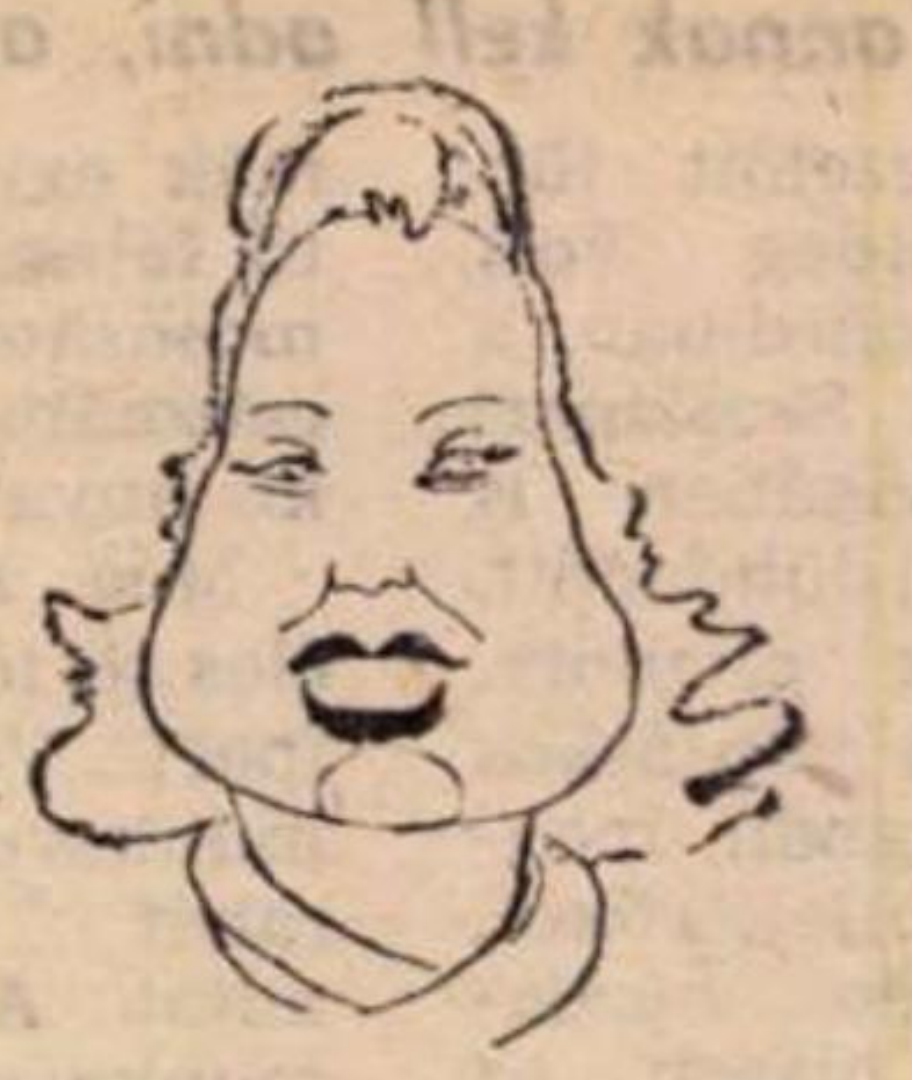

Tiszay Magda, a Liszt Ferenc-díj új kitüntetettje

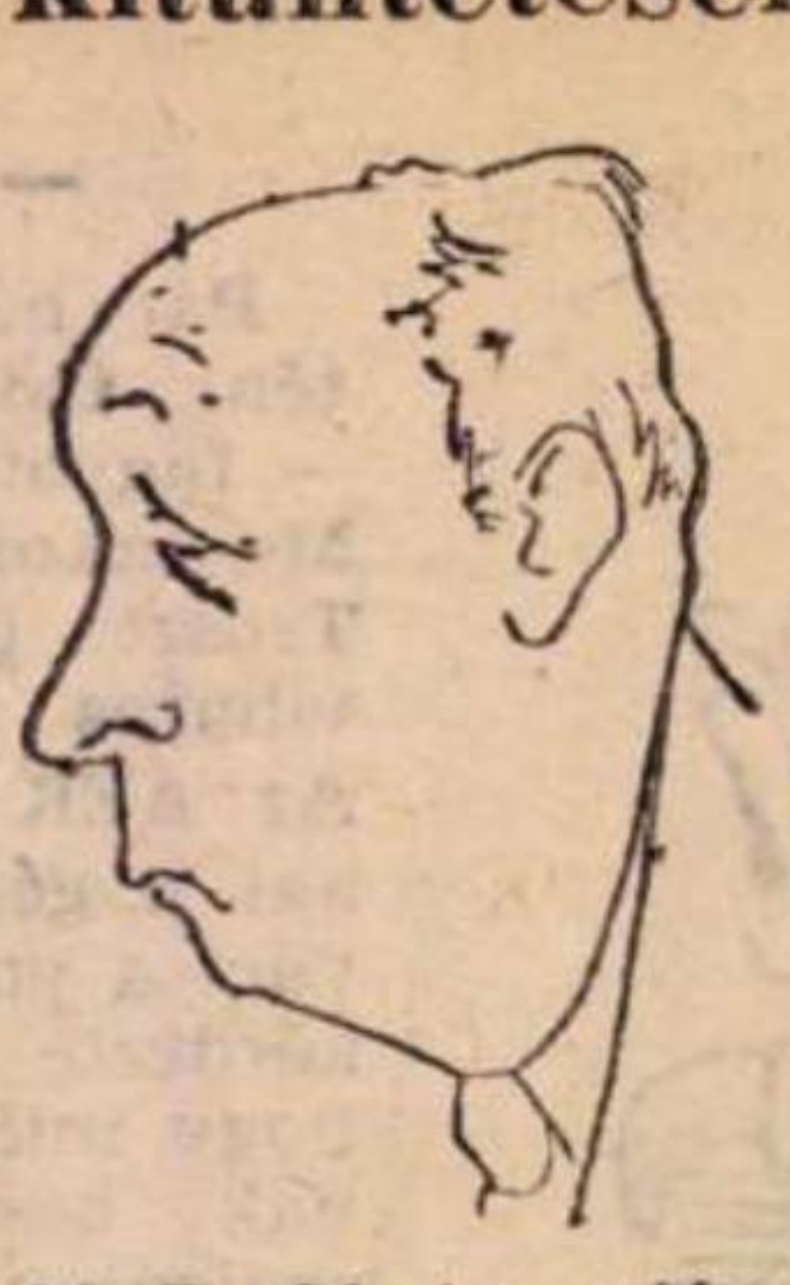

Sásdi Sándor, József Attila-díjas a „Ruzsinka" című regényéért

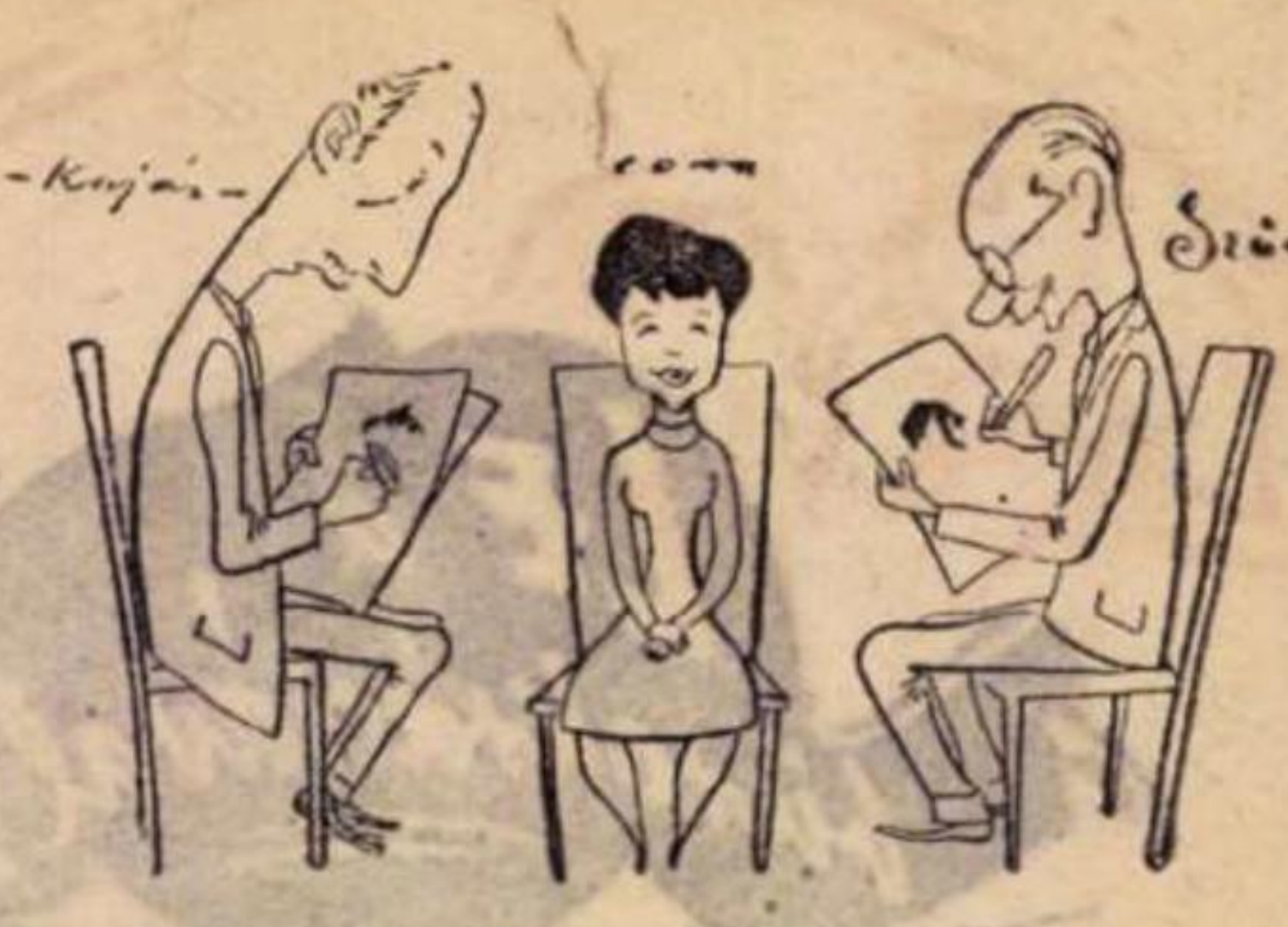

Két régi Munkácsy-díjas — Kaján Tibor és Szűr Szabó József rajzolja az újat: Edinger Mártát (Edmát)

JÓZSEF ATTILA

(Születésének ötvenedik évfordulójára.)

Harminckét súlyos évet élt
megette ifjú életét
komor
nyomor.

S ha fájt neki, hogy szenved itt,
népét siratta, nem pedig
saját
baját.

„Vidám és jó volt" — ritka kincs
egy olyan világban, melyben nincs
azon
haszon.

Viharban pusztul a vetés,
igy lett ajkán a nevetés
lopott,
kopott,

s meghalt szegény, ki sosem élt,
az eljövendő mosolyért,
mi tán
vidám

s szivünkbe fujta im tovább
kamaszlelkének himporát
az a
haza,

hol jobbik sorsunk megfogan
s bontakozik a boldogan
növő
jövő.

Darvas Szilárd

Nagy sikere van az új általános iskolai kísérleti tankönyvnek

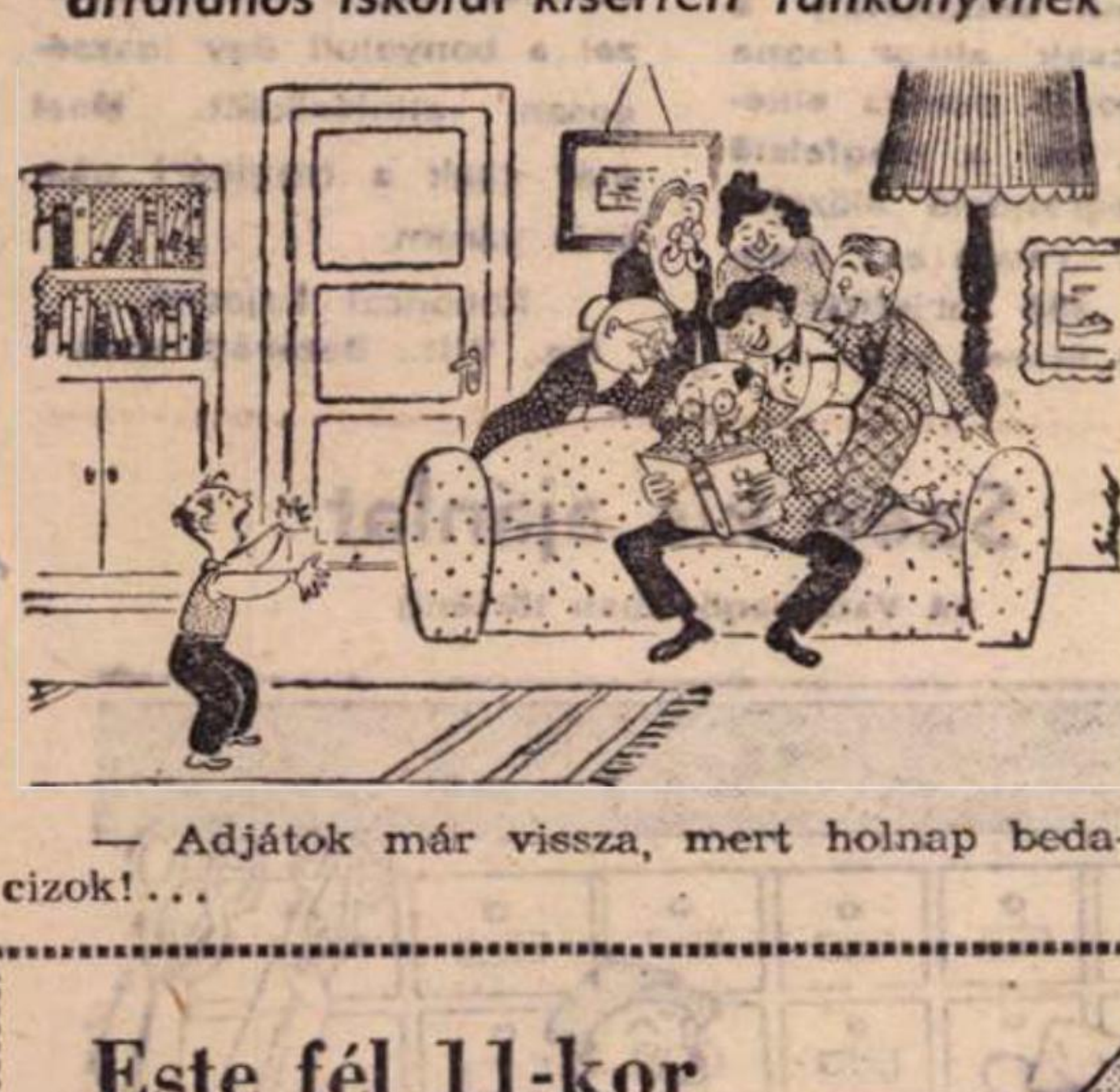

— Adjátok már vissza, mert holnap bedacizok!...

A kultúrfront sebesültje

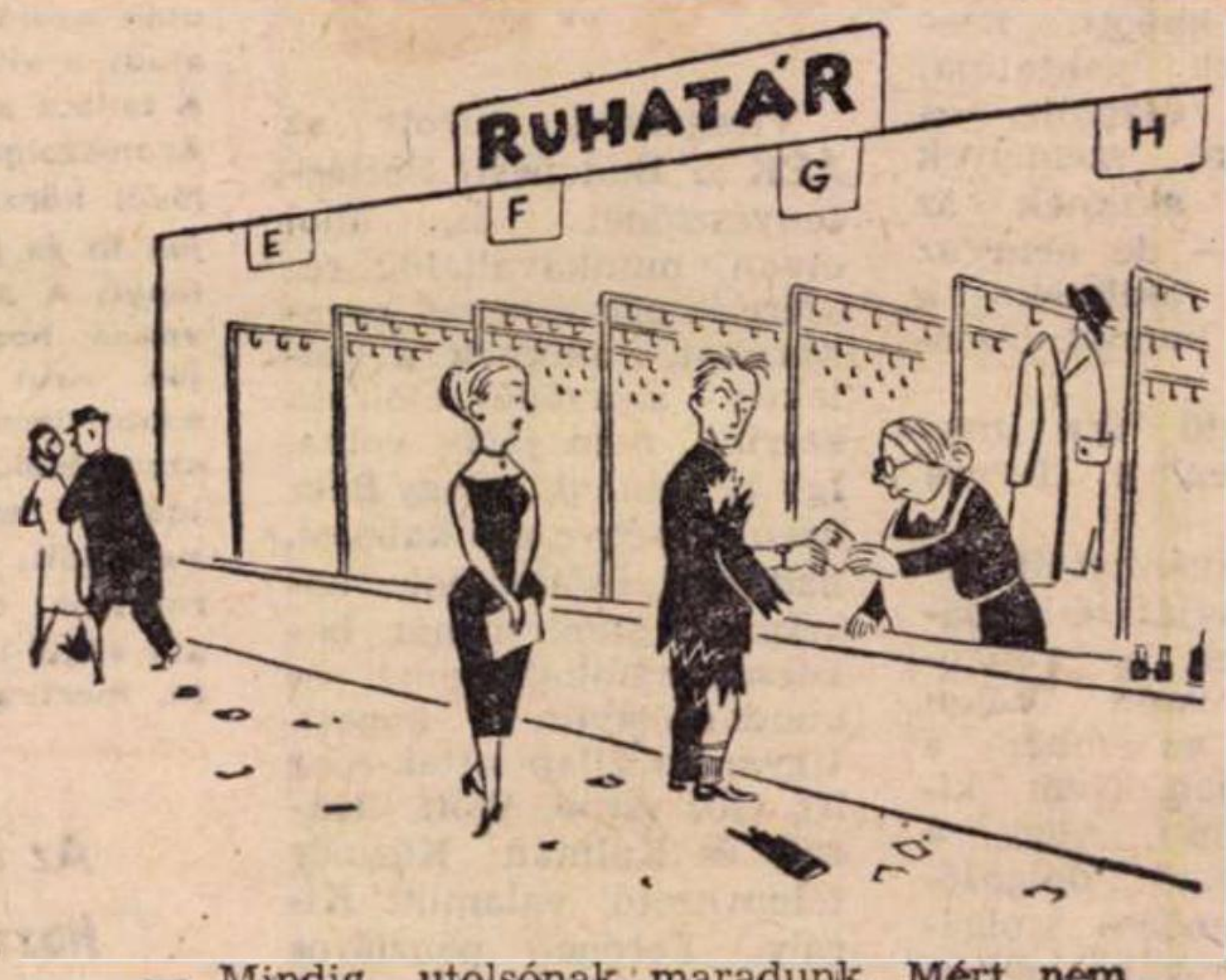

— Mindig utolsónak maradunk. Mért nem igyekeztél egy kicsit?

Új film, új évszak

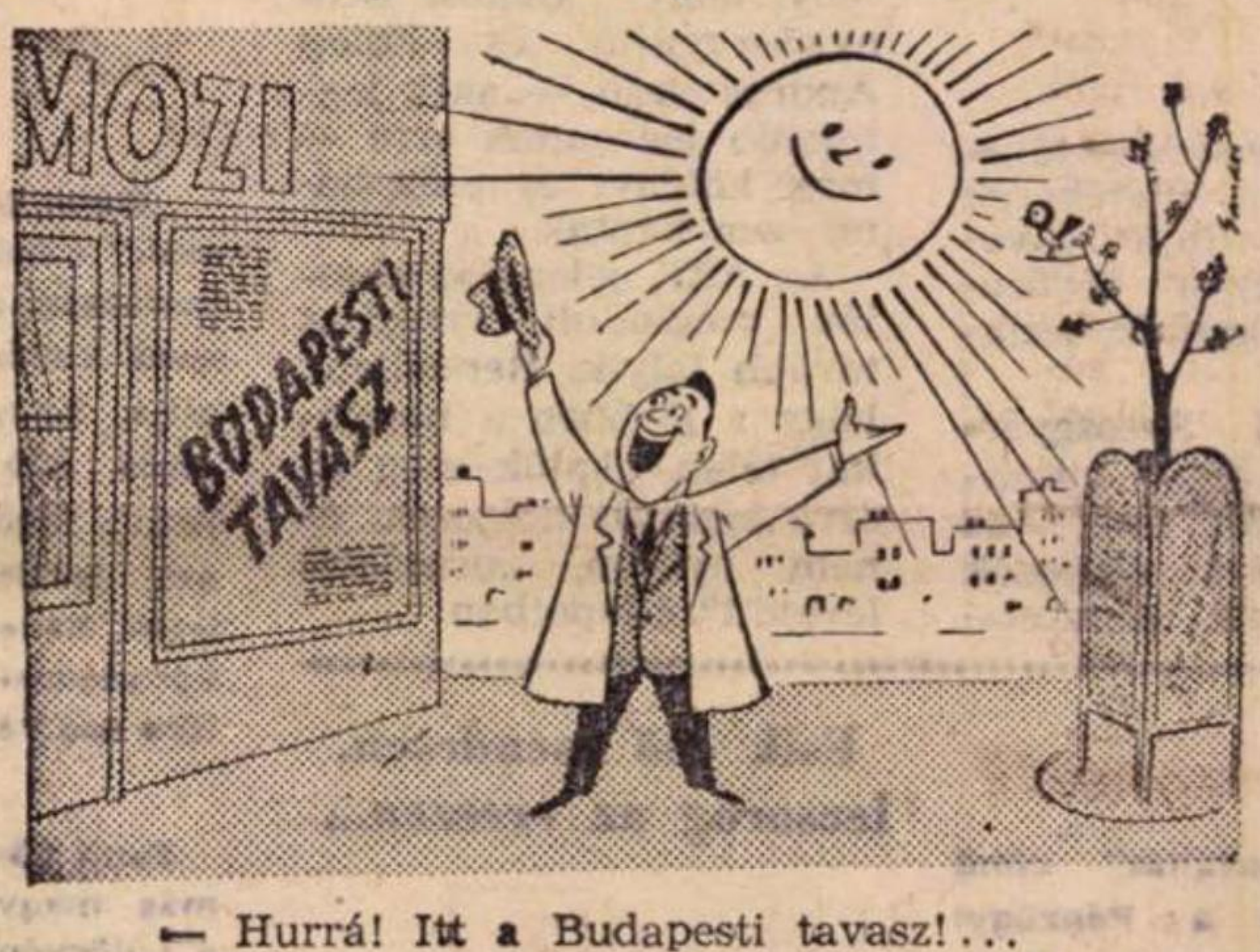

— Hurrá! Itt a Budapesti tavasz!...

Példázat az írói „őszinteségről"

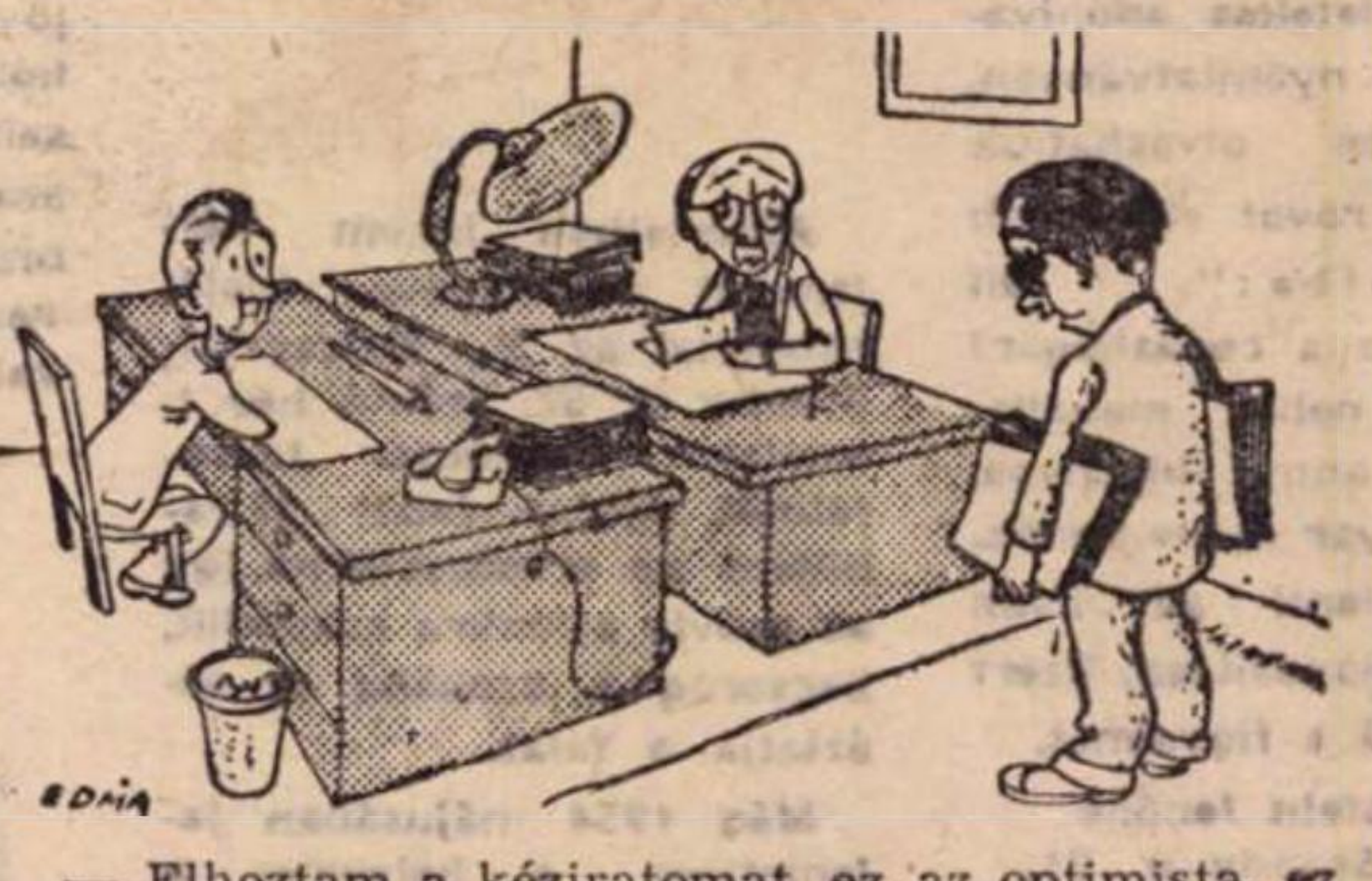

— Elhoztam a kéziratomat, ez az optimista, ez pedig a pesszimista változat, nem tudom, melyik most az aktuális...

H Á B O R Ú É S B É K E

(A londoni „Daily Worker"-ben Dave Michaelson tollából jelent meg az alábbi szatira az amerikai filmgyártásról.)

E sorok írójának alkalma volt résztvenni azon az értekezleten, amelyet a Paramytic Filmgyárban tartottak a gyár tervbevett szuper-hiper filmeposzáról.

Sam Wingold igazgató: Namármost, fickók, idefigyeljetek! A G. M. G. és a G. P. I. megcsinálja a „Háború és békét" és már költik rá a milliókat. Én azt mondom, a Paramytic vagy felveszi a versenyt velük, vagy mehetünk a fenébe! Találjunk ki valamit!

Blinz Zog, híres gyártásvezető: Idehallgass Sam, én már keresztülrágtam magamat ezen a kérdésen filmszerűen, s szerintem csak egy megoldás van. Úgy hallottam, hogy a kéziratban sok hó és jég van. Csináljunk belőle egy jégrevüt, lehetőleg az eredeti jégen, ahol ennek a *Dosztojevszkijnek* a szóbanforgó storyja játszódik. Marion Kodroe sikoltani fog, ha megtudja, hogy a főszerepet ő korcsolyázhatja.

Burp Deevers, dramaturg: Várjunk, várjunk! Blinz, te mindig összekavarod a dolgokat. Az a fickó a „Bűn és bűnhődés"-t csinálta, az egy gyilkosság-story. A mi szerzőnk Tolsztoj. De az ötlet jó: Napoleon a jégen! Van már férfi főszereplő is: Barlo már játszotta ezt a Bonapartét egyszer. Gondoljuk csak el! Barlo és Kodroe együtt egy káprázatos történelmi jégrevüben! Ezzel a mélyhűtött zenés filmóriással mindenkit lehengerelünk. Különben is ideje lenne egy klasszikus filmet csinálni, már csak a gyár művészi presztizse kedvéért is!

Sam: Remek. Gondoltam ugyan vízalatti jelenetekre is, de igazatok van: a jég jobb. Még egy! Hol történik az egész?

Burp: Oroszországban, főnököm!

Sam: Micsoda? Oroszországban? Tönkre akartok tenni?

Blinz: De főnök, ez akkor történt, amikor még nem voltak kommunisták. Valami cár vagy efféle volt ott elnök helyett. Az egész story háborúról szól az oroszok és Napoleon között.

Sam: Háborús dolog? Nem rossz. Ki győzött?

Blinz: Az oroszok.

Sam: Segítség! Tönkre akarnak tenni! Azt hiszitek, hogy keresztülengednek egy olyan storyt, ahol az oroszok győznek? Megbolondultatok?

Blinz: Ezen lehet segíteni, megváltoztatjuk a mesét, nem az oroszok győznek. Ezen ne múljék.

Sam: Helyes. És sötéten kell őket ábrázolni. A mai világban nem vállalhatunk semmiféle kockázatot. Remélem, nem akartok börtönben filmezni!

Burp: Hidd el, főnök, kiváló filmmese, olvastam egy vázlatot a tartalmából. Van benne herceg, hercegnő és egy csomó csata, és Moszkva égése!

Sam: Ez az! Az egész dolgot Moszkva égése szempontjából kell beállítani! Igy lehetne hirdetni: „A világ első nagyméretű tűzvésze jégen!" Ez igen! És szerelem a herceg és a hercegnő között.

Blinz: Én azt hiszem, ezek testvérek.

Sam: Ez az ember mindig kötekedik! Testvérek! Ezt a hibát is ki lehet javítani a forgatókönyvben! Nos... azt hiszem megértettük egymást! Lássunk munkához! Én töröm a fejemet, ti meg készitsétek elő a forgatókönyvet! Csábító madárdalokat akarok! Kozákok táncoljanak a tűz körül és beszéljenek arról, hogy amerikai segítséggel harcolnak a szabadságért. Várjunk csak, mi is a címe?

Burp: Háború és béke!

Sam: Nem jó, nem jó. A fejemmel játszom! Háború — rendben van. De béke... Várjunk csak... megvan! Mondtátok, hogy van az a másik könyv, Bűn és bűnhődés! Ez az! Két legyet egy csapásra! Két könyvet dolgozunk fel egy kolosszális filmben! Felhasználjuk *Dosztojevszkijt* is és akkor lesz egy 100 százalékos, dollárvonzó amerikai filmünk: „Háború és bűn!"

(Fordította: Feleki László)

„Mesélő-szolgálatot" vezet be a telefon

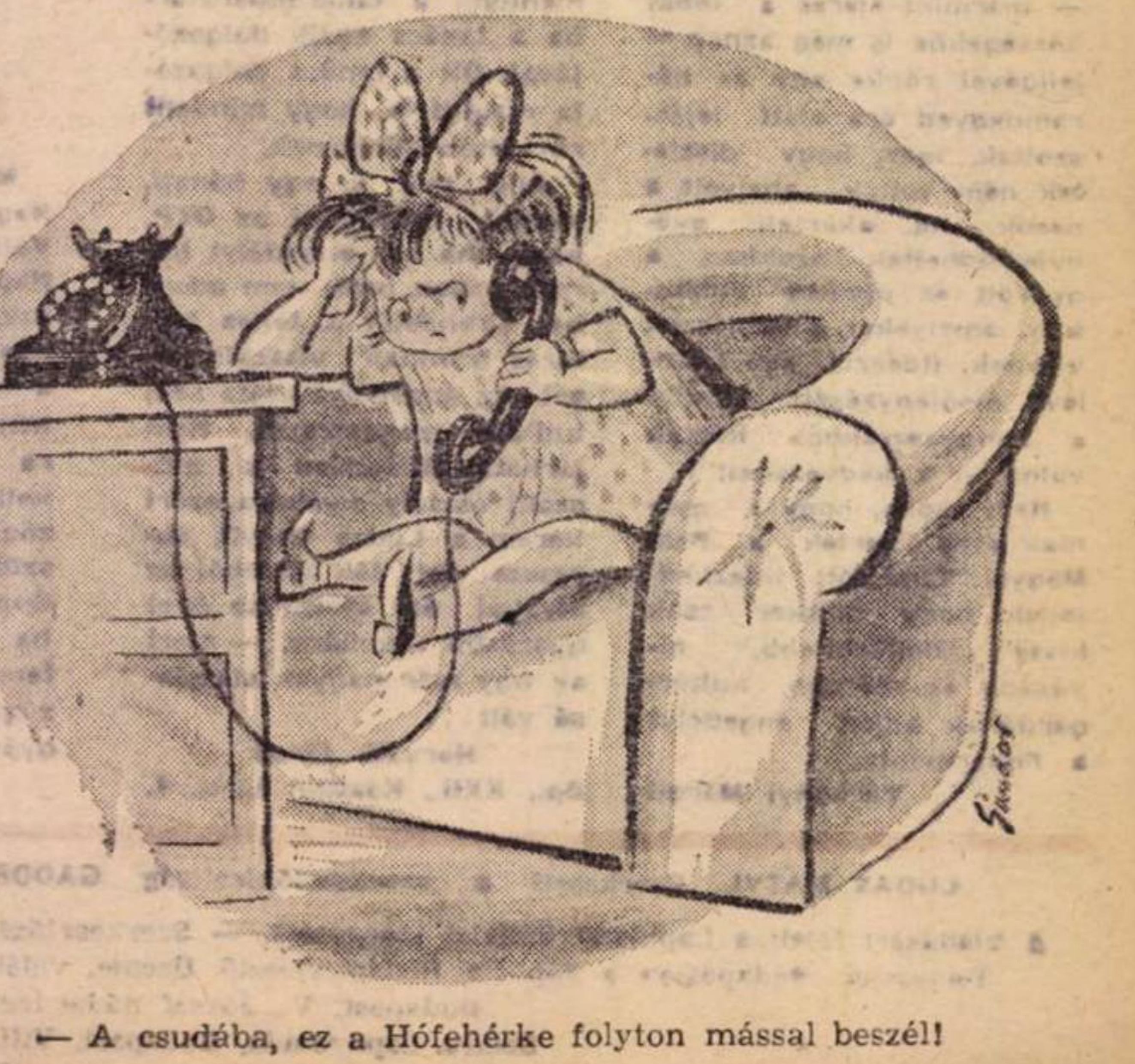

— A csudába, ez a Hófehérke folyton mással beszél!

Este fél 11-kor

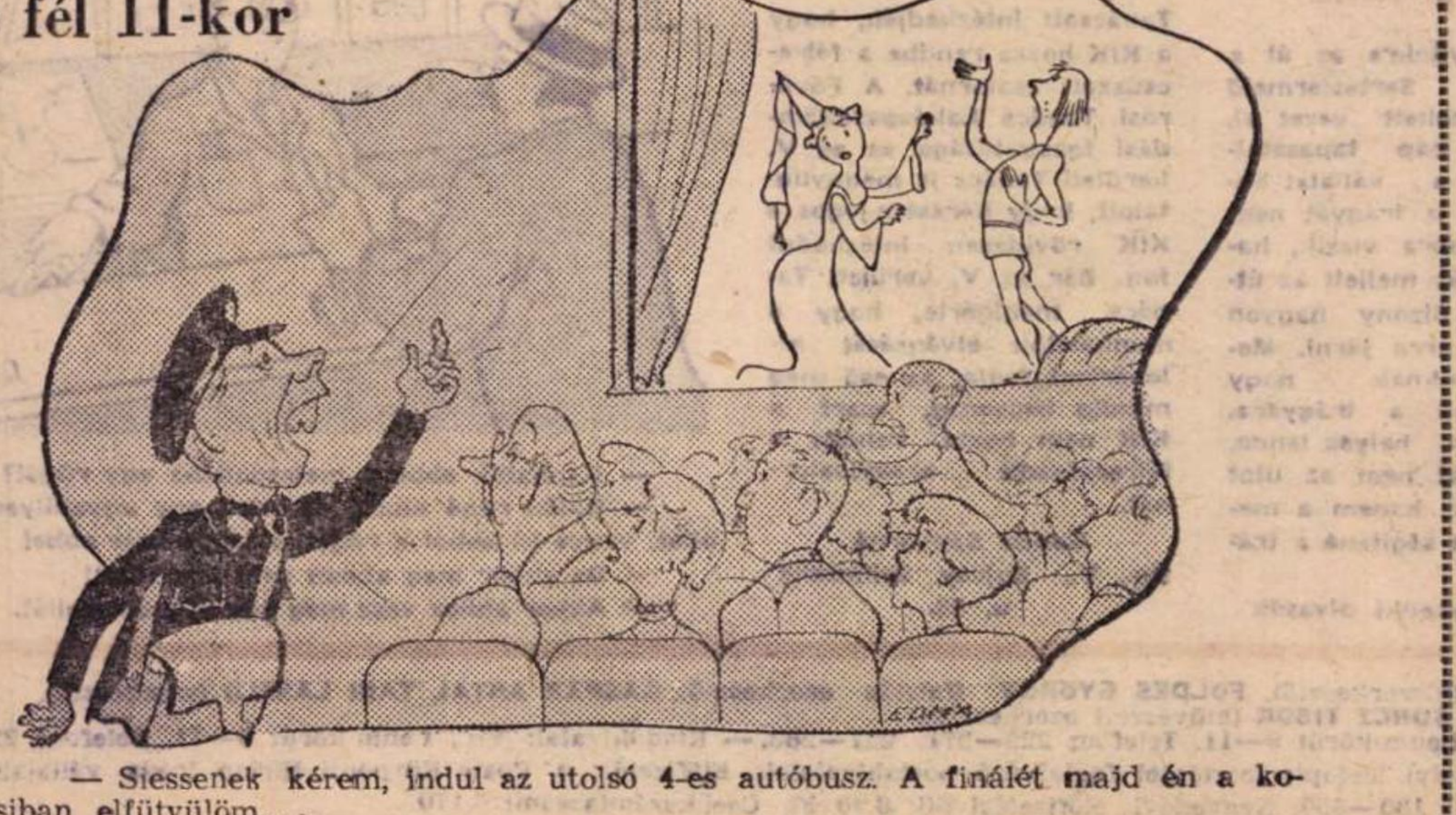

— Siessenek kérem, indul az utolsó 4-es autóbusz. A finálét majd én a kocsiban elfütyülöm...,

LE a bürokráciával!

CSENDET KÉREK!

Kétségbeejtő. Olvasom a Magyar Nemzetben, hogy a Finommechanikai Javító Vállalat autóbuszrádiót szerkesztett, melyet az új Ikarusz-kocsikon fognak felszerelni. Rettenetes.

Szóval mégis. Szóval mégis van valahol valaki, aki elhatározta, hogy a fővárost megzenésíti. Régi gyanum. Közértben, cukrászdában, áruházakban szól a megafon. Pályaudvarokon, utcákon, tereken is gyakran. Sok hivatalban, gyárban is. Árad a zene, a belsőbb területeket már ellepte, rövidesen az állunkig ér. Most hát az autóbuszokon is lesz. Biztos, hogy egyelőre csak a távolsági járatokon, de ha a próba beválik és kiderül, hogy az utasokat csakugyan megőrjíti, nyilván bevezetik a helyi járatokon is. Térdreesve, sírva könyörgök: ne tovább! Kell a zene, szép a zene, jódolog a zene. De a csend se kutya! A zenét pártolni kell. De a csendet sem szabad irtani.

Ha olykor délután egy eszpresszóban leülnék, rendszerint visszahőkölök a küszöbről. Tudniillik az eszpresszók jó része már délután zenés, a pianinó mellett ott ül a zongorista, sápadt és sovány, a régi sláger előírásai szerint és énekel. És zongorázik. S amidőn az est leszáll, megszólal a zene a városnak szinte valamennyi nyilvános helyiségében. Kávéházban, lokálban, étteremben, eszpresszóban, klubban. Aki csendes beszélgetésre vágyik, meghitt barátaival, vagy éppen vacsorázni volna kedve, de történetesen zeneszó nélkül, eszelősen bolyonghat a városban, nyughelyet nem talál. Ahol tegnap még nem muzsikáltak, ott ma már muzsikálnak, s ha még ma sem muzsikálnak, majd muzsikálnak holnaptól fogva. Kávéházba vágynál, a szó szoros értelmében, kávéházba, csendes, zeneszó nélküli kávéházba? Hahahaha! Hagyj fel a reménnyel, bízvást felkötheted magad egy violinkulcsra.

Nem csoda, ha azt álmodtam tegnap, hogy a hatos villamos első kocsiján táblát láttam: „Vegyük igénybe a pótkocsit is! A pótkocsin gödöllői Benyák Marci és népi zenekara hangversenyez!“

Tabi László

Mégis bunda a bunda

— de annak kell adni, akinek jár!

Pár héttel ezelőtt történt. Csipős hideg volt, — fagyott. Polgárdiban, a Mezőgazdasági Szeszipari Tröszt gazdaságában is viharos szél dühöngött. Az ÁEK egyik ellenőre, aki a gépkocsi javítására várt a gazdaságban, megkérdezte az éjjeliőröket, hogy miért nem hordanak bundát, hiszen az szolgálatuk ellátásához minden éjjeli őrnek jár. Válasz: sokszor kértek, nem kaptak...

Az ÁEK Budapesten kivizsgálta az ügyet. Megállapították, hogy a Tröszt tíz bundát kapott. Ezeket a Tröszt igazgatója, személyzeti vezetője és más olyan személyek használták, akiknek az nem járt — de nem az éjjeliőrök, akiknek a rendelet a bundát biztosította.

Az igazgató így „magyarázta meg“ a furcsa esetet:

— Nem kívánhatják tőlem, hogy saját télikabátomban üljek a gépkocsimban, hiszen télen megdermed az ember a hideg autóban. Nem kívánhatja senki, hogy a Tröszt vezető dolgozói „nehéz“ ellenőrző szolgálatukat saját kabátjukban lássák el!

A Tröszt vezetője tévedett, mert az illetékesek igenis azt kívánják a vezetőktől, hogy a védőruhákat azok kapják, akiknek jár.

A Tárnoki Szeszgyárban is hasonló visszaélést állapított meg az ÁEK. A gyári dolgozók részére kiutalt gumicsizmák egyikét a telepvezető felesége használta, — mosáshoz, a másik nagy csizmában pedig a fűtő kislánya járt.

Még súlyosabb visszaélés történt a Bél- és Szőripari Vállalatnál. Itt 73 munkaruha közül 35 darabot illetékteleneknek adtak. Az így kiadott munkaruhák értéke 20 000 forint.

Vizsgálatot tartott az ÁEK a Budapesti Sertéstenyésztőnél is, ahol olyan munkavállalók részére is biztosítottak munkaruhát, akiknek a kollektív szerződés előírása szerint nem járt volna. Így például dr. Nagy Béla üzemegységvezető kabátot, nadrágot, esőkabátot, bakancsot, gumicsizmát, bekecset, munkaköpenyt és bundakesztyűt kapott. Ugyanezt állapították meg ifj. Gőz Áron, Wolf Károly és Kálmán Kázmér telepvezető, valamint Király Ferenc pénztáros esetében. 40 000 Ft értékű ruhát viseltek arra illetéktelenek. A szabályellenes juttatással kapcsolatos visszaélést súlyosbítja az a tény, hogy Bakosi Béla moslékgyűjtő és Fülöp András etető, — akik leginkább jogosultak erre — még kötényt és esőkabátot sem kaptak.

Az ÁEK jelentése alapján megindult vizsgálat tovább folyik. Remélhető, hogy a jövőben a bundákat télen kapják meg az arra jogosult dolgozók, és nem nyáron, „uraságtól levetett“ állapotban.

KÉT RÁDIÓ PANASZ

I. HINTÓNJÁRÓ SZERELŐ

Nemeskér községben 42 rádió van. Március elsején a rádiótulajdonosok Ibsen „Nóra" című drámájának közvetítését szerették volna meghallgatni. Délután öt óra után azonban váratlanul elaludt a villany a községben. A tanács azonnal felhívta az Áramszolgáltatási Vállalat lövői körzeti szerelőjét, jöjjön ki és javítsa meg a villanyt. A szerelő azt üzente vissza, hogy a tanács küldjön neki egy fogatot. Később ismét telefonáltak a szerelőnek, aki újból megígérte, hogy eljön, — de nem jött. Másnap még háromszor telefonáltak neki, aki végül is csak azért szállt ki, mert a szövetkezeti daráló árammal működik és villany nélkül talán éhenpusztultak volna a sertések.

Községi tanács, Nemeskér

II. ROSSZAK A HAJSZÁRÍTÓGÉPEK

A házunkban lévő női fodrászüzlet hajszárítógépei rosszak. Ha a gépek üzemben vannak, rádiónkon még a Kossuth-adót se lehet fogni a nagy recsegéstől. A II. kerületi Fodrász Szövetkezet vezetője ugyan megígérte, hogy a hibát kijavíttatja, de erre még nem került sor. Egy ízben a Magyar Rádió központjából is kint jártak megvizsgálni a zavart, de rádióink tovább recsegnek.

Pánczél György és
lakótársai
Pesthidegkút, Ady E. u. 4.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Méregdrága lótörvényszék" című cikkünkkel kapcsolatban a Budapesti Belsped kultúrotthona megállapítja, hogy a cikkben szereplő 480 forintos költség nem jogdíj, mint ahogyan azt levelezésükben tévesen írták, hanem a diafilm összköltségének egy megrendelőre eső része.

★

Fenti közlés természetesen más megvilágításba helyezi a Lótörvényszék ügyét, de a 480 forintot így is soknak tartjuk, s az a véleményünk hogy helyesebb lenne, ha a keskenyfilm szakosztály a jövőben csak akkor fogna hozzá hasonló munka elkészítéséhez, ha a megfelelő számú megrendelő előzetes biztosítása révén egy megrendelőre 480 forintnál jóval kisebb összeg esik.

Ludas Matyi elintézte

„Egy bolt szinváltozásai" című közleménnyel kapcsolatban közöljük; egyetértünk azzal, hogy a Húsbolt hideg konyhai és konzervipari termékeket árusít. Azt azonban helytelenítjük, hogy ugyanabban a boltban cukrászati készítményeket is árusítanak. Ezért annak folyamatos megszüntetésére a vállalatot utasítottuk.

Sásdi Sándor oszt. vez.
Bp. Tan. VB Keresk. Oszt.

★

Rádiómat a salgótarjáni Finommechanikai Vállalattól megkaptam. Köszönöm segítségüket!

Nyitrai János
Kisterenye

★

Közbenjárásukra a Díjbeszedő Vállalat a túlfizetett számlám ügyét rendezte. Ezzel a bonyolult ügy igazságosan elintéződött. Most már csak a megígért gázórát várom.

Rohonczi Lajosné,
Bp., VIII., Bezerédi u. 6.

űkedvelők Gyónon

A gyóniakról azt tartják Pest megyében, hogy nem „kukacoskodó" emberek. Aránylag szelíden és békésen tűrik el azokat a „kultúrembereket" is, akik műkedvelő előadás címén különböző, ostobábbnál-ostobább szerzeményeket akarnak előadatni a községi kultúrházban. Az utóbbi időben azonban Gyónon is kezdik elveszíteni a türelmüket, — főként azok, akik a vasárnapi műsoros esteket látogatják.

Nemrégiben Gyónon szerepelt a Filharmónia engedélyével büszkélkedő úgynevezett Károlyi-kultúrcsoport. Előadták a „Három a kislány"-t.

Az operettet nyilván a „gyorsan járj, tovább érsz" — mármint elérsz a többi községekbe is még aznap — jeligével röpke egy és háromnegyed óra alatt lejátszották. Igaz, hogy díszletek nem voltak, ehelyett a nézők, ha akartak, gyönyörködhettek azokban a gyűrött és piszkos ruhákban, amelyeket a színészek viseltek. (Idézzük egy jelenlévő megjegyzését: „Mintha a rongyoszsákból húzták volna ki a kedveseket!")

Nem csoda, hogy a gyóniak arra kérték a Pest Megyei Tanácsot: intézkedjenek, hogy máskor csak kissé „jólöltözöttebb," nívósabb és ráérőbb kultúrgárdának adjon engedélyt a Filharmónia.

Várkonyi Margit

MIÉRT NEM INTÉZKEDIK A TANÁCS?

Megnősültem és mivel nem volt elegendő pénzem, OTP-kölcsönnel hozattam rendbe romos lakásomat. Ennek lassan már egy éve és azóta hiába kérem a XXII. kerületi Tanács építési osztályától a „lelakhatási engedélyt". Decemberben az OTP felszólított, hogy mutassam be a tanács műszaki osztálya által jóváhagyott engedélyt. Ekkor elmentünk a takarékpénztárba a tanács egyik dolgozójával. Ott a tanács dolgozója megígérte, hogy mindent rövidesen elintéznek.

Alig telt el egy hónap, megint felszólított az OTP, hogy ha az engedélyt három napon belül nem adom be, elrendelik a teljes tartozás azonnali visszafizetését. Az engedélyt azóta sem tudtam megszerezni. Nem járhatok állandóan a műszaki osztály nyakára, ezért kérem a Ludas Matyit, ébressze fel téli álmából az alvókat és serkentse őket gyorsabb munkára, — mert az ügy már nagyon sürgőssé vált...

Horváth János
Bp., XXII., Kossuth L. u. 4.

Mit jelent magyarul?

Az „Adóbevallás" című nyomtatványt a Pénzügyi Kiadó adta ki és a Terv Nyomda nyomtatta. Ezt a nyomtatványt a vállalatok töltik ki havonta és továbbítják az illetékes adóhivatalhoz. A nyomtatványon, alul balszélen olvashatjuk az egyik rovat címeként: „Szigorolt-a:". Mit jelenthet ez a csodabogár? Az értelmét nehéz megállapítani, de annyi bizonyos, hogy a magyar nyelv kerékbetörését jelenti az ilyen szavak meghonosítása. Ezért hívom fel rá a figyelmet.

Lichtenstein Jenőné
Bp., VI., Szondy u. 21.

* * *

ÜZENET NAGYCENKRE

Munkahelyünkre az út a Nagycenki Sertéstermelő Vállalat mellett vezet el. Nap, mint nap tapasztaljuk, hogy a vállalat hanyagságából a trágyát nem a trágyadombra viszik, hanem a kerítés mellett az útra dobják. Bizony nagyon kellemetlen arra járni. Mezőgazdaságunknak nagy szüksége van a trágyára. Éppen ezért helyes lenne, ha a vállalat nem az utat tenné tönkre, hanem a mezőgazdaságot segítené a trágyával.

Nagycenki olvasók

Esik eső csendesen, lecsorog az ereszen...

Albérletben lakom férjemmel és egyéves kislányommal az V., Bajcsy-Zsilinszky út 52. számú ház I. emeletén, Gerencsér Józseféknél. Ajtónk felett félrebillent az ereszcsatorna, így az esővíz ajtónkra csapódik, becsorog a szobába és átáztatja a falat.

Még 1954 májusában jelentettem a helyzetet a KIK-nek, de azóta se néztek felénk. Sürgetésemre decemberben kivizsgálták az ügyet. A Fővárosi Tanács utasította az V. kerületi Tanácsot: intézkedjék, hogy a KIK hozza rendbe a félrecsúszott csatornát. A Fővárosi Tanács Lakásgazdálkodási Igazgatósága és az V. kerületi Tanács is megnyugtatott, hogy kérésem jogos, a KIK rövidesen intézkedni fog. Bár az V. kerületi Tanács megígérte, hogy a munkálatok elvégzését ellenőrizni fogja, az eső még mindig becsorog, mert a KIK nem hozta rendbe a félrecsúszott ereszcsatornát.

Gonda Sándorné
Bp., V., Bajcsy Zsilinszky u. 52.

Szép kis ajánlat

(A Vetőmagboltban történt)

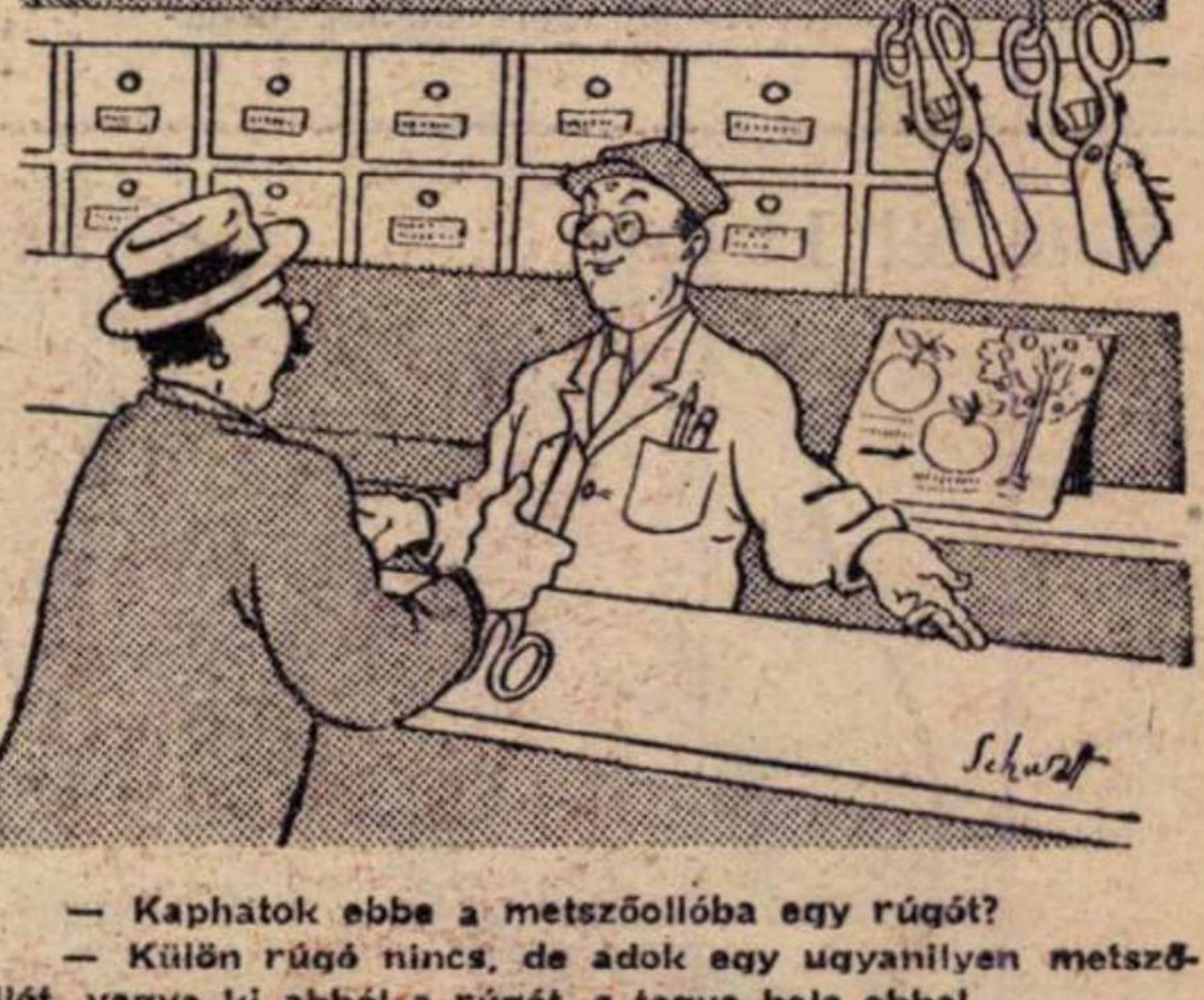

— Kaphatok ebbe a metszőollóba egy rúgót?

— Külön rúgó nincs, de adok egy ugyanilyen metszőollót, vegye ki abból a rúgót, s tegye bele ebbe!

— De akkor meg abban nem lesz rúgó!

— Akkor ahhoz vesz még egy új metszőollót.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő). **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő). **GÁSPÁR ANTAL TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő).
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda vállalatánál,
Budapest, V., József nádor-tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405.000**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.